

7

мишел райт

СЕДЕМТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

S M V R T
B O O K S

МИШЕЛ РАЙТ

СЕДЕМТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

СОФИЯ, 2013

© Мишел Раим, автор
© „Филип Попов Дизайн“, дизайн корица
© Надежда Хансен, превод

ISBN: 978-954-92770-9-8

МИШЕЛ РАЙТ

СЕДЕМТЕ
СМЪРТНИ ГРЯХА

*Да склонява към грях
е свещен дълг на дявола.*

Артур Николски

Пролог

Доктор Рандолф Щайер се огледа, изправи гърба си, като се облегна на стола, и се опита да остане така известно време. От писането усещаше всяка костица по тялото си и се зачури какво ли би станало, ако се опита да обърне дъгата на гръбнака си в обратна посока. Още няколко дни оставаха до сбирката по повод основаването на братството. И дванадесетте му членове бяха получили знаци, че времето е дошло. Доктор Щайер се усмихна, златната роза стоеше в малката си кутийка върху бюрото, а настолната лампа хвърляше светло петно върху хартията. Планираше да довърши текста тази вечер. Очите му се затваряха от преумора, а утре го чакаше дълъг ден. Прегу да подгответи речта си пред братството обаче, имаше да довърши още нещо. Информацията, с която предстоеше да се сдобие, беше ключов за идеите за обсъждане с братята. Щеше да получи последните подробности на разсъмване. Ученият се подгответи да прекара нощта в уединение. Отвори вратата на малката, прилежаща към кабинета му стая и постави една възглавничка на нога пред камината

в няя. Застана на колене към източната ѝ стена и остана така, докато коленете му изтръпнаха. След тях малко по малко престана да усеща и останалите части от тялото си, като след известно време вече му беше трудно да померъдне. Единственото, което не спираше да се движки, беше умът му, който сякаш черпеше бързина от застиналата му поза. Доктор Щайер остана така, докато първите сутрешни лъчи не се прокраднаха през прозореца. В този момент до слънцето застана една розова точка – Венера, наричана в тази си фаза Зорница. В този ден тя завършила пълния си цикъл, който изписваше на небето линиите на съвършен пентаграм. Тъкмо това очакваше докторът. Когато розовата точка на Венера съвпадна с първите светлинни на слънцето, в стаята проникна лъч, който една след друга освети няколко точки в стената. Топлината разтопи малките въсъчни точки и стеклата се по стената капка задвижи една и след него още няколко дребни механизма върху западната стена на тайната стая, разкривайки ниша. Като насян, докторът стана от възглавничката на пода и пристъпи към бюрото, което се намираше в тайното помещение. Върху него стоеше ръкописът, който трябваше да се довърши. Сякаш невидима сила водеше ръката му и след като близо половин час перото не се отдели от листата, той сложи финалната точка и се отпусна.

Доктор Щайер събра всички листове, положи ги внимателно в червена папка със щампована златна роза и завърза кожения ѝ шнур. В този момент светлината се измести, малките места, където въсъка се беше разтопил, изстинаха и механизът на тайнника започна бавно да се затваря. Скритата стая щеше да се отвори отново чак след сто и петдесет години.

Отново в кабинета си, доктор Щайер се наметна с грехата си, заключи вратата и с последни сили се отпрали към спалнята си. Прислужникът му го чакаше пред нея и с поглед го попита дали желае нещо.

- Не ме беспокойте до вечерта.

Докторът остави панката на масата до леглото си. Ако можехме да надникнем под червената кожена подвързия и бяхме хвърлили поглед върху първата страница на текста, щяхме да прочетем следното:

„В духовния свят човек изгражда своето съзнание, от свръхсветивното до земното. Когато хората развиват ума и чувствата си, те се стараят да усъвършенстват болята си, която им дава сили да открият истината. Само тогава Свободата става възможна. Не сме свободни, докато не познаем истината, защото „Истината ще ни направи свободни“*. Когато човек съзрее до толкова, че да пожелае да познае себе си, значи е намерил Източникът на просветление.

Окултната наука учи как трябва да бъде разбирано Злото. Това зло, което произлиза от дълбините на човешката природа. Човекът не бива да го подценява или да му се противопоставя – напротив, трябва да се отнасяме внимателно с него и да се научим да разбираме каква е задачата и мисията му в света. Осъзнаният човек знае това добре и никога не се бори със Злото, а го разбира, учи се да го различава. Той се стреми да превърне Злото в Добро.

Изпитанията, свързани със злините в нас, са Седемте смъртни гряха. Те могат да ни убият, но ако успеем да се

---

* Думи на Иисус, (Ев. Йоан 8:32).

сближим с демоните, които ги управляват, можем да им се противопоставим или да ги превърнем в добродетели.

СУЕТА

ГНЯВ

АЛЧНОСТ

ЗАВИСТ

ЧРЕВОУГОДНИЧЕСТВО

ПОХОТ

ЛЕНОСТ

Ние, от Братството, управляваме тези грехове заедно с нашите Напътстващи. Ако успеем да привлечем масите на своя страна, то ще се сдобием с цялата власт. Нищо, което се случва, не е подвластно на нашата воля, защото е напътствано от Горе, ние можем само да съдействаме Великата власт да покосне повече хора.“

Играта

Над хълма облагите се скучиха, все едно някой ги беше притиснал. Залазващото слънце ги обагри в кърваво, а вятърът от лог таниуваше около тях. В долината, край огъна, наколко дявола играеха вист^{*} и вече четвърт час определяха залозите. Години наред те се забавляваха за сметка на хората и техните слабости. Всичко беше все същото. Огън, трак и дим. Цяло чудо, че картиите не се падаха от дългите огнени езици, може би те също бяха свикнали с жегата.

Дяволите обаче не се интересуваха от грешниците в Ага, занимаваха ги хората долу. В посledно време дори не им се налагаше да изкушават повечето. Човеците бяха презадоволени и по-аутизирани всичко, което поискат, отдавна предали душите си. Материалният свят ги беше оковал. Новите привлечени, със своите колебания, бяха забавни до тоалюта, че въпросът бе не дали ще се изкушат, а кога.

Всички, които участваха в раздаването, бяха победители от предишни игри. Това беше Игра на големите. Беафегор се беше изтегнал удобно и притискаваше блажено срещу останалите. Той спечели предишната игра, защото беше докарал един баща до аудиност заради леността на сина му и разбратния нрав на дъщеря му. Получи се точно както беше предвидила. Беафегор беше лързел, но изобретателността му даваше възможност пръв да изтъл-

---

* Игра на карти, популярна през 18 и 19 в.

ни обложите си, като след това за забавление преизтавяше някоя благоверна съпруга. За него беше чудно колко много неиздадени жени си лягаха всяка вечер по земята.

Вторият играч бе не по-малко аукавият Малон, най-алиният и безскрупулен от всички демони. Той правеше всякакви комбинации, за да накара дори най-праведния човек да забрави торадните си ценности и да продаде душата си за пари. Банките бяха олтарите на Малон и точно с тях той свързваше своите жертвоприношения през последните сто години. Успя да издигне „Баатеяят“ до Библия за всеки по-буден таеж. Малон участие в игрите само когато имаше наистина много интересен човек за претендент. Точно такъв беше случаят на Марк, на когото предстоеше да вземе важно решение.

Третият в играта беше чревоугодникът Велзевул. Той беше ленив, често задрямваше и чак когато някоя от неговите муки си позволеше да кацне върху височайшия му нос, се разсыняваше и започваше да следи играта. Захващаше се със залозите, ищом някой му предложение нещо вкусно. Победата е една от предходните игри беше дошла при него заради гаупак, когото едва бяха спасили от пресякане, а той попита лекаря в реанимацията: „Докторе, кога мога пак да ям?“

Партньорът му в играта беше Левиатан. Противно на Велзевул, демонът с перките вместо крака беше лършав и съсухрен. Гледаше отвисоко на простосъртните и го гризеше усещането, че всички освен него са получили по-добри възможности. Това, което притесняваша другите, винаги беше по-хубаво. Левиатан успя да накара една фекалъра да накаже снаха си, защото бе избрала по-добро място в гробището за тайка си. Въпреки че се чувстваше винаги прецакан, демонът беше къстептия, дори по стандартите на Ада. Хората работеха за него денонично, а болниците бяха пълни с болни от язва и рак забистрали алоге. Двамата с

Беафегор спореша за един и същ таадејк и това, че бяха конкуренти в играта, я правеше още по-интригуваща.

Един от главните демони – Астодей, не участваше в играта. От няколко дни той ухажваше привлекателна дама, като измисляше различни и нови начини да я превърши. Мислене само за нея, може да се каже, че беше обсебен. От време на време се замисляше дали това не беше лобовът. Астодей знаеше много за походта. Страстта беше природата му, а изневъярата – неговата стихия. Можеше да накара всяка жена да падне в леглото му, но сега срещуше отпор. Не че не беше способен да превърши Джованна. Проблемът беше, че изпитваше желание тя да го харесва и тази мисъл не му даваше мира. Двамата разговаряха с часове, а всеки неин поглед го правеше щастлив. Когато не бяха заедно, се отнасяше в лечми. Как ще я заведе във Венеция, как ще ѝ купува подаръци, как ще се будят заедно... Тези мисли се бяха занесли в главата му до тоалета, че дни наред не можеше да яде и да спи, а още по-малко да се концентрира върху другите си задачи. „Тъпа работа – мислене Астодей, – Балобен дявол!“ Ако останалите научеха, щяха да се търкалят от смех...

Играта започна. За арбитър бяха избрали Сатанана, такар че заряди сприхавия си характер той често си изпускаше нервите. Пристъпите му на ярост понякога принуждаваха да го обуздават физически, за да не се сбие с някой от участниците. Той успяваше да наблюдава играта през цялото време, а да се следи игра на дяволи никак не е лесна работа. Всички лъжеха и тамеха, затова ролята на арбитър беше трудна и отговорна. Мудростта в беседа с Сатанана, той дебнеши спокойните хора и се опитваше да ги провокира по всякакви начини. Можеше да накара гори най-кроткия човек да излезе от кожата си. Надменността на този демон преминала всекакви граници, той се отнасяше с пренебрежение не само към хората, но и към другите дяволи.

От няколко минути Сатаната наблюдаваше Луцифер, който също не участваше в играта. Облечен в лек спортен костюм, Луцифер странеше от дяволите, с чаша вино в ръка той блукдаше с поглед на изток. Напоследък плановете за една дама отнемаха цялото му време. Имаше и друга причина да се дистанцира - Луцифер беше дълбоко уверен, че стои над другите и правеще всичко така, че постоянно да им го напомня. Той носеше в себе си добрия аспект на Дявола и дълбоко вярваше, че свещенията му произход му помага да гледа на нещата от различен ъгъл. Опитваше се да внуши на хората, че свободата е заложена в природата им и трябва да се борят за нея, дори цената понякога да е загубата на Божествената благословия. Властта и парите, според него, предполагаха липсата на избор. Луцифер отказваше да приеме това. Той вярваше, че просвещението дава сили на тези, които искат да бъдат свободни, и се опитваше да покаже това на своите подвластни. Той им изпращаше по накоя пътеводна звезда с надеждата, че ще я забележат и последват. Луцифер беше един сантиментален дявол.

Това изнервяше Сатаната, който преди няколко месеца му беше заложил капан и сега очакваше да види резултатите. Той се обирна към играчите и наречи:

- Първа игра! Без купи!*

След което се доближи до Луцифер и му прошипна:

- Виж, самолетът на твоята Маги кацна!

---

* В игрите на карти кунуме символизира любовта.

Pride and flavors*

„Обичам шума на летищата“ – мислеше си Magi. Винаги когато пътуваше, се наслаждаваше на моментите, прекарани във VIP-а на летището. Там времето спираше и човек можеше изцяло да се откаже на мислите си, както никъде другаде. Харесваше ѝ миризмата на парфюм и шоколад, усмишките на момичетата във фризиони и хората, които говореха тихо и ходеха неспирно напред-назад, сякаш са ангажирани с много важна работа. Magi ненавиждаше ефти-ните никомарифни компании, те просто не създаваха същото настроение. Не харесваше хипари с огромни раници и мръсни крака и студеници, тръгнали да обикалят света. За нея пътуванията бяха свързани с възможности и не понасяше безделниците, които обикалят Европа, а още по-малко си падаше по мизерни хостели и гари. Magi винаги избираше първа класа. Изпитваше удоволствие да се бъде различна. Дядо ѝ като че ли знаеше за това нейно удоволствие, затова още с качването във влака я водеше във вагон-ресторанта и поръчваше koka-kola или ако беше гладна – порция котлет със зеленчуци. От тогава у нея беше останал сантиментален вкус към задушени броколи, грах и малки морковчета. От всичко най-много малката Magi харесва-

---

* От англ. – гордост и услуги; игра на думи с „Гордост и предразсъдъци“, роман от Джейн Остин.

ше хората, които седяха във вагон-ресторантите. Обикновените пътници рядко имаха достъп до ресторантите в първа класа, мъжете там винаги бяха с костюми, а жените – с елегантни рокли и високи токчета. Изглеждаха сякаш са попаднали случайно на това място, особено на фона на другите пътуващи. В детството си Magi си измисляше истории за тези мъже и жени. С времето разбра, че някои от тези истории някой ги беше измислил преди нея и дори ги беше описан в шпионски романти. Това още повече я привърза към вагон-ресторантите, които с годините ставаха все по-луксозни, но в нейния живот се оказаха заменени от самолети и летища.

Родителите на Magi пътуваха често и по няколко пъти всяка година им се налагаше да летят някъде по света. Когато я вземаха с тях, тя се вълнуваше и с времето се влюби в летищата. Трънката, която изпитваше, когато видеше торбичка с емблемата на някое летище, като дете я караше да се вълнува повече от всичко друго. Очакваните подаръци, шоколади и други шарени предмети създаваха у нея приятни емоции. От тогава беше останало влечението ѝ към десерти те „Тоблерон“. Винаги когато искаше да се почувства свободна, си купуваше от тях. Така пресъздаваше аромата на летище и с него издаваше асоциацията, че скоро нещо ще се промени.

И този път, докато стоеше във VIP-а, Magi се опита да си представи как ще продължи от тук напамък. Всичко у дома я потискаше. Като се почне от сивите улици и намръщените хора до роднините, които щяха да я канят по семейни вечери и да я затрупват с въпроси. Щеше да се наложи да измисли правдоподобна история, заради която да си наеме самостоятелен апартамент. След толкова години животът зад

граница сега не искаше да се идентифицира с Братислава. Животът ѝ в този град беше приключил много отдавна. Днешното пътуване и следващото неопределено време за адаптация щеше да бъде междинна спирка за нея. Беше сигурна само в едно – не искаше да остава у дома завинаги.

Полетът от Париж до Братислава щеше да продължи два часа. Маги потъна в седалката и се опита да се отпусне, леко се беше унесла, когато един глас я стресна:

– Бихте ли си повдигали мантията си?

Отвори очи и видя отмеччен мъж с прошарена коса да наглася куфара си в отделението за багаж. Веднага ѝ направи впечатление косъмът му и в главата ѝ светна лампичка: ресторант вагонски тип. Историята му се оказва по-скучна, отколкото очакваше. Преподавател по философия, мъжът живеел от шест месеца в Братислава, като след година и половина щял да поеме за следващия град, в който се надне разпределението му. Работел до късно, писал по едно-две писма след вечеря, а през уикенда пътувал до близката Виена.

„Така небрежно може да заместваши си само някой, обикалял дълги години по улиците на Париж“ – помисли си Маги.

– Да, може да се видим някой ден за обяд!

Тя се опитваше да бъде лобезна, макар че въпросният господин я измъкна от мислите ѝ. „Всъщност защо не? И без това не знам дали ще има с кого да изпия едно кафе след толкова години.“

Разговорът вървеше без намек за флирт, просто анонимна среща в самолет – без минало и бъдеще. Явно имаше и други като нея, които обичаха да пътуват. Не след дълго стюардесите започнаха да обикалят напред-назад с табли и колички. Както винаги предлагаха почти студено мясо

с неизменните задушиeni зеленчуци. Един вътрешен глас подсказващие на Magi, че пътуването ще е приятно. Заедно със спътника ѝ си взеха с храната по чаша вино. Въпреки претенциозния си вид, мъжът се оказа приятен тип. Говореха за какво ли не. Оказва се, че и двамата обожават Барселона и предпочитат италианските вина. Двата часа минаха неусетно и скоро се озоваха пред митническата кабина. Magi за първи път се почувства като истинска европейка, застанала пред гишето „Граждани на Европейския съюз“. Това предизвика у нея усещане, което може да разбере само някой, на когото е било забранено да пътува свободно.

Magi и спътникът ѝ се разделиха пред лентата за багаж, като по европейски си размениха целувки по бузите. Той ѝ подаде визитна картичка, а тя се отпрали към малката група, която я очакваше.

Cуема

АУЦИФЕР беше паднал ангел, наричаха го противник на Бога, символ на неподчинението и свободата. Той бе духът на въстанието и баща на гордостта. Някои посветени вярваха, че бе Скритият Бог или „онзи, който се изправи срещу Бог“. Хората му дадоха огромна власт и го нарекоха „Носещият светлина“. Някои от тях започнаха да вярват в него вместо в истинския Бог и свързаха Светлината с образованието. Последователите му привидно насочваха към духовното, към постигане на всичко онова, към кое то душата се стреми и коннее да научи. Насърчаваха близките си да търсят извънредна и съръхчовешка тъдрост. В същото време ги отклоняваха от истинските потребности на духа и от не посредствените земни задачи, които той трябва да изпълни. Ауцифер ограничаваше хората, те не вършеха реални действия, а се затваряха в своя вътрешен душевен свят. Той им внушаваше, че няма нужда да търсят промяна, а е достатъчно да съзерцават това, което желаат, и така предизвика гнева на Сатаната. Ауцифер

цифър бе покровител на непокорните. Той вземаше страната на Суетата, като вкарваше този гръх в сърцата на неуверените, гордеаливите и нетърпеливите. Целта му бе да ги направи самотни като него, но не винаги изпълняващие дяволската си задача. Падналият ангел понякога изпитваше вълнения, на които нататъш сили да се противопостави.

*Дяволът е дженитълмен:
никога не влизай без покана.*

Джон Линкълн

Маги

1

Аз съм Магдалена Фаркас и през октомври ще стана на 33 години. Завърших училище с отличен и бях една от първите по успех в университета. Баща ми преподава право, както повечето мъже от фамилията Фаркас. От баба ми, неговата майка, съм научила всичко по-важно за живота. Майка ми е наполовина сърбкиня, фризьорка, понастоящем собственик на козметичен салон.

Нашето семейство прилича на тенджера под налягане. Още от запознанството на родителите ме и до днес животът им е смес от различни клокочещи емоции.

Двамата се обичат. Макар че според мен са толкова различни, че няма нито една причина да продължават да живеят заедно всички тези години. Когато баща ми решил да се ожени за майка ми, неговите родители били не просто изненадани, а направо шокирани. Не стига, че мама била по-

ловин сръбкиня и с източноправославно вероизповедание, но на всичко отгоре работела като фризьорка. Ако с времето дядо и баба бяха станали относително толерантни към нейната религия, то професията ѝ продължи да създава неприятни емоции. Дори след промените, когато мама успя да купи салона и нае други да работят за нея, та си остана в очите на баба ми с презрителното „фризьорката“.

Баба Magi разбираше, че любовта между сина ѝ и жена му е причината за здравото им семейство и може би заради това не направи нищо драмата да се разделят. Всички амбиции, които имаше и които не беше успяла да наложи на снаха си, тя прекърти върху мен. Имам подозрения, че като бебе тайно ме е захранила със сребърна лъжичка, за да развия неподносимост към определени „просташки“ аромати и хани.

Най-ярките спомени от детството ми са следобедите, които прекарвах у баба и дядо. Докато се занимавах с уроците си, там беше неизменното какао със следобедна закуска. Харесвах легко прозрачната колосана покривка и гледката към реката, която се разкриваше през прозорците. Следобедната закуска за мен беше като ритуал, в нея имаше нещо изискано, различно от обичайните следобеди на съучениците ми. Къщата на баба Magi ухадеше на какао и сладкиши, независимо дали беше лято или зима; спомен, към който се връщам, когато попадна в някоя виенска сладкарница. Харесвам миризмата на ванилия и след години, когато започнах да си купувам козметика, избирах лосиони и парфюми с този аромат. Едно от първите ми гаджета веднъж ме попита: „Не се ли притесняваш, че някой може да те захапе?“

Баба Magi успя да ми внущи, че съм по-специална от другите деца. И точно заради това аз трябваше да прочета най-много книги, да владея отлично немски и френски

език и да съм винаги чиста и спретната. Ако нямах тези следобедни навици и безкрайните летни списъци с книги за четене, може би никога нямаше да се справя с изпитите по литература в университета. Заради старанието си бях възнаграждавана с множество летни пътувания из европейските градове.

Професията на дядо Йозеф ни даваше възможност да прекарваме летните месеци в прекрасните учебни бази на европейските университети и да се запознавам с децата и внуците на други учени и хора на изкуството. В най-добрия случай моите съученици можеха да се похвалят с лятна почивка на морето в някой от българските или сръбските курорти, докато с родителите на баща ми аз заминавах до Париж, Флоренция и Женева. По време на тези пътувания у мен се оформи усещането, че животът извън Братислава тече по друг начин и че хората в градовете, които посещавахме, са спокойни, усмихнати и елегантни.

В онези години от съображения за сигурност не беше добре човек да разказва за подобни пътешествия. Фактът, че трябваше да ги пазя в тайна, добавяше загадъчност в живота ми. От тогава у мен е останала склонността да не споделям нито хубавите, нито лошите моменти. През септември се връщахме след летните пътувания и двете семици, които оставаха до началото на учебната година, бяха любимото ми време.

Есента в Братислава създаваше усещането, че денят е поел от цветовете и ароматите на Париж, Виена и Милано. Разходките край реката ме пренасяха покрай Сена и все очаквах да видя на някой ъгъл някоя слаба дама с леко размазано червило да тича към отсрещното бистро, преметнala чантичката си през лакът. Или вървейки по улица „Ми-

халска“, усещах аромат на капучино, който ме пренасяше на някоя пиаца в Италия. След тези два месеца – септември и октомври, Братислава изведнъж опустяваше, някой съкаш изтряиващ всички цветове и аромати с гумичка и по улиците вече се разхождаха загледани в краката си хора, които се усмихваха единствено в мига, в който си получаваха заплатите. И така до следващата есен.

Годините отминаваха в четене, подготвяне на уроци и какаово-банилени следобеди, а аз живеех за ваканциите, когато отново поемахме на път. Останалата част от ежедневието минаваше като филм. Родителите ми не си говореха много. Заради неуморното трънкане на майка ми, баща ми беше изградил невидима стена, зад която се скриваше след вечеря. Това, което се променяше, бе дизайънът на роклиите на мама и моделите на телевизорите, които подменяха всеки път, когато се появеше някоя нова руска марка. Но двамата краяха за себе си неделите и винаги отиваха някъде сами за целия ден. Това беше подправката, която правеше брака им щастлив, защото въпреки ежедневието и проблемите те правеха всичко, за да запазят трънканата един към друг.

– Време е да се епилираш – каза майка ми един ден и аз разбрах, че съм пораснала.

– Кога га го ща в салона?

– Утре.

На сутринта нямах желание дори да закусвам, толкова се вълнувах от новото преживяване. Изтърпях стоически ленкавата гореща маса с цвят на карамел върху всички части на тялото си и след това дълго се мазах с някакъв крем, докато малките червени точки напълно изчезнат. Още следобед сложих най-новите си дрехи и излязох навън. Като с магическа пръчка всичко около мен се беше променило.

Намръщените хора по улиците на града отдавна бяха изчезнали и на тяхно място имаше модерни кафенета, където се събираха младежи с дълги коси, повечето от които бяха чужденци. Те пиеха бира и се смееха. По централните улици бяха отворили врати множество малки магазинчета, пълни с шарени предмети и вещи, които досега бях виждала само в чужбина. Имаше дори двойки, които вървяха прегърнати, и момичета с къси поли, които се целуваха с приятелите си по улиците.

Неусетно за мен, времената се бяха променили. Последната ми година в гимназията мина като миг. Границите бяха отворени и вече можехме да пътуваме свободно до близката Виена. Там животът беше различен и удоволствието, да си поръчам меланж в някое от местните кафенета, ме караше да пътувам до там всеки месец.

Тъкмо във Виена се запознах с Лукас. За разлика от мен той не се наслаждаваше на тези дребни моменти, защото беше свикнал с тях. Въпреки това начинът по който носяше ризата си извадена върху джинсите и подрънкваше с ключовете на току-що подареното му пекко ме караше да се усмихвам. Харесваше ми, че момичетата го ухажваха, а момичетата се надпреварваха да бъдат приятели с него.

С Лукас се виждахме почти две години. През първата изпихме всички виенски кафета във всички виенски кафенета, но така и не се случи нищо повече от това, защото аз трябваше да се прибирам у дома в Братислава навреме. Не пропусках стриктно да спазя тази уговорка, а той напълно се съобразяваше с мен и така родителите ми изобщо не се усъмниха, че ходя с някого. Лятото, след като завърших училище, изненадах семейството си с желанието ми да уча история на изкуствата и да прекарам месец с приятели на езерото Балатон.

– Нека върви, време е вече да започне да живее собственния си живот, но не и преди да се яви на приемните изпити – каза баща ми, който изглеждаше замислен, а в очите му се четеше тъга все едно му предстоеше да се раздели със стар приятел. Докато говорехме, той забиваше вилницата в храната си сякаш искаше да ѝ причини болка.

Трябваше да се подготвя за изпитите и имах нужда от помощ. За мен беше въпрос на чест да заслужа екскурзията си. Както винаги, можех да разчитам на баба Маги, както и на цялата библиотека на дядо Йозеф. Нямах достатъчно време, а трябваше да прочета някои книги, които да допълнят подготовката ми от училище.

Денят, в който отидох в къщата на баба и дядо, за да уча за приемните изпити, бе един от първите топли дни и дядо Йозеф излезе на дълга разходка. Взех клоача от кабинета му и направих списък с литературата, която трябваше да прегледам. Като дете дядо не ме пускаше в кабинета си, защото се страхуваше да не повредя някоя от ценните му книги, но вече бях достатъчно голяма, за да ми има доверие. Предупреди ме да не размествам нищо и след малко чух почукаването на обувките му по коридора на излизане от къщата. Баба Маги се занимаваше с домакинска работа. След като ми донесе чаината с неизменното какао, каза, че няма да ме беспокои:

– Внимавай да не го разлееш – казя тя, преди да затвори вратата.

В библиотеката беше прохладно и имах усещането, че времето се движеше назад. Прехвърлях книгите една по една, търсех справочник по история за началото на ХХ век. Историческите книги бяха подредени на един от горните рафтове в библиотеката. Качих се на кожения стол и се

побдигнах на пръсти. Явно никой отдавна не беше надниквал там, тъй като повечето лавици на огромната сървена библиотека бяха потънали в прах. Освен миризмата на прах усещах и аромата на кожа, който се смесваше с този на какаото в чашата ми. Беше приятно, разбирах защо дядо Йозеф прекарващие толкова много време в кабинета си.

Докато разглеждах рафтовете, погледът ми беше привлечен от тъмнокафяво кожено издание в края на реда със справочниците: „Книга на тайните“. Странно, какво ли търсехе сред историческите справочници. Не можех да повярвам, че ядо я беше сложил там по погрешка. Взех я с намерението да я прегледам и да я върна на мястото ѝ, но ръцете ми съкаш прилепнаха към кожената подвързия. Отворих на заглавната страница и отвътре ме погледна изящно изрисувана златна роза. Рандолф Щайер. Бях чувала това име преди, но не бях сигурна къде. Прелистах до началото на текста:

„В духовния свят човек изгражда своето съзнание от свръхсъ-
тивното до земното. Когато хората развиват ума и чувствата
си, те се стараят да усъвършенстват болата си, която им дава
сили да открият истината. Само тогава Свободата става въз-
можна. Не сме свободни, докато не познаем истината, защото
„Истината ще ни направи свободни“. Когато човек съзрее готови-
ката, че да покаже да познае себе си, значи е намерила източници-
те на просветление...“

И после бяха изредени седемте смъртни гряха:

CYETA

ГНЯВ

АЛЧНОСТЬ

ЗАВИСТ

ЧРЕВОУГОДНИЧЕСТВО ПОХОТ ЛЕНОСТ

Това беше книга за някакво тайно учение. Продължих да чета. В нея беше написано, че хората не умелят да различават Доброто и Злото, че не винаги успяват да разпознават знаците, които предвещават Злото и как трябва да го бъзприемаме, ако се налага да взаимодействваме с него. Погледнах годината, в която беше издадена книгата – 1915. Наистина беше стара. Но странно, в началото пише, че Орденът на Златната роза е създаден през 1880? Явно това беше текст, написан по-късно. Зачетох се и прекарах почти целия следобед, попивайки теориите на доктор Щайер за Доброто и Злото. Когато най-накрая видях глава, бях прочела повече от половината книга, но не бях прегледала нито един текст по нова история. Качих се отново на стола и извадих няколко исторически книги. Оставил ги на борото, а „Книгата на тайните“ поставих там, където я бях намерила.

Когато отидох при баба Маги, тя вече слагаше масата за вечеря. Дядо Йозеф преглеждаше вестника. Изглеждаше изморен. Вероятно дългата разходка край реката го беше изтощила.

– Как е Маги, намери ли каквото търсеще?
– Да, но има за члене повече, отколкото предполагах.
Ще се наложи да избвам няколко дни. Нямам много време.

– Умре ще те чакаме – каза баба Маги, когато ме изпращаше. Исках да се прибера въкъщи и да взема душ. Члененето ме беше изморило и единственото желание, което имах, бе да си легна и да заспя.

2

На другия ден излязох преди родителите си и пристигнах при баба и дядо за закуска. Те ме очакваха и баба Маги беше приготвила палачинки. Сладкото от малини лепнеше на устните ми, но това беше едно от малкото неща, които обичах, затова бързах да излапам колкото може повече от златистите палачинки. След като приключих, взех чашата с какао и се отправих към библиотеката. Никой не беше влизал след мен, намерих книгите си така, както ги бях оставила. Хвърлих един поглед към горния рафт. Там беше. Моята книга ме чакаше. Щях да се захвани с нея по-късно, когато дядо Йозеф излезеше на разходка. След обяд отново се настаних в библиотеката, но вече със съвсем друга нагласа. Книгата пареше в ръцете ми и нямах търпение да я отворя. Настьрвено започнах отново да чета. Неусетно навлизах в тематика, която освен че беше интересна, като че ли отваряше пред мен врата след врата в тайните на отношенията между хората и начините, по които те можеха да се предпазят от Злото, защото „Книгата на тайните“ учеше как да го управляваме. Как да улавяме моментите, които животът ни предлага и най-важното как да се възползваме от тях. Докато четях, се чудех дали този Орден на Златната роза все още съществува. Все пак сто години не бяха толкова много. В края имаше списък с учредителите му и неговия най-вътрешен кръг: Флоранс Фард, Уилям Йемс, Брам Стокър – та това беше авторът на „Драку-

ла“, си помислих. Следвала имената на Густав Майер и Алистър Кроули. За последния не бях изненадана, нали той беше най-великият магьосник и съветник на английската кралица. И, разбира се, Рандолф Щайер – авторът на „Книга на тайните“. Виждаше се годината, когато бяха допълвани новите членове на ордена, но незнайно защо името му е било променено. Новото име на Ордена на розата беше Братството Туле и според надписа отзад то беше основано през 1917 г. мястото също беше различно – Берлин. Имената на новите членове бяха дописани на ръка с нечий сцен и равен почерк. Той бе добавил, че в друга книга, наречена „Истината Туле“, са установени и описани новите принципи на тяхното учение. Оглеждах рафтоващето на голямата библиотека един по един. Въпросната най-вероятно не беше на тях, но аз вече бях толкова заинтригувана, че твърдо реших на всяка цена да я намеря. Качих се отново на стола, оставил „Книгата на тайните“ на мястото ѝ, прибрах някои от напрораните исторически книги и продължих да оглеждам ред по ред заглавията в библиотеката.

На другия ден се върнах в къщата на баба и ядо с една-единствена цел – книгата „Истината Туле“. Настаних се в кабинета на ядо и започнах да прелиствам една от книгите, която бях подготвила предния ден, в очакване той да излезе за разходката си. Опушах се да намеря с поглед книгата, която търсех, но никъде не се виждаше. Вече бях обсебена от нея. Загубих интерес към всичко друго. Исках да разбера как беше се променило Братството и в каква организация се беше трансформирало. Докато се въртях на стола, без да искам написнах някакъв скрит бутон на крака на голямото дървено бъоро и с леко скърцане пред мен се отвори малко чекмедже. Тайник! Оглеждах съдържанието му.

Видях писалка с мастилена помпа в красива кутия, макар и с леко пропръсти ръбове. Помислих си, че преди много време някой я е използвал често. Имаше и други старинни предмети. Лупа с мътно стъкло и празни листове пергамент. Зачудих се защо ли му е било необходимо на дядо Йозеф да ги крие в това чекмедже, отново огледах бюрото и видях, че в него няма нищо друго. Повдигнах пергаментите и под тях се показва плосък шнур, сега вече ми стана ясно – чекмеджето имаше двойно дъно. Шнурът издърпваше горната част на дъното му, повдигаше го и разкриваше скритата долната част. Там лежаха две книги с кожени подвързии. Всъщност едната не беше книга, а по-скоро темрагка. На първата ѝ страница беше написано с молив: „Дневник на Йозеф Фаркас“. Потръпнах. Защо ли дядо ми криеше дневника си тук, запитах се? Заглавието на втората книга не ме изненада „Истината Туле“ – книгата, която търсех. Значи в действителност беше много ценна, щом стоеше скрита в долната част на тайната. Сигурно в нея беше написано нещо толкова важно, че дядо ми я беше прибраł така, че никой друг освен него да няма достъп до нея. Отворих първата страница и видях годината на основаването на Братството Туле и препрамка към Ордена на Златната роза и „Книгата на тайните“. Изглежда нещата се бяха променили, защото тайнствените ритуали на старите тамплиери, които бяха описаны в „Книгата на тайните“, бяха останали в миналото. Членовете на Братството Туле бяха различни. Те вече не бяха езотерици или философи, а учени в разнообразни сфери на науката и политици. В книгата имаше текст, в който пишеше, че доктор Рандолф Щайер е напуснал общество и е започнал да се занимава с духовни дейности и преподаване, а членовете на Ордена впослед-

ствие са били подбирали по съвсем други критерии. Те бяха известни и изявени личности в различни направления, притежаващи харизма и организаторски талант и умеещи да привличат големи групи хора, но най-шокиращото беше, че изповядваха някои Христови ценности, които не бяха популярни в догмата, известна на болшинството миряни. Членовете на Братството трябваше да се стремят към една чиста раса, като начините за постигане на тази цел бяха различни. Беше упоменато например, че могат да бъдат използвани всякакви спосobi за вербуването на нови членове. Това ми изглеждаше страшно. Основното нещо за мен вече беше да науча защо тази книга беше скрита в тайната на бързото на ядо ми и дали в дневника му имаше подробности за това.

Чудех се какво да правя, бях раздвоена между любопитството си и страхът от гнева на ядо Йозеф. Бях сигурна, че ще се ядоса, ако разбереше, че съм ровила в нещата му. Реших какво ще направя: щях да сложа друга книга под дневника на ядо и да започна да чета „Истината Туле“. След като прикачих с нея, щях да я върна на мястото ѝ и той нямаше да заподозре нищо. А междувременно щях да задоволя любопитството си. Бях намерила един доста добел исторически справочник за историята на Австро-Унгария и Чехия от 1860 до 1950 година, който обхващащие периодите, които ме интересуваха. Махнах кожената му подвързия и облякох с нея „Истината Туле“, след което я скрих между рафтовете и се отдаrox на четене на дневника на ядо. Фактите, които разкриваше ръкописът, бяха за последователите на Ордена на Златната роза, но вече не в Англия, а съвсем близо до нас – във Виена. На срещата при учредяването на новото Братство присъствали мла-

ги хора, дошли с намерението да научат повече за тайните на Ордена, наследници на един от последните ордени на тамплиерите – Господарите на черния камък. Те били наричани през годините с различни имена предавали тайните си от баща на син от създаването си през 1307 г. Основателите на Братството Туле вярвали, че краят на големите космически Епохи бележи времето на промените. Последният цикъл на тези Епохи съвпадал с Епохата на Риби, в която човечеството се намирало през последните 2160 години. Тя отминавала, като отнасяла със себе си желанието за се-бе отдаване на християните. На нейно място извала Епохата на Водолея, която щяла да помогне на хората да осъзнаят как са и да развият силно интуицията и егоизма си. Началото на новата Епоха било белязано от едно изказване на Христос в пасаж от Новия завет, в който той се обръща към евреите с думите:

„Казвам ви, че Божието царство ще е с вас и ще се даде на друг народ, който принася плодовете му“ /Матей 21:43/. Писание, че в оригиналният текст^{*} Христос упоменавал германите като въпросния „друг народ“. Той посочвал това племе, което служело в римски легион, и че избира техния народ. Основателят на това братство имал задачата да им предаде, че са избрани да създадат Царството на светлината. Мястото също било посочено – местност край Залцбург. Те имали за цел да изгонят злото. Тъмната сила, с която трябвало да се борят, се разкривала пред Моисей и другите пророци от Стария завет, и се наричала Яхве^{**}. Той се обрнал към Авраам с думите:

---

* Пазен в архива на Soaetas Templi Marcioni.

** Яхве (Йехова) от ивр. Името на Бог, което на трябва да бъде произнасяно.

„Ахи ха ел Шадей“* – отхвърленияят главен ангел Шадай Ел/Шадай Ел-Самана – Моисей 17:1/. Старозаветният бог Шадай, почитан от евреите, бил отъждествяван със Саманата, а последователите му работели за унищожаването на Земята, природата и хората. Това били ложеите – еврейският народ.

Книгата цитиране и Евангелие от Йоан /8:39-45/, в което Христос казва:

„Те /ложете/ в отговор му казаха: Наш баща е Авраам. Иисус им каза: Ако бяхте Аврамови чеда, Аврамови дела щяхте да вършиште. А сега искате да убият мене. Човека, който ви казва истината, която чух от Бога. Това Авраам не е сторил. Вие вършиште делата на баща си. Те му рекоха: Ние не сме родени в блудство; един Отец имаме: Бога. Иисус им рече: Ако Бог беше вашия Отец, вие щяхте да ме лобитете, защото аз от Бога съм излязъл и дошъл; понеже аз не съм дошъл от себе си, но Той ме прати. Защо не разбирайте моето говорене? Защо не слушате моето учение? Вие сте от баща Дявола и желаете да вършиште похотите на баща си. Той беше открай време човекоубиец и не успя в истината; защото в него няма истина. Когато изговаря лъжа. От своите си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. А понеже Аз говоря истината, вие не Ми вярвате.“

Прелиствих страниците на книгата, като не спирах да хапя нокътя на лявата си ръка. Ето защо е била скрита в малкия тайнник на дядо Йозеф. Та той е от еврейски произход! Не намирах никаква връзка между дядо и братството, за което пишеше в книгата. В този момент дървеният стленен часовник, който висеше над вратата, звънна. Беше

---

* От ивр. – Аз съм Ел Шадей.

15,30 ч. Имаше време, можех да прочета още няколко страници, преди да заема позицията си на бюрото с исторически спирочник в ръце. Възгледите на Братството бяха, че старозаветният Бог на евреите им възлага задачата да създават Ад на земята и да въвличат народите във войни. Освен древните тайнствени практики на Обществото на Златната роза братята се интересували от йога и източни практики, магия, наука, астрология и окултни знания, които свързвали с политиката. Неговите членове организирали нови подразделения, сред които Германската работническа партия /DAB/, Германската националсоциалистическа партия /NSDAP/ и германската тайна полиция /SS/. Наистранното учение на Братството Туле беше вярата, че новият месия ще донесе нова арийска култура, която ще завладее света.

Прелистих книгата напред. Имаше още много. Въпреки това отворих на най-задната страница, където бяха написани имената на членовете му. На първо място стоеше името на великия майстор на Братството, следвано от съратниците му:

Барон Рудолф фон Зеббендорф

Гундо фон Аист

Рудолф Хес – обергруппенфюлер SS

Херман Гьоринг – райхсмаршал SS

Хайнрих Химлер – райхsfюлер SS

Алфред Розенберг – лидер на националсоциалистите

Ханс Франк – лидер на националсоциалистите и губернатор на Полша

Дитрих Ехарп

Бернхард Шептфе

Тео Морел – архитект лекар на Химлер

Франц Мюлер – начаиник на полициата в Мюнхен

Адоаф Хитлер – фюрер, главнокомандващ SS

доктор Рандоф Щайер

доктор Едгард Майер

професор Йозеф Фаркас

Хари Некелман

Морис Монпелие

Виторио Висконти

Ето защо Хитлер е бил против евреите! Затворих книгата и реших, че трябва да я прочета цялата. Беше важно да разбера каква е връзката на това странно братство с моето семейство. Щях да се опитам да я взема въкъщи през почивните дни. Дядо Йозеф беше казал, че ще пътува, и това щеше да ми дава нужното време да дочета „Истината Туле“.

Реших да се прибера по-рано и да потърся нещо по тази тема в библиотеката на баща ми, все пак той също беше учен. Може би имаше подходяща литература. Изминах бързо пътя до дома, вглеждах се в лицата на хората и всяко едно от тях ми изглеждаше странно. Не трябваше да вярвам на сто процента на това, което бях прочела. В крайна сметка ставаше дума само за една стара книга. Кой знае, може би бяха някакви младежки увлечения на дядо Йозеф. Но от друга страна, всичко написано в „Истината Туле“ звучеше достоверно и логично. Много от сградите по братиславските улици също имаха странни знаци. Компаси, дракони, орли. Всяка стара къща ми се струваше като място, където би могло да се събира Братството. Да ли все още го правеха? В книгата нямаше информация какво се е случило с него по-късно. Тя завършваше със списъка на последните му

членове. Може би вече не съществуваше! Тогава защо дядо Йозеф пътуваше всеки месец до Виена, въпреки че беше отдавна пенсиониран?

Всички тези въпроси останаха в главата ми и след като вечерях с родителите си. Вглеждах се в лицата на майка ми и баща ми и търсех отговори. Идваха почивните дни, когато по правило се срещах с Лукас. Не знаех дали сега да се видя с него или да продължа да чета книгата. И без това щяхме да прекараме цял месец заедно на Балатон. Да, разбира се, трябваше да използвам времето, когато дядо Йозеф отмъстства, за да довърши „Истината Туде“.

3

На другия ден отидох в дома на баба почти по обяд. Исках да бъда напълно сигурна, че дядо Йозеф е заминал. Когато пристигнах, баба Маги се суетеше в кухнята около някакъв нов сладкиш. Знаех, че това е най-подходящото време да отида в библиотеката. Не губех време. С влизането в сенчестата стая, взех „Истината Туде“ и седнах зад биорома на дядо. Отворих книгата на мястото, до което бях стигнала предния ден и продължих да чета. Имаше още подобни теории за избраната раса, за омразата, която трябва да имаме към евреите, и за това, че те са деца на Дявола. Добре, но нещото, което ме интересуваше, липсваше. Никъде в книгата освен на самия ѝ финал не можех да намеря друга връзка на Йозеф Фаркас с Братството Туде. Освен че името му присъствува в списъците на хората от второ-

рата група след смяната на името на Братството, никъде повече не се споменаваше. Прегледах ръкописа по диагонал и след като не открих в него друга история, която да ме заинтригува, се посветих на Справочника по нова история. В ранните следобедни часове приключих с четенето. Баба Маги беше успяла да се справи със сладкиша и аз изпих следобедното си какао в нейната компания. Помолих я да взема книгата у дома, с уговорката да я върна, след като прегледам всичко, което ми беше необходимо за приемните изпити. Всъщност знаех, че вече бях добре подготвена за тях. Бях отделила за това цялото си свободно време през изминалата година. Допълнителните знания просто щяха да ми дават увереността, от която имах нужда.

Следобеда последния ден преди изпита трябваше да върна книгите в библиотеката на дядо Йозеф. Както обикновено, по това време той беше на разходка в парка край Дунава. Оставил книгата на рафта и седнаха на бързото му. Отново без да искам докоснах с крак бутона, който отваряше тайнника. Всичко беше точно така, както го бях оставил. В този момент ми хрумна идеята, че може би в дневника на дядо ще открия отговорите на въпросите, които ме вълнуваха вече цяла седмица. Отворих тайното чекмедже, взех го и го зачетох, но не открих нищо интересно. Дядо беше описвал времето, след като беше завършил училище и университетските си години във Виена. Голяма част от имената на хората, които споменаваше, бяха същите, които фигурираха в списъка от последните страници на „Истината Туде“. Явно по това време са имали общи интереси. Зачетох се в един от пасажите. В него дядо разказваше за първите стъпки на Хитлер в политиката. Оказващие се, мистичните окултни вярвания са били водещи в

желанието му да завладее света. Прехвърлях страниците от дневника и не намирах нищо интригуваващо. Вероятно, имаше важна информация, тя явно беше написана някъде другаде. Чудех се дали да не потърся повече за това братство в градската библиотека. Съседката ни Катарина работеше там, тя можеше да ми помогне да се ориентирам в старите ръкописи.

В този момент в коридора чух стъпки и се опитах да прибера бързо в тайника на бюрото дневника на дядо ми. Но беше късно. Секунди след като копчето щракна, видях дядо Йозеф на вратата. Кога се беше върнал и как беше влязъл в стаята без да го чуя, не разбрах. Единственото, кое то в момента ме интересуваше, бе как ще му обясня, че съм ровила в нещата му.

- Маги?! Ти си отворила бюрото ми? Не мога да повярвам! Какво си търсела там? Защо си си позволила да пипаш моите лични вещи?

Дядо Йозеф беше смутен, но в същото време изльчванието му беше непоколебимо.

- Дядо, аз... не знам какво да кажа. Извинявай. Не съм отваряла бюрото ти. В момента, в който видях, че има тайник, го затворих. Разглеждах една книга и си помислих...

- Маги, ти загуби доверието ми. Не искам да влизаш повече в тази стая, дай ми ключа!

- Но аз не съм направила нищо... - нямаше повече какво да му кажа, мой и без това не ми вярваше - Извинявай, дядо!

- Не мога да те извиня, Маги. Знаеш, че никой не влиза в кабинета ми. Повярвах ти, че ще се подгответяш за изпити. Но това...

Засрамена, докато говорехме, прибрах нещата си. Бях виновна, че търсех книгата и че отворих дневника му. Но

Всенак наистина не го бях прочела целия, само го прелистах. Извиних се, но знаех, че дядо Йозеф няма да ми прости. Излязох от кабинета му, казах набързо добижене на баба Маги и изтичах на улицата. По бузите ми се стичаха сълзи, не бях направила нищо лошо, просто четях една книга. Трябваше ли дядо да ме наказва толкова сурово за това? Не ми минаваше през ума, че той беше разочарован от мен, защото предagoх доверието му. Драмата си приличахме – имаше неща, които аз също не можех да простя, нито можех да говоря за тях.

Не разказах на родителите си за инцидента, но вече не ходех в дома на баба и дядо толкова често, колкото преди. От това най-много страдаше баба Маги, затова се виждах с нея, когато дядо отсъстваше от дома. Разказах ѝ подробно всичко, което се беше случило през онзи ден. Тя кимаше с разбиране, но никога не взе моята страна. Подминаваше темата и се опитваше да говорим за други неща. Баба ме обичаше и се притесняваше за приемните изпити не по-малко от мене.

След седмица, когато изпитите вече бяха преминали, отново бях на гости при баба Маги. Тогава звънна телефоњът, обаждаше се майка ми. Току-що се беше получило писмо от университета. Бях приемана с най-добрия успех.

– Значи, всенак си прочела нещо по история – усмихна се баба Маги.

Не исках да засягам темата отново и се опитах да си придам весел вид. Всъщност наистина бях доволна. Влизането ми в университета означаваше, че ще мога да замина с Лукас и приятелите му за езерото Балатон. Проблемите с дядо Йозеф оставих за след това. Все се надявах, че той ще ми прости и щяхме да се върнем към обичайните си отно-

шения – такива, каквите винаги са били. За известно време забравих тази история. Понякога си мислех за старата книга, но знаех, че ще се върна към нея след лятната ваканция. За първи път родителите ми ме подкрепяха в стремежа да съм самостоятелна и исках изцяло да се насладя на това. По всички начини те ми показваха, че вече мога да отговарям за решенията си. Обмислях много пъти тази ситуация, връзката ми с Лукас и бъдещето, което ме очакваше, но нямаше как да предвидя това, което щеше да се случи.

Представих Лукас у дома като приятел, който живее във Виена и учи в Швейцария. Заедно с него доведох всички и приятелката си Ана и родителите ми като че ли не можаха да разберат точно какви са отношенията ми с австриеца. Още от самото начало Ана беше с нас почти през цялото време. За мама беше важно как ще се устроим, докато сме на езерото, и Лукас ѝ даде всички подробности. Той успя да спечели доверието ѝ, а освен това бащата на Ана познаваше родителите му и беше уверен нашиите, че момчето наистина е такова, за каквото се представя. Само аз изпитвах някакво смътно недоверие към него. Все ми се струваше, че нещо не е точно така, както казваше. Но в нико един момент досега не бях го хващала да ме лъже...

Не познавах приятелите му от швейцарския колеж. Вероятно бяха същите като него. Какви ли можеха да бъдат, щом са учили в подобно скучно място? На езерото щяхме да бъдем три двойки и още двама младежки. Единият беше съквартираният на Лукас от първи курс в училището. Mark – италианец, който работеше в банка. Какво ли друго можеше да работи в Швейцария? Може би във фабрика за шоколад! Само бях чувала за другото момче, но колко интересен можеше да бъде един треньор по футбол? Ана харесва-

ше едно от момчетата и се надяваше между тях да се случи нещо. За първи път щях да пътувам сама с приятели. Наистина бях обиколила цяла Европа с баба Маги и дядо Йозеф, но този път щеше да бъде различно. Никога не бях ходила в Унгария – знаех, че в миналото Братислава е била столица на Унгарската държава повече от две стотини години, но само толкова. Хората повече приличаха на нас, словациите, отколкото на австрийците, но знаех, че езикът им няма нищо общо със словацкия. При други обстоятелства щях да помоля дядо Йозеф да ми обясни повече за това, но сега не можех да го моля да ми разказва за унгарците. Той знаеше абсолютно всичко. Никога не бях имала въпрос, на който дядо да не може да ми отговори. Винаги в подобни случаи се обръщах към него. Докато бях малка, сред любимите ми моменти бе, когато той ме вземаше в скута си и започваше напевно да ми говори. Разказваше за хора, за царе, за градове и народи и във всяка нова история имаше по нещо толкова интересно, че аз забравях за следобедната си закуска, а баба Маги влизаше по няколко пъти в кабинета му да ни напомня, че е време за нея. Това време никога нямаше да се върне, а аз отдавна не можех да седя в скута на дядо. Щях да проверя за повече информация в книгите на баща ми. Отидох до библиотеката и извадих една, на която пишеше „История и география на Австро-Унгария“. Намерих главата Балатон и зачехох:

„Балатон е езеро в западната част на Унгария, най-голямото Централна Европа. Крайбрежието му е най-посещаваният курорт Унгария и източник на минерални и термални извори. Балатон е плавателно езеро. Древните римляни го наречали *Lacus Pelso* – Малкото езеро, но името му най-често се свързва със славянската му основа Бла-

тон – „блато“. Това название се запазило в съвременния словашки език (Blatenské jazero). Унгария няма излаз на море, затова езерото често неофициално е упоменавано като „унгарското море Балатон“. Поради това, че Балатон е изключително плитко, понякога иронично го наричат и „най-голямата локва на Централна Европа“. Езерото Балатон е образувано в кратера на изгаснал вулкан. То е източник на топла минерална вода, а на дъното му се намира огромна подводна пещера диаметър от около 18 м. Водата му е лечебна, но има слаба радиоактивност, дъното му е покрито с лечебна кал, а на повърхността има лотоси. Лечебните свойства на Балатон са били известни още на римляните, но то става популярен курорт благодарение на усилията на унгарския патриот граф Фестетикс. По бреговете му има много природни и исторически забележителности. С Балатон са свързани и редица легенди и предания. Най-известната разказва, че на дъното му има църква, в която постоянно плаче една девойка и докато тя плаче, в езерото ще има вода.“

Щеше да е интересно. Ако имаше достатъчно време, можех да разпитам някои от местните хора за още любопитни истории. Сега трябваше да намеря начин да се сбогувам с баба и ядо, без да разберат, че Лукас ми е гадже. Вече бяхме успели да убедим нашите, че той е само приятел, но баба Маги на мига се досети каква е работата и настоя да се запознае с него преди да заминем. Един следобед заведох Лукас у тях и останахме до късно. Разговаряха на всякакви теми (и баба, и ядо бяха учили във Виена и говореха свободно немски език). След два дни заминахме за Балатон.

– Кога ще те видя, Маги? – попита баба.

– Умре ще намина.

На другия ден отидох да си взема довиждане и баба ми каза:

– Лукас е приятен, но не съм сигурна, че си заслужава да прекараши прекалено дълго време с него. Мъжете, които върхновяват, са различни. Дано да имаш късмет да попаднеш на такъв поне веднъж в живота си. Не забравяй, че никой няма право да те наранява, носи парфюм и обличай рокли. Така всеки, който е бил достатъчно близо до теб, ще те запомни завинаги.

Баба Маги се оказа пророк. Винаги съм знаела, че мога да и вярвам, но нямах никаква идея, че предсказанието ѝ ще се събудне толкова бързо.

4

Toky шо бяхме пристигнали на Балатон, един ден по-рано от останалиите. Лукас разпитваше за най-невероятни неща хората, от които бяхме наели вилата, макар прекрасно да знаеше, че няма как да получи никоя от екстремите, които искаше. Все пак бяхме избрали крайбрежна къща, а не петзвезден хотел. Вярно, че обстановката можеше да бъде по-модерна, но аз съм израснала в социалистическа държава, където по условие нямахме право на кой знае какви пременици. Вилата ми харесваше. Това беше първото отделяне от семейството и нямах намерение да пропусна нито един миг от свободата си.

Беше късен следобед и слънцето се канеше да залезе, но лъчите му все още танцуваха по верандата. Метнах багажа си в спалнята и веднага се изпънах на един стар шезлонг, покрит с карирano одеяло. Примижах срещу светлината и се насладих на мрежата от шарени цветове, която се образуваше пред очите ми. Топлина ме галеше и съвсем скоро се отпуснах в блаженство. Първият ден от свободата ми беше забележителен. Изпълнен със залязващо слънце, аромат на листа и великолепна гледка към езерото.

След малко се появи Лукас. Беше успял да договори поникса цена от собствениците както за нас, така и за цялата компания. Естествено, за него това беше повод за гордост, с който щеше да ме занимава цяла вечер.

- Къде искаш да вечеряме, във вилата или в ресторантата на отсрецния хотел? – попита ме.

- Да видим как е в ресторантата, ако не става, ще си спестим мрънкането на другите. Пет минути да се преоблека и идвам!

Въпреки че лятото беше в разгара си, вечерите покрай езерото бяха хладни. Появяваше се игрив ветрец, колкото да обръка косите ти и да те накара да се разтрепериши в най-неподходящия момент. Нямах намерение да се обличам предизвикателно – така щях да си спестя опитите на Лукас да ми налети още в ресторантата.

Докато вървяхме към хотела, той ми каза, че освен двете двойки, които очаквахме, щях да се появят и няколко техни приятели от швейцарския колеж – две момчета и едно момиче, швейцари. И тримата от аристократични семейства, изгубили част от състоянието си в последните години. За едното от момчетата – Марк, се говорело, че е роден от флирта на майка си с богат арабин по време на пътуване в пустинята.

– Откъде знаеш? Как е възможно да вярваш на клоуни, без да имаш и най-малка представа дали това, което се говори, е истина?

– Мила моя, тези хора умират от скъпка... Те не биха могли да преживеят поредния безсмислен ден, ако не клоунстваха за приятелите си. Интригите са тяхната природа и ако искаш да се впишиш в това общество, трябва да играеш по техните правила, или да се правиш на неангажирана....

– Ничто подобно не искам.

Сервитеорът изглеждаше като излязъл от съветски филм. Начинът, по който беше препасал престилката си и беше сложил портфейла си в колана на панталона, ме накара да се усмихна.

– Мога да ви предложа гулаш, шиницел по виенски и телешки медальон – каза той сякаш ни съобщаваше особено важна новина.

– Две порции телешки медальон и една бутилка токайско вино – поръча Лукас, без дори да ме попита какво искам.

Вечерята премина в обичайните разговори: как е успял да се прехвърли без такса в новата специалност и какъв късмет е това. Щял да учи с много по-перспективни състуденти, което можело да му отвори добри възможности. Колко важно било всичко това за бъдещата му кариера и за нашия съвместен живот...

Не бях в настроение да му обяснявам, че никакъв наши съвместен живот няма да има, защото моите планове бяха различни. В ресторант край Балатон разбрах, че никога повече няма да имам отношения с мъже като Лукас. Естествено, нямах никакво намерение да се отказвам от месеца ни заедно на езерото – исках да се насладя на свобо-

гама си и нищо не можеше да ме спре. Щеше да ми се наложи да преживея компанията му, дори ако трябваше, бях готова да спя с него.

По пътя към вилата, Лукас, който изпи сам почти цялата бутулка, се опита да ме целува в тъмното. Алкохолът му доиде в повече и в момента, в който влязохме в спалнята, той се сгромоляса на леглото и остана в тази поза до сумрината.

На следващия ден станах рано и останах приятно изненадана от кухнята на вилата. В нея имаше всичко необходимо, а подредбата беше същата като нашата в Словакия. Дори кафето го бяха сложили в същия шкаф като у нас. След минута кубинската кафеварка вече беше на комплона.

Както бях по тениска и бикини, взех чащата с димящо кафе и седнах на шезлонга на терасата. Пъзнат ръце по дръжките му и усетих капчиците от нощната влага. Такава свежест рядко може да се почувствува в града. Езерото се беше разляло към хоризонта. Ако човек не знаеше, че е езеро, можеше да си помисли, че е море. Отблъсъците на слънчевите лъчи играеха по водата, а сенките на птиците се отбелязваха върху повърхността ѝ като петролни петна.

Отпуснах се, отпусних от кафето си и се зачетох в „Портрета на Дориан Грей“. Оскар Уайлд ме караше да се чувствам лека и ефирна само заради това, че се докосвам до книгите му. Истински естем!

5

– Истински естет!

Бях се унесла. Докато разбера какво става, той се беше изправил пред мен. Нямаше как да скрия голите си крака, затова измъкнах обеялото изпод себе си и се наметнах с него. Пред мен стоеше млад мъж. Светлината, която падаше върху лицето му, правеше тена му да изглежда смугъл, а кожата му беше като копринена хартия. Досега не бях виждала подобно лице. Като живак – всеки път различно, когато го гледаш от различен ъгъл. От едната страна имаше вид на момче, от другата – на мъж. В един миг стойката му беше като на плувец – изпъната и стегната, с очертан релеф на тялото, а в следващия ставаше леко унила, с приведени рамене. С времето разбрах, че както и да застане, каквото и да каже, влудяващ всъщност беше начинът, по който всичко бе на негова страна. Момчето може би имаше фините черти на майка си, нейния интелект, и сурвото, дори арганитно на моменти излъчване на баща си. Косата му бе катранено черна, а лицето като порцеланова фигура. Слабото му тяло и високият ръст създаваха усещане за неподвижност, но той със сигурност впечатляваше всички – и жени, и мъже.

– Аз съм Марк, а ти сигурно си гаджето на Лукас.

– Magi – казах аз и сбръчках нос срещу слънцето.

– Magie?⁸

---

8 На фр. Maggie – магия.

Стомахът ми се преобърна и оттук напатък нищо не можеше да ме накара да остана в настроението, в което ме завари тази среща. Докато му си ваха кафе, си помислих, че ми прилича на някого. После разбрах, че Марк беше събирач на образ на всичко, което харесвам и не харесвам. Той се отпусна до мен и около час водихме безсмислени разговори за Оскар Уайлд, за времето, за Балатон. Разбрах, че току-що е започнал работа в банката на приятел на семейството си и от скоро се е преместил в Женева. Даваше вид на доволен от живота, но начинът, по който жестикулиращ съзигатели си ръце, остави у мен впечатление, че нещо остава недоизказано. Винаги прикриващ част от лицето си. Имаше навика да пали цигара от цигара. Вероятно си мислеше, че това му придава независим вид. Фингите му пръсти предизвикваха у мен желание да ме докосне и това не се промени с времето. Инстинктивно кръстосах краката си. След малко Марк тръгна към своята вила, а аз се замислих, че остави при мен нещо, което караше мислите ми да се лутат необуздано. Заради младостта си реших, че стомахът ми се вълнува от снощната храна или от виното...

Както винаги, Лукас се появи в най-неподходящия момент. Подпухнал от спане и от жегата в спалнята.

– Кога си станала? Другите пристигнаха ли?

Още преди да му отговоря, приятелите му от съседната вила го бяха забелязали:

– Къде си, човече? Тук сме вече от час!

Компанията на Лукас бяха разглезени младежки, откъснали се за известно време от родителския контрол. Всички се наслаждаваха на евтиния алкохол и от обяд се напиваха безпаметно, след което спяха един върху друг, винаги в различна вила. Трудно ми беше да се впиша в тази група, защо-

то повечето от хората в нея дори не ми бяха симпатични. Единственият, който също като мен се отвращаваше от този стил, беше Mark. Докато другите се забавляваха, с него си говорехме за музика и литература, а вечер, когато всички спяха пияни, се срещахме на брега на езерото, пушехме трева и се заливахме от смях. Това беше нашата тайна. Въпреки че ме привличаше, в Mark имаше нещо особено. В моментите ни насаме, когато очаквах да прояви интимност, пазеше дистанция, а в следващия миг пъхаше ръката си под полата ми и ме галеше по бедрата под масата в присъствието на всички. Дребните ни докосвания оставаха незабелязани, но те предизвикваха у мен повече вълнение, отколкото който и да било секс след това. Не можех да се контролiram и затова избягвах компанията на Mark, ако около нас имаше други хора. Мислех си, че огънят, който мой наляше в мялото ми, беше видим за всички и това караше сърцето ми да се свива, като че ме бяха хванали да крада. Тази вечер край езерото, докато лежахме на хладната земя и си подавахме цигарата с трева, Mark отново не направи някакъв по-сериозен опит за близост. Явно беше в нова настроение, когато се затваряше в себе си и не допускаше външна намеса в личната си хармония. Изчаках още малко и бавно, с поклащане се запътих към вилата.

– До утрe! – каза Mark и легна върху якето си с поглед към небето. Често го правеше. Гледаше към Луната и оставяще у мен усещането, че между тях има споделена тайна. Светлините на далечните сгради и хотела ту се приближаваха към мен като огнени топки, ту се отдалечаваха и ги виждах с размера на грахово зърно. „Не биваше да прекалявам“, помислих и си обещах, че повече няма да правя така. Силуетите на дърветата около мен танцуваха като в бяс-

на дъскомека и не можех да разбера дали това се случва само в моята фантазия или наистина изглеждаха така. Имах нужда да охладя тялото си от изгарящата близост на Марк. Всяко място, което беше докоснал по време на вечерята, пареше и аз си помислих, че ако пълзна ръцете по бедрата си, ще сваля кожата от тях като гущер.

Когато влязох във вилата, реших, че Лукас е в някоя от съседните къщи. Преоблякох се в лек халат, тихо отворих вратата на спалнята и замръзнах. Главата на Лукас беше потънала между нечии широко отворени крака, когто стърчаха като китайски клечки за хранене върху купчина с ориз.

- По дяволите, тревата! – изпуснах тихо и премигнах, като очаквах, че картината ще е изчезнала, когато отворя очи. Нищо подобно не се случи: гвемте тела продължаваха да са там, без да чувам или видях какво става около тях. Останах на вратата, като направих крачка назад и леко прокарах ръката си под халата. Бедрата ми още пареха и не беше необходимо много да мърдам пръстите си, за да ме обгърне вълна и после още една, и още една. Участнищите в любовната сцена върху спалнята също избраха сладострастно и се дочуваха нечленоразделни звуци на удоволствие. Отдалечих се още малко, за да изляза от локвичката слаба светлина, в която биха могли да ме забележат. Точно когато се каних да направя още една крачка назад и да се скрия напълно в сенките, луната проспиря светеща пътека от мен до спалнята, която ме накара да премигна още много пъти с невярващ поглед. Лукас вече беше в поза, позволяваща ми да видя, че в ръцете му имаше жезъл с който като в магически ритуал потъркваше отначало челото, а след това и цялото си лице. Тревата този път не успя да ми послужи за оправда-

ние, защото дори и в главата ми да имаше следи от опияние, изведнък всичко беше отминало и мисълта ми тече по-бързо от всяко га. Не знаех какво да направя – да избягам, да извикам? Каквото и решение да бях взела, щеше да е все едно, защото точно тогава Лукас видя глава и ме погледна право в очите.

– От колко време ни гледаш?

6

Беше излишно да правя сцени, а след като се замислих, ми стана ясно и че нещата могат да се обърнат в моя полза. Момчето, с което бях заварила Лукас, трескало се обличаше и нямах възможност да видя лицето му. Но това нямаше значение. Лукас се опитваше да ми обясни. Все едно ми беше с кого спи, но бях шокирана и нямах идея какво ми е по-обидно – това, че го правеше с друг, или че другият беше мъж. Гордостта не ми позволяваше да остана нико минута повече с него.

– Виж, Маги, това няма нищо общо с теб...

– Някой друг знае ли?

– Никой, наясно си, че няма да ме оставят намира... А баща ми ако разбере... Не знам!

– Какво ще правим? Не мога да си тръгна сега.

– Няма нужда никой да разбира, може да останем още известно време двамата и след това... Ще те взема с мен! Ще ти наема апартамент! Помисли!

– Не знам какво да мисля..

Лукас обикаляше из вилата и от време на време сядаше, ту на дивана, ту на някой от столовете. Предната вечер беше донесъл от ресторант бутилка уиски, извади две чаши, сложи лед и ми подаде едната. Нямаше какво толкова да говорим, стояхме, гледахме се и пиехме. Мислех си за него, как е възможно да харесва момчета, а в същото време вече две години да крои планове как ще се оженим. Каква глупачка съм!

Лукас беше хванал главата си с две ръце и гледаше в чашата, като че ли в нея се беше удавила златната рибка, заедно с всичките му желания. Аз стоях до него като съучастник и по никакъв начин не можех да се измъкна. Останахме в кухнята почти до сутринта и след това пияни и объркани сме заспали един до друг на леглото.

Към единаесет едва успях да отворя очи. Докато вземах душ, продължавах да се чудя и не можех да повярвам в какво се бях забъркала.

- Снощи май всичко ми дойде в повече – погледнах Лукас и излязох на верандата с кафе в ръка.

- Тежка вечер? – По-голямата част от компанията нуща кафе и говореха пред съседната вила.

- Може и така да се каже – отвърнах и се обърнах право към Mark. Той ме погледна, отклони погледа си от мен и каза с равен тон:

- Единственият начин да устоиш на изкушението е като му се откажеш!

ЛУЦИФЕР беше раздвоен между чувствата си към Magi и Mark. Magi му беше любимка още от малка и го караше да се гордее със себе си. Хората, които не бяха на нейното мнение, се влагаха от безсиле, защото тя винаги успяваше да ги провокира.

ра. Правеше го с финес, който съкаши беше изучавала години наред във висшата школа на умелите интриганти. Още в детството си, когато погледнеше някой изпод вежди, дори и най-отраканите сваляха гарда и започваха да играят по свирката ѝ. Маги беше еталон на гордост и суета, но най-важното беше, че нямащие нужда от напътствията на Луцифер, което улесняваше работата му. Да наблюдава чаровната броенетка беше хобито му и от известно време той обписащия как да подреди живота ѝ. Луцифер искаше Маги да има наследници. Щеше да бъде скълко, ако такъв талант си замине, без да остави някой, който да шифрова и усъвършенства качествата му. Луцифер беше наследник на Височайшия и не желаеше Маги да затъва в тинята, както ставаше с подопечните на другите дяволи. Той се гордееше с божествения си призход, макар че не го признаваше открыто. Останалите дяволи знаеха, че получава информация от старите си колеги – по чии-то канали се знаеше всичко за всеки. Понякога някои от ангелите дори надничаха в телефера на Свети Петър. Луцифер записваше цялата информация в бележник, подвързан с лека лилава кожа. Ароматът на хартията го хвърляше в спомени за една лавандурова нощ, за която никога не говореше, но потръпваше от страх, когато мислеше за нея. Прегратна косата си и въпреки спомените, които влятаха в главата му, отвори бележника и внимателно започна да преглежда записките си. Със ситния си, леко наклонен почерк беше описал подробности от характера на всеки, а в по-то отстрани с червено мастило беше отбелаяздал детайли, които едва ли щяха да направят впечатление на друг. Пунктуалността на Луцифер го отличаваше от останалите първоизбрани дяволи, които се отнасяха небрежно към хората, за които отговаряха. За някои от тях дори се говореше, че не довършват дяволището си и оставят човеците в ръцете на ангелите, а това според правилата на Ада беше недопустимо.

7

1992 – 1993 г.

Влюбих се в Женева още докато влакът се наместваше из коловозите на гарата. След като всичко се пренареди и смених университета с помощта на башата на Лукас, приех, че всичко случило се край Балатон беше за мое добро. Успях да уловя мига* и шокът, който преживях заради Лукас, се превърна във възможност за мен. Живеехме в съседни апартаменти и освен че бяхме съучастници, бяхме станали и истински приятели. Докато учех в Женева, щях да живея за негова сметка под предлог, че сме гаджета. Никой не можеше да предположи, че нещата стоят другояче – бяхме много стриктни в „празничните“ посещения при неговите и при моите родители. И дваме семейства често намекваха за брак, но ние се правехме на разсейни и вечно подминалехме темата.

Времето ми в университета минаваше леко, а приятелите с които общувах, бяха интересни хора. Не се случваше често да излизам, но тази вечер исках да си подаря забавление по случай завършването на семестъра. Стоях пред огледалото и за пореден път сменях тоалета си. Не обичах да ходя прекалено разголена, но днес имах желание да облека

---

* Capre diem – Улови мига! - лат.

нещо различно. Роклята ми беше в червено и черно, до колялото и с голямо деколте на гърба.

– Не дърпай дявола за опашката! – беше казала баба Маги, когато я видя преди време. Метнах палтото отгоре и излязах на улицата. Докато чаках такси, няколко възрастни господа, минаващи покрай мен, ме огледаха внимателно, но дискретно. В Швейцария рядко някой ще ти покаже, че те харесва, още по-малко на улицата. За мен това дистанцирано поведение беше неприсъщо, а за местните съкаши бе престъпление да покажат, че се забавляват и че са щастливи. Говореха тихо, смираха се да не засенят някого и дори когато се усмихваха, по-скоро съкаши издигаха фасади, отколкото да разкриват душите си. Беше трудно да разбереш какво мисли човекът срещу теб, нямащие показваност, нито излишен разкош. Всички караха еднотипни коли, носеха еднакви костюми – стилни, но отчайващо скучни, и не говореха за личния си живот. Можеш да разбереш повече за някого от тях, само ако попаднеш в дома му или станеш близък с него.

Единствените хора, с които човек може да изпие едно пиние или да излезе на разходка пред уикенда, бяха сърбите, които се събраха на групи и често организираха купони, и руснаци, по-точно новите руснаци. Хора с пари, но без финес. Швейцарците ги ненавиждаха и въпреки това се кланяха лобезно пред парите им. На мен обаче ми донадам и имам доста руски приятели.

Лукас беше заминал при родителите си във Виена и аз се чувствах свободна. Заради вината му живеех добре, а благодарение на сумата, която беше предвидил за мен, имах възможност дори да отделям пари на страна. Все пак живеех в Швейцария, редно беше да се науча да спестявам. Родители-

те ми не предполагаха за моите финансови възможности и за начина ми на живот.

Тази вечер имах уговорка с руските си приятели. Срещахме се в един от най-добрите женевски ресторани, където бях запазили маса още преди месец. Докато събличах палтото си, салоният управител с недоверие ме попитаха дали хората, които ме очакват, са от уважаемата руска компания в града. Мърсни гадове, винаги успявам да те накарам да се почувствуваш като второ качество човек!

– Магдалена! Шампанское?* – посрещна ме Олег и ме прегърна плътно.

– Вечерята е пребъзходна, но хайверът не може да се сравни с истинската икра, макар че на цената на една порция може да си помислиш, че ти предлагат да купиш ресторант!

Вечерта вървяхме в руски стил. Пиење, веселба. След като келнерът няколко пъти даде знак, че е време да приключват, Олег с театralен жест поискава сметката. Срещу скромната сума от няколко хиляди долара се бяхме опитали да се забавляваме в стерилния швейцарски ресторант. Всеки път същите вечери – освен болките в главата и загубения следващ ден не оставаше нищо, за което да разказваш. Интуицията ми подсказваше, че тази вечер ще бъде различна и въпреки цялото количество алкохол главата ми беше учуствано свежа. Когато дойде предложението да приключим вечерта в бар „Blue Velvet“, се съгласих без да споря. Бях в компания, за която всички врати бяха отворени. Въпросният бар беше моден напоследък и типично за швейцарците, входната виза там бяха съответните поз-

---

* От рус. – шампанско.

нанства. Беше важно да те познават подходящите хора. За нашата група тези правила не важаха: преди да се поклонят на произхода швейцарците се кланят на един бог – Парите.

Още с влизането забелязах, че много от лицата, които засичах с поглед, са ми познати. Постепенно започнах да осъзнавам, че съм ги виждала на телевизионния екран. Някои бяха популярни журналисти, други политици, а трети свързвах с последните новини от бизнес бъллетина. На нашата компания всъщност изобщо не ѝ беше тук мястото. Повечето от руските ми приятели бяха известни хора, но техните познати емигранти от бившите съветски републики имаха тъмно, да не кажа направо криминално минало. Застанах на бара с единствената цел да наблюдавам присъствящите. Точно отпивах от пинето си и едно лице накара в главата ми да нахлуят спомени, които този път не бяха свързани с телевизионни предавания. Пренесох се в едно лято преди няколко години с аромат на марихуана, токайско вино и езеро. Срещу мен стоеше Mark.

ЛУЦИФЕР наблюдаваше сцената в бара и се чудеше в каква посока да обърне нещата. Дали да се настеси така, че двамата отново да се разминат? От няколко години съдбата съкаш правеше всичко възможно Magi и Mark да се срецират в Женева, но благодарение на лукавите му маневри те така и не успяваха да се засекат из улиците на града. Влизаше в какви ли не комбинации само и само това да не се случи. И ето сега – тиг небримание и допуска да се сблъскат един с друг в този бар. Истината бе, че дори самият Lucifer не знаеше дали е по-добре да ги събере или отново да ги накара да се разминат. Стигаше му, че от гордост и двамата не направиха нищо, за да се намерят. Имаха много общи познати, чрез които можеха да открият другия само с няколко телефонни раз-

говора. В главата си дяволът се опитващ да разиграе всички сценарии, които можеха да продължат тяхната история, но нито един от тях не го удовлетворяващ. Връзката им нямащие да доведе до нищо добро. И оставени сами по себе си Magi и Mark бяха в състояние да объркат живота на много хора, а заедно щяха да бъдат истинска катастрофа, най-вече за самия Lucifer, който не искаше да взема страна. Съвместните им действия щяха да му отворят много работа, а той не беше сигурен дали иска да се заеме с това. Дванадесетата му любимици си осигуряваха интересен живот заради сложните ситуации, в които успяваха да се забъркат.

Lucifer не участваше в игрите на другите дяволи, те го отегчаваха и му костваха твърде много емоции. Играта на големите обаче го вълнуваше. Той не можеше да си представи съществуването без тръпката на страсти. Беше романтик и се наслаждаваше на любовните игри на хората. Може би копнееше да се върне към света, в който любовта беше движещата сила. „Да си паднал ангел не е голема чест – мисление си Lucifer. – Възможностите са ограничени, а забавленията – рядкост“. В момента обаче падналият ангел имаше една грижа: дали да спечне, или да размине съдбите на Mark и Magi.

8

Ако някой би поисквал от мен да разкажа какво точно се случи онази вечер, ще ви ще успея. Какво бяхме говорили, какво се случи, след като си тръгнахме от бара... Всичко беше като сън. Въглените по тялото не могат да се разкажат. Събудих се в непозната стая, лъчите на слънцето зао-

бикаляха голите ми рамене и се пълзгаха под завивката сякаш с една-единствена цел – да ме накарат да се чувствам неловко. Вечерната ми рокля беше мемната на един от столовете, а изпод леглото засрамено надничаше едната ми обувка.

Предната вечер нямах възможност да огледам дома на Марк, но сега видях, че бе стариен апартамент с високи тавани, украсени с орнаменти. Размерите на спалнята бяха колкото на средно голямо жилище в Братислава, а камината подсказваше, че е била използвана много преди да измислят парното отопление. Потръпнах, въпреки че не беше студено. От съседната стая долиха шумове, но тъй като в момента бях сама, реших първо да взема душ и след това да се облека. Близостта на Марк ме обливаше на вълни, които преминаваха по тялото и подкосяваха коленете ми. После изваше треперенето. Като симптоми на болест – огънят винаги беше един и същ и с времето даже се засилваше. Имах късмет, че беше събота и не се налагаше да бързам. Исках да обмисля добре всичко, което се случи снощи, но вътре в себе си усещах, че каквото и да правех, не бях в състояние да контролирам ситуацията. Банята беше огромна, белият мрамор се отбелязва с ледена хватка по стъпалата ми. Имах нужда да се охладя. Макар че от охлаждане имаха нужда не краката ми. Неохотно пуснах душа. Искаше ми се всичко по тялото и да остане така, както беше през нощта. Оставил леглото да пази отпечатъците от телата ни и в никакъв случай не желаех да измивам от себе си ароматите и руменината след Марк. Намерих халат, облякох го и тръгнах из апартамента да го търся. Както предполагах, той беше в кухнята. Винаги се чудех на мъжете – как могат след нощ като тази да се хранят с такова удоволствие. За тях гладът беше най- силният ин-

стинкм, по силен дори от секса. Аз от своя страна не можех да си представя как ще сложа някаква храна в устната си, не само днес, но и в близките няколко дни. Можех само да видях от присъствието на Mark и бях сигурна, че това ще да ми осигури повече сила от която и да било храна. Любов и кафе, от това имат нужда жените на сумпринта. Mark изглеждаше прекалено свеж и енергичен, особено ако се сравнеши с моята отнесена глава. Като ме погледна, той видя тигана с цветята и яйца от котлона, премести чинията с един замах въгъла на огромната мраморна маса и придърпа халата ми за колана. След това ме подигна леко и покри устните ми с целувка. Не беше трудно да повторим движението от снощи върху масата, докато светлината на ранното слънце обагряше кухнята в розово и дори мебелите изглеждаха засрамени от действията ни в този съботен миг. Ужасният безпорядък наоколо можеше да разкаже повече на страничния зрител, отколкото всяко описание на сцените, които последвала.

Миризмата на яйца и кафе танцуващие в дифузия с аромати на поход, есенни листа и пресни портокали. Въздушът лепнеше и се сгъсти до полкова, че дори и в този момент някой да беше пожелал да влезе в кухнята, нямаше да успее. Там нямаше място за трети човек.

В късния следобед, след като бяхме изцедили един от друг всички сокове, с Mark решихме, че е време да се насладим на последните лъчи на отминалата есен. И грамата не бяхме местни, но се чувствахме свързани с Женева. Парковете, цветята и градините ни караха да преживяваме любовта към красотата всеки ден. Градът блестеше на есенното слънце и танцуващите светлини го правеха не просто привлекателен, а вълнуващ.

Разхождахме се в парка на Двореца на нациите, привлечени от Леманското езеро, откриващо прелестна гледка към Мон Блан. Бяхме взели със себе си бутилка вино и седнали на тревата, отпивахме малки гълтъци от картонените чаши.

– Знаеш ли, този парк заедно със двореца са били на някое си семейство Ревийо. Паркът е наречен „Ариана“, на майката на господин Ревийо. Той нямал наследници, затова в края на миналия век го завещал на Женева, като пожелал да се спазват три условия: първо – паркът да остане общински, второ – да се почита гроба му, и трето – по зелените треви в него да се разхождат свободно пауни. Ето ги!

– Виж големият, перата му са като диаманти – искрят на светлината!

В този момент към нас се приближи един мъж. Типичен швейцарец. Дрехите му бяха като излети по него, сребристата брада късо оформена, а очилата му напомняха пенсне и това му придаваше загадъчен вид.

– Някои казват, че пауните са символ на гордостта и суетата, други ги свързват с християнството. Царствени и прекрасни! Монасите в много манастири гледат пауни, защото им напомнят за смирението. Паунът има прекрасни пера, разноцветни очи, които отразяват светлината, и в същото време грозни и груби крака. Всеки път, когато паунът погледне перата си, е изкушен да се подаде на гордостта, но щом сведе поглед надолу и види краката си, се изпъльва със смирение. Между суетата и смирението има само едно кимане на главата.

Мъжът се отдалечи, но последното му изречение се въртеше в главите ни. С него се смеси и веселото жужене на една компания, която също като нас беше решила да пийне вино в парка.

– Ехо, Mark! – отсреща стоещие млада жена, която се опитваше да привлече вниманието ни. Заедно с приятелите си тя се приближи. Mark беше стъписан и по всичко ли-чеше, че не се чувства удобно. – На вашето внимание! Годен-никът ми Mark в компанията на прекрасна дама!

Елоиз беше твърде пияна за да осъзнае, че никой не разбира дали се шегува или говори истина.

9

Градът кънтиеше в главата ми и не можех да разбера дали това, което чухах, бе музика или просто силен шум. Всичко около мен се срути и загубих ориентация. Хората се движеха като в забавен кадър и градът се завъртя във въртележка от звуци и цветове. Реалността имаше шум, цвят, но не и форма. Фокусът ми бе изчезнал, придавайки ѝ изцяло различен облик. Едва се добрах до една пейка. Седнах на нея и прекарах неопределено време в опити да се съвзема. Останах в тази поза цяла вечност и когато след няколко часа дойдох на себе си, видях, че някой ме беше наметнал с топъл вълнен шал в керамиден цвят. Наоколо нямаше никого, а единствената светлина избляше от добре осветената съседна алея.

Изправих се, увих по-плътно шала около раменете си и бавно се отправих към моя апартамент. Нямаше нито едно такси, но си помислих, че в този момент е по-добре да повървя пеш до там.

Обляна в цветната си светлинна роба, Женева беше като картина на импресионист. Жива, весела, елегантна.

Тази дама се наслаждаваше на възхищението и любовта на всички с лекотата на ухажвана красавица. Принцесата до езерото нямаше как да разбере, че влюбения шепот между нея и жителите ѝ ми звучи като подигравка. Усмишките на хората бяха плашещи гримаси, които предизвикваха отвращение, а любезните поздрави скърцаха като заплаха.

Градът ми напомняше на сутринта след новогодишна нощ. Това, което бе носило радост и приятни емоции, сега изглеждаше като разхвърляни отпадъци от нечий празник. По всеки предмет можеше да се прочете историята на нещие щастие – отминало и оказало се ненужно. Топлината на вечерта се беше превърнала в мразовит западен вятър, а от вълшебната украса бяха останали недогорели свещи, покривки с лепкави петна и вмирисани остатъци от храна.

Тази вечер прикалочи любовта ми към Женева. С нетърпение събрах това, което беше останало от тукашния ми живот. В една пътна чанта взех няколко книги, червената крава с бял кръст, подарък от Олег, и керемидения вълнен шал. Това беше всичко, което имах желание да отнеса от времето, прекарано тук. Наспаниях се в удобния и допълнителен влак и изчаках да напусне гарата, за да се преместя във вагон-ресторанта. Реших, че гледката към отдалечаващата се Женева не е поражение, а празник, заслужаващ си великолепния коняк.

След по-малко от два часа щях да бъда на гарата във Виена, а от там беше само час до дома. По улиците на Братислава се виждаха групи млади хора, а сумите, които влемяха неканени от прозореца на таксито ми, ме накараха да се усмихна:

– Усмихни се, момиче! – Момче на не повече от шестнадесет години подаваше на приятелката си печена ябълка с

канела и ванилия. Сега за мен Братислава беше топло убежище, събрало спокойствието на цялата вселена.

ЛУЦИФЕР най-после беше доволен. Той имаше планове за Маги. Обеща си, че повече няма да допуска нито драмата с Марк да се срецат, нито тя да презживява подобни емоции. Майсторски беше оформил още един циркус в характера на момичето. Добави поредния нюанс към нейната гордост, убеден, че това ще я направи по-устойчива.

Всеки път, когато човек преживее разочарование, голяма част от неговата наивност си заминава. След това той гледа под ауди отношенията, в които се впуска и е склонен към далеч по-малко компромиси в полза на някой друг. Любовта се отдалечава, съкаш някой я отдръпва с невидима нишка, по-здрава от стоманено въже. Суетата се подхранва и хората стават по-лесни за манипулиране, а това трупаше активи в дяволската му сметка и му даваше повече време, през което да мисли за своите работи.

Маги му беше слабост, защото винаги го изненадваше и Луцифер трудно успяваше да я контролира. Това би изнервило всеки друг, но за него по-важна бе самата тя. В нея имаше много от собствения му характер и суетата му се подхранваше. Тя правеше всичко, както той самият би го направил, но добавяше към действията си и елемент женски чар. Маги боравеше както никой друг с вланието на ароматите. Тя можеше да накара всеки да изпълни желанията ѝ, като добавяше подходящия аромат в конкретната ситуация.

Луцифер никога нямаше да си признае, че ароматът на лавандула го опиянява. Добре, че Маги го използващо сърдечно, иначе той щеше да се превърне в духа от лампата за нея. Макар и дявол, Луцифер също си имаше слабо място и беше истински късмет, че никой от другите демони не знаеше за него. Той

*странение от тях, като създаваше впечатлението, че е горд и се-
бичен. Ангажирани да изкушават хората, повечето не приемаха
страниците му за нещо необично, освен един – Сатанаил. Той
беше хитър, опасен и много прозорлив и ако Ауцифер не го следе-
ше под око, можеше да се досети какво го разнешъща. Затова беше в
постоянна конкуренция с него. Последно му беше хвърлил ръкави-
ца за Маги – удар по гордостта на Сатанаил, но и предизвика-
телство за него.*

– O, sancta superbia!*

Маги

– След като се дипломирал, заминавам за Париж!
Не спирах да се търпа с кнедли, омакакто бях прис-
тигнала.

---

* От лат. – свещена гордост.

Mark

10

1993 г.

Застаналата от другата страна на бара Маги сякаш физически наруши равновесието му. Възможността да бъде близо до нея изведнъж изцяло превзе мислиите му. До този момент животът му вървеше като по вода. Откакто се беше преместил в Женева, планираще работата и личния си живот и успяваше да подреди всичко според желанията си. Вече не се притесняваше за флиртовете на майка си или за оставението от баща си тългове. Mark разбираше, че произходът му донякъде усложнява позициите му, но в същото време му даваше предимство поради факта, че швейцарците се забавляваха за сметка на чужденците. Работата в банката му осигуряваше относителен финансов комфорт и му предоставяше възможност да мисли по-спокойно за бъдещето. Първото, което разбра след като доиде в Швейцария, беше, че трябва да се бори за своята финансова независимост. В тази страна освен диктаторското поведение, най-важното нещо бяха парите. Те създаваха сигурност, спокойствие и статус. За Mark беше въпрос от първа необходи-

димост да справи, най-вече заради материалните проблеми на семейството си. Това, което го притесняваше, беше засилението в последно време интерес към него от страна на главния управител на банката – Морис Монпелие. Той беше излъскан господин около петдесет и пъти, който беше съbral около себе си екип от млади и перспективни мъже с перфектен външен вид и качества, с които да продължат напред и евентуално да заемат неговото място след пенсионирането му. Няколко пъти Морис го беше канил на вечеря в дома си и една вечер разкри намеренията си:

– Дъщеря ми е много разпусната. Искам да се омъжи и ми се струва, че си заслужава да ме запозная с нея. Марк, не го приемай като сделка, приеми предложението ми като възможност.

Елоиз беше красива блондинка. Усмихната и непредвиждана. Начинът, по който показваше пренебрежението си към всичко, свързано със семейството ѝ, може би щеше да бъде забавен, ако заг всяка нейна усмишка не стоеше обилно количество алкохол. Тя пиеше още от обяд и до вечерта ставаше доста смела. Обикновено дните и нощите ѝ се сливаха и често се събуждаше в леглата на непознати. През повечето време беше в голяма компания и нямаше никакво намерение да променя живота си, а още по-малко – да се омъжва.

Марк беше доволен от това положение. Въпреки че с Елоиз бяха сгодени, той живееше сам и имаше възможност да прави каквото си поисква. Нетърпими бяха само нощите, по точно сумрините, когато тя изваше пияна на прага му и искаше още забавления. Това обаче се случваше рядко и като цяло никой от двамата не се пречкаше на другия.

От доста време Mark безуспешно се опитваше да се справи със спомена и мислите за Magi, затова сега, когато я видя след толкова години в бара, реши да се откаже на прекивяването.

През онзи ден Mark оставил част от себе си в Парка на нациите. След това не откаже душата си на друг човек и не повярва на никоя жена. Отказа се от желанията на сърцето си заради комфорта, в който преминаваше времето му. Женева беше градът на парите и мълчанието, а девизът ѝ – *Post tenebras lux** – съкаш беше някаква дяволска шега.

Още преди да е започнало, всичко свърши. Може би просто не им е било писано да са заедно. След срещата с Елоиз, Magi остана още няколко минути и се извини, че има ангажимент. Не му дава възможност дори да я изпрати. Просто си тръгна. Както се появи миналата вечер, така и изчезна. Внезапно, без предупреждение. Не оставил нито адреса, нито телефонния си номер. Месеци след това Mark ходеше всяка вечер в бара, в който се бяха срециали. Но от нея нямаше и следа.

С времето започна да се отказва от идеята, че ще я види отново. Веднъж в един бар попадна на Лукас и точно когато реши да го попита как е Magi, към тях се приближи млад мъж, облечен в черно поло. От начинът по който погледна Лукас на Mark му стана ясно, че няма смисъл да го питам за Magi.

Друг път замина през уикенда за Братислава. Вглеждаше се във всички жени и във всяка очакваше да види Magi.

Тя не се появи. Не му дава възможност да обясни, да я помогнат да изчака, да поискава шанс да бъдат заедно. Magi не

---

* От лат. – „След мрака светлина“.

беше като другите, тя нямаше да моли, да го търси и да се бори за него. Възелът, който завърза в него, преобърна живота му. И колкото повече се опитваше да го развърже, толкова повече той се затягаше.

Елоиз не се промени с годините, забавляващ се и пиеше почти през цялото време. В определени моменти предизвикващ умиление у него с детинското си безразсъдство и пълната липса на тревога за утрешния ден. Понякога Марк мислеше за възможността да бяха уредили живота си като нормално семейство: дали изобщо имаха шанса заедно да имат деца? Това бяха все въпроси, които трябваше да загаде на баща ѝ, въпреки че в себе си знаеше отговорите им. Много преди да му постави дилемата, с която му отвори вратите към семейството си, престижна позиция и богатство, господин Монпелие също знаеше, че няма да получи отказ. В съвременния свят, особено в тази част на Европа, единственото, което имаше стойност, бяха парите. Елоиз нямаше отношение към материалната част на живота, за няя парите бяха даденост. Тя беше загубила майка си много рано и това беше оставило отпечатък в няя завинаги. Вероятно би имала шанс за друг живот, ако бе намерила кой да ѝ обърне внимание, когато се влюби за първи път, когато имаше нужда да сподели емоциите си или искаше да разкаже на някой за първите победи и загуби. Но това така и не се бе случило и младата жена се научи да се съобразява с играта, в която за съжаление не тя определяше правилата.

Гняв

САТАНАИЛ се бореше срещу всяко духовно развитие и възхновяваше техническите и практични науки, откритията и всичко, прагматично свързано с прогреса. За разлика от Ауцифер, който подтикваше хората да бъдат мечтатели и мистици и ги откъсваше от Земята, Сатанаил ги караше да се свържат с нея. Ауцифер искаше човекът да мислят с главите си и да слушат сърцата си, докато Сатанаил стимулираше стремежка материалистично и да подчиняването на живота изцяло на битието.

Ауцифер и Сатанаил непрекъснато се противопоставяха един на друг и това беше полезно за развитието на хората. Но бидейки демони, целта на двамата беше да отклоняват човека от неговата свобода, защото знаеха, че хората най - лесно могат да достигнат до Бога, ако следват посланието на Христос, защото той показва пътя към тяхната свобода и носи равновесието между Доброто и Злото.

Сатана означава обвинителя. Той винаги беше на страната на тези, които изпитваха гняв към другите. Не приемаше друга истина, освен своята и оставя гневът да измести прошката от сърцата на хората. Той ги караше да забравят кое е Добро и кое е зло и така те не могат да познаят прошката и разкалянието. Сатанаша беше причината да не виждаме у другите добри им черти и да показваме своите най-лоши качества. Този демон управляващ гнева на хората и го правеще разрушителен най – вече за онези, които му бяха подвластни.

*Зашитата на дявола:
Трябва да припомним, че в това дело
е изслушана само едната страна.
Господ е написал всички книги
на двата Завета.*

Самюел Евътър

Лукас

11

1994 г.

Решението на Маги го изненада, но в същото време му донесе облекчение. С времето се беше привързal към няя и със сигурност щяха да му липсват неделните утрини, в които си разказваха преживяванията от седмицата. Маги не можа да му стане любима, но Лукас беше респектиран от качествата, които тя притежаваше. Толкова честни хора рядко се срещаха, особено в света на банките и бизнеса. В няя беше останал идеализът, с който бяха възпитани

вали децата на социалистическия строй, макар че това не беше гаранция за чест и още по-малко за принципност. Ето сега в Австрия на власт отново беше Народната партия*, но това не пречеше по-голямата част от политиците да са подкупни и подли. Според Лукас, при Маги всичко се коренеше в произхода ѝ. Славянската ѝ страна я правеше чувствителна към всяка несправедливост, съчетавайки се с ориенталския нрав, наследен от майка ѝ. Жената беше родом от Белград, а това беше краят на Европа. След този град започващ Ориента.

Лукас се бореше със себе си дали все пак да не направи крачка към Маги и да ѝ предложи да се оженят. Тя беше в течение за всичките му тайни, бяха приятели и един брак щеше да улесни живота и на двамата. Проблемът беше, че Маги имаше някакво абсурдно чувство за достойнство и нямаше да приеме да участва години наред в подобна лъжа. Лукас се изненада, когато прие предложението му да се премести в Женева. Маги беше наясно, че така пред нея се отваряха възможности, които нямаше да има в Братислава. Тя беше благодарна и няколко пъти беше обещала да му се ребанишира, но Лукас силно се съмняваше, че би се съгласила уговорката им да стане постоянна. И все пак би направил всичко за Маги, защото тя се оказа свестен човек.

Един брак между двамата щеше да бъде перфектното алиби за тайната на Лукас и да му спести някои детайли относно поведението му. Беше досадно да следиш посто-

---

* Австрийската народна партия или АНП е една от двете големи народни партии в Австрия. Идеологията ѝ е смесица между консервативна и християн-социална политика. Народната партия е създадена на 17 април 1945 г., и е участвала най-дълго в управлението на Австрия партия след Втората световна война.

янно за всичко, което правиш или казваши, да се притесняваш да не звънне телефона ти в неподходящ момент или да не направиш някой жест, който би могъл да събуди съмнения. Бащата на Лукас беше суръв човек и в никакъв случай нямаше да приеме евентуалното разкритие относно секуларността му. Господин Вермер – влиятелен човек, уважаван бизнесмен и строг баща. Той нямаше да разбере, че синът му има различен поглед на живота, а още по-малко беше готов да води разговори на тема хомосексуалност.

12

1985 г.

Вермер Майер беше истински австриец. Израснал на Рингцрассе, той знаеше историята на всяка част от тази улица през последните четиридесет години. Гордееше се с произхода си. Фактът, че семейството му беше успяло да остане в Австрия след Втората световна война, даваше повод за разкази на всяко фамилно събиране. Баща му, доктор Майер, беше уважаван лекар и според слуховете от неговата компетентност се бяха възползвали много от офицерите на Втория райх. Господин Вермер се гордееше със семейната къща и при всеки сгоден случай изтъкваше това пред децата си. Въпреки че три поколения назад всички мъже в рода бяха лекари, Вермер не бе проявил интерес към медицината и възрастният доктор Майер го беше остав-

бил сам да избере призванието си. Заниманията със спорт бяха закалили физиката му и макар че от спортната му фигура не беше останало почти нищо, дългогодишните занимания с тенис, слаломите по най-опасните писти в Алпите и редовните тренировки по футбол бяха повлияли на осанката му, която заедно с внушителния ръст допринасяше за респектиращото му излъчване.

Господин Вермер беше учиil в икономическия факултет и това му отвори врати и контакти с наследниците на търговци от еврейски, сръбски и турски произход. В природата му беше заложено да бъде победител, а спортният му дух правеше това лесно постижимо. Той не само беше успял да запази имотите и парите на баща си, но благодарение на търговския си нюх бе увеличил многократно семейството състояние. Напоследък постиженията му все по-често го караха да се замисля дали да не започне да се занимава с политика.

Понякога Вермер се чувстваше отегчен от живота, но никога изморен. Енергичността му беше забележителна, но нико децата му, нико съпругата му Лили имаха желанието или физическата възможност да се включват в заниманията му. За никого не беше тайна влечението му към младите активистки и към журналистките, които го интересираха. Господин Вермер беше харесван мъж, а млади, русокоси и амбициозни дами не липсваха покрай него още от студенческите му години. Това, разбира се, нямаше как да остане скрито от семейството му. Той смяташе мъжкарското поведение, сбирките с приятели и кръшкането за свое изконно право и никой от близките му нямаше право да му противоречи. В семейството им Лукас и сестра му не разбираха каква беше причината за нервните изблици на

госпожа Лили, но и двамата инстинктивно се досещаха, че не е добра идея да я разпитвам за това.

Лукас беше на дванадесет години, когато една вечер се прибра по-рано от обичайното. Никога през живота си нямаше да забрави това, което видя – гледката откалочи у него неистовърхата омраза към господин Вермер и беше само въпрос на време тя да се прояви в цялата си сила.

Облегнатата на вратата на пералното помещение, госпожа Лили ригдаеше над една риза на съпруга си, върху яката на която имаше розови следи от червило. Съзима се стичаха и размазваха грима ѝ, а лицето ѝ приличаше на гротеска маска. Лукас си помисли, че заг такива маски се криеха арлекините в цирка, които след представление не бяха смешини, а тъжни.

Момчето беше достатъчно голямо, за да се срамува да ревне, но искаше да направи нещо, с което да утеши майка си. Ядосано от безсилието си, единственото, което можеше да направи, беше да изяде вечерята си до последната хапка. Знаеше, че това ще я зарадва. Тази вечер обаче тя не го погледна. Просто видяла масата и започна нервно да напуска гостиницата на телевизора уж в търсене на по-интересна програма.

След това Лукас често мислеше за тази сцена. Понякога кореше себе си и сестра си, после започна да обвинява госпожа Лили, докато накрая не прехвърли омразата към баща си. Той беше човекът, който искаше цялото внимание към себе си и пренебрежваше всеки и всичко, за да задоволи желанията си. Господин Вернер настояваше Лукас да се занимава активно със спорт, да играе футбол и да кара ски, въпреки че момчето се интересуваше от други неща.

Един ден той завари сина си да рисува комикс в джемската стая. Господин Вермер събра всичките му скици и пред

очите на сестра му ги накъса на парчета и ги изхвърли в кошчето за боклук. Лукас не каза нищо, не се възпротиви, нито се разплака. Остана безмъвен, но няколко дни след това не искаше да излиза от стаята си. Беше съbral парченцата от рисунките и вечер в леглото се опитваше да ги слюби. Те обаче отказваха да заприличат на картина. Както и да ги комбинираше едно с друго, резултатът му напомняше на онази арлекинска маска, която видя преди време на лицето на майка си.

След няколко седмици господин Вермер донесе чисто нова футболна топка, спортен екип и карта за членство в един от младежките отбори на Виена. Лукас благодари без ентузиазъм и обеща на баща си да започне да спортува.

Мина известно време, през което темата за свободното време на Лукас не беше засягана, но един ден господин Вермер му съобщи с тон, нетърпящ възражение:

– В събота има тренировка с новите момчета. Ще отидем заедно и ще те запозная с треньора.

В този ден Лукас нямаше сили да се вдигне от леглото. Очите му се затваряха и въпреки че вече беше девет часа, не искаше да става. Госпожа Алии влезе за пореден път в стаята му и отбеляза:

– Ако не гойдеш веднага, баща ти ще се ядоса!

Лукас навлече новия си спортен екип и се появи при колата. Алии му подаде увим в салфейка сандвич:

– Ще закусваш по пътя!

Спортивната кола на господин Вермер стоеше лъсната пред къщата, а той беше скръстил ръце до нея, облечен в бели джинси и тъмносиня тениска с яка. Беше вдигнал слънчевите си очила на главата и очевидно започваше да нервниччи.

– Треньорът чака! – изляя на сина си.

След четвърт час господин Вермер паркира колата на паркинга пред спортния комплекс близо до чисто ново ауди. Разминаха се с две блондинки в екипи за тенис:

– Как сте момичета? Ще се видим ли после на корма? – подвикна им Вермер, след което гвамата с Лукас минаха по същия чакъл и се отправиха към другата страна на комплекса, където се намираше футболното игрище. На терена десетина младежи в шорти вече загряваха, а млад мъж с черна коса и загоряла кожа им даваше разпореждания, като от време на време надуваше свирката, висяща на врата му.

– Ето ни и нас! Ари, синът ми Лукас. Лукас, това е треньорът ти, Артур Довасян. Шампион по футбол на Армения.

Ари приличаше по-скоро на италианец, но всъщност Лукас нямаше откъде да знае как изглеждат арменците, защото единственият арменец, когото познаваше, беше господин Агон, възрастният часовникар на съседната улица.

Треньорът беше дружелобен и му обръщащие повече внимание, отколкото на другите момчета. Лукас не беше спортувал от месеци и не беше в най-добрата си форма, но въпреки това никой не му се подиграваше, нито му правеше забележки. Той остана до края на тренировката и за пръв път от много време насам се чувстваше отлично, ние че накрая вече беше останал без дъх.

– Лукас, мини после през моята стая да ти дам програмата за тренировките.

Лукас се отправи към съблекалнята, а после мина през душовете. Другите момчета се познаваха отдавна и весело се шегуваха помежду си. Бяха във възраст, в която се интересуваха от телата си и скришом се наблюдаваха под душа кой с какъв размер разполага.

След като облече резервната си тениска, Лукас прибра екана си в раницата и тръгна да търси стаята на треньора. Тя се намираше в края на дълъг коридор, само една дежурна кружка загатваща, че там има врата.

Мина през свода и влезе в тъмно фоайе. Вратата отляво беше прозрачна и зад нея проникваше светлина. Лукас натисна дръжката и надникна в широка баня. Засстанал прав, треньорът обтриваше тялото си с хавлиена кърпа. Гърбът му беше като стена. Лукас за първи път видяше толкова космато тяло. Ари беше гол и дори така, погледнат отзад, членът му се видяше. Той висеше и се подаваше между краката му. Колко ли беше дълъг, за да се видя така от към гърба му, зачуди се Лукас и направи крачка назад, за да излезе. След това почука на рамката на вратата и Ари, който беше разбрал, че го наблюдава, все още гол, се обърна към него.

– Сега извам!

Онова нещо вече не висеше. Беше се повдигнало и сочеше към Лукас като голяма показалка. След още няколко секунди прие формата на релефна фигура с очертани форми. Момчето се изчерви и светлото му лице доби тъмнорозов цвят. Но не му беше неприятно, даже напротив. Силата, която излъчваше Ари, го накара да се захване с футбола. Този човек щеше да го научи как да се справи с господин Вермер.

13

1986 г.

Тренировките бяха в сряда и петък. Това бяха и дните с най-натоварената програма в училище и през тях Лукас се прибираше въкъщи направо пребит от умора. Въпреки това той не само че не се отказа от футбола, а след училище бързаше да стигне до стадиона, въпреки че се намираше доста далече от дома му. Всеки изминал ден времето ставаше все по-студено и усилията му изважаха в повече. Ето защо момчето чакаше с нетърпение уикенда, когато не правеше абсолютно нищо.

Прекомерното движение го изморяваше и се отразяваше на настроението му, но желанието да види Ари беше много силно. Постоянството, което демонстрираше, беше изненадващо за господин Вермер, но той си мислеше, че синът му може да постигне големи успехи в отбора, затова го мотивираше да ходи на тренировките. Госпожа Лили подозираше, че зад внезапното желание на Лукас да спортува се крие нещо друго, но беше твърде ангажирана със съпруга си, за да му обърне внимание. Казваше си: „Какво пък, ако иска да спортува, нека да го прави. Няма да му навреди.“

През почивните дни Лукас прекарваше по-голямата част от времето в стаята си или висеше пред компютъра. Напоследък нямаше много приятели. Предстоящото му

заминаване за пансиона в Швейцария го отдалечи от германските му приятели, а заниманието със спорт също не го сближиха със съотборниците му. Единственото, което го интересуваше, бяха тренировките в сряда и петък и присъствието на Ари в живота му.

Подготвката за приемните изпити му тежеше и той определено не се справяше, но въпреки това Лукас не отделяше от времето си, макар да знаеше, че може поне единния ден от уикенда да започне да се занимава с уроците.

Ари беше странен. Един ден му обръщащие повече внимание отколкото на другите, но имаше цели седмици, в които не разменяха нито дума. Това беше повод за Лукас да се затваря в стаята си след вечеря и да не говори с никого.

Един петък Ари беше в залата по-рано от обикновено, изчака момчетата да се съберат, раздае им задачите и каза, че тази вечер ще ги освободи по-рано.

След тренировката Лукас беше на изхода заедно с още две момчета, когато триньорът мина покрай тях. За разлика от друг път той беше сменил спортния екип с модерно кожено яке и джинси. Къдрявата му коса беше още влажна, но пригладена назад с вакса. Изглеждаше като бос на мафията от италианските филми. Кимна на момчетата и с бърза крачка се отдалечи към паркинга. Лукас беше нахлунал шапката си и също се насочи към колите. Тази вечер беше студено и господин Вермер беше обещал да го вземе с колата от тренировка.

Лукас вървеше на няколко метра зад Ари, като се смираеше да остане незабелязан. Триньорът се насочи към една нова спортна кола в самия край на алеята, която го очакваше със запален двигател, бълващ пущек в мразовитата вечер. Момчето се притина зад едно дърво, за да може да виж-

да по-добре, и зачака Ари да отвори вратата на колата, за да види кой е зад волана. След минута лампичката в купето светна и разкри мъж около петдесетте, със светла коса и спортен шал. Лукас се приведе напред и се взря настойчиво в него, тъй като му се стори познат. Да, това беше господин Некелман, един от партньорите на баща му, с които той всеки четвъртък играеше бридж.

Докато лампичката в купето постепенно угасва, Лукас видя още нещо. Ари се наведе към господин Некелман и едва забележимо го целуна по бузата. Момчето постоя още няколко минути безмълвно, до момента, в който не забеляза колата на господин Вермер да влиза в паркинга.

- Извинявай, момче! Стори ми се, че се разминах с Некелман. Той също като теб спортува в сряда и петък. Да му се научудиш на тези години!

Лукас седна в колата и се сви.

- Коремът ми нещо...

- Ще вечеряши и ще се оправиш. Как мина тренировката?

***

Лукас продължаваше да не говори много. Това, което се промени, беше, че започна да ходи на тренировки само в петък, а всяка сряда посвещаваше на уроци за подготвителния изпит. Не му оставаше много време до него, а искаше на всяка цена да се класира, за да се махне от тук. Желанието му нарастваше с всеки изминал ден, подсилвано от спомена за онази вечер, през която Ари сякаш го беше предал.

Един петък, току-що приключи с поредната тренировка, Лукас се смееше с момчетата от отбора пред входа на спортния комплекс.

– Да те закарам! – предложи един от съотборниците му, който от няколко седмици разполагаše със собствена кола.

– Не, благодаря! Искам да походя малко.

– Както кажеш – момчето излезе от паркинга с мръсна газ, като за малко не удари кошчето за боклук близо до входа.

Навън вече беше топло и след тренировката Лукас с удоволствие ходеше пеша две спирки, преги да се качи на автобуса към къщи. Пътят минаваше покрай красива къща с огромен двор, в който живееха две породисти кучета. Преги това не беше виждал такива и всеки път се канеше да пинга някой от стопаните им за мях, но до този ден не беше виждал никого в двора.

Алеята минаваше покрай къщата, а наклонената улица караше колите да намалят на завоя. Точно се беше загледал отново в двора с кучетата, когато една кола спря до него.

– Лукас?

Момчето се обърна и видя малка спортна кола. Зад волана ѝ беше Ари. Докато му отговори, отзад започна да се образува колона от надувавщи клаксоните автомобили. Лукас стреснато се огледа и избъбри:

– Ама, аз такова... Исках да походя до автобуса.

– Качвай се!

В този час се беше образувал трафик и колата пълнеше евба-евба. Не си говореха. Лукас крадешком поглеждаше Ари и се наслаждаваше на присъствието му. Той сякаш беше още по-красив от преги година, когато се запознаха. Виена явно му се отразяваше добре. Вече нямаше сенки под очите, а косата му беше станала гори по-льскава и черна от преги. Шофираше спокойно и уверено и това го правеше още по-привлекателен. Лукас от своя страна седеше като на тръни, стомахът го свиваше и гласът му трепереше

ше. От колко време си беше мечтал гвамата да останат насаме, а сега се чудеше какво да каже.

Отминаха няколко светофара и скоро Ари щеше да спре пред дома му. Лукас смикаше сака си и напълно загубил способност да говори, гледаше напред в таблото на колата. Чак сега забеляза, че тя беше ауди. Кръгчетата на емблемата се преплитаха едно в друго и му заприличаха на някаква мистична спирала.

Ари спря пред тях и каза:

- Довечера ще мина да те взема, пригответи се. В осем съм тук.

Лукас нямаше време да реагира и докато отговори, аудито вече беше отпрашило към следващия светофар. Той се замисли. Хората се бяха променили. Или в него беше настъпила промяна. Не можеше да прецени, но имаше разлика между това какво правеха и как изглеждаха околните до преди година и сега. Кафенетата в центъра на града бяха пълни с чужденци, повечето от които изглеждаха наистина странно. Широките панталони бяха отстъпили пред винти еластични джинси, които правеха краката на по-закъръглените момичета да изглеждат като варени кренвириши. Лукас беше навършил петнадесет години и цял живот беше носил само дрехите, които му купуваше госпожа Лили, без да се замисля дали изглежда добре или не. За него беше важно единствено да са му по размер. Напоследък му омаляваха бързо, като родителите му отдаваха това на заниманиета със спорт. Все пак беше в такава възраст, че всичко в тялото му се променяше не с дни, а с часове. Поглеждаше се от време на време в огледалото, започна да използва дезодоранта на господин Вермер, но в сравнение с момчетата от отбора и съучениците си беше направо изостанал.

14

1986 г.

Лукас беше убеден, че няма да успее да се пригответи. Госпожа Лили се суетеше около масата и всички очакваха да сервира вечерята.

– Няма да вечерям, ще излизам с момчетата от клуба.

– Така ли? – погледна изпод вежди господин Вермер, като направи знак на жена си, че се шегува. – Попитал ли си някого?

Баща му беше изпънал огромното си тяло на дивана пред телевизора и отпиваше на големи гълтъци от бирата си. На малката масичка отстрани беше сложил ключовете си, портфейла и дори колана, а най-отгоре беше вестника, който се канеше да прегледа след вечеря.

– Ама... ще може ли? Всички се разбраха и аз обещах... Не помислих, че може да имате нещо против.

– Ще отидеш, разбира се, щом си обещал. Но следващия път първо питай.

Господин Вермер беше в добро настроение. Госпожа Лили поставяше последните чинии на голямата дървена маса в трапезарията и си мислеше: „Лукас вече е голям. Скоро ще замине“. Семейството се настанило около масата, докато на горния етаж Лукас една след друга хвърляше различни дрехи по пода на стаята си. Площадките в коридора все още бяха мокри, след като мајка му ги беше измила,

момчето се подхълзна и залитна. Докато намери за какво да се хване, се строполи на пога. „Винаги става така – каза си Лукас. – Когато бързаш, не мислиш и има вероятност да се подхълзнеш и да паднеш в най-неподходящия момент. Сега ще имам голяма синина на ръката и всички ще ме питат от къде е.“

Той трескавно мислеши какво да облече. Никога преди не беше излизал вечер, а още по-малко сам. Беше припрян, но спъването в коридора го накара малко да забави темпото. Странното усещане в него въздействащо на тялото му и докато се преоблича, той видя, че членът му рассте. Не беше сутрешната ерекция, с която вече беше свикнал, не беше разглеждал и списанията с голи жени, които баща му държеше в гаража. Тогава му хрумна идеята, че може би пенисът му също се вълнува от предстоящото излизане. Погледна се в огледалото и изпита облекчение, тъй като не се налагаше да губи време за бърснене. Отсреща го гледаше високо голо момче с руса коса, закръглено лице и светлокафяви очи. Брадата му още не беше станала толкова гъста и я бърснеше само веднъж в седмицата. Приличаше повече на голямо бебе, отколкото на мъж.

Отвори гардероба и погледна дрехите си. Имаши тениски в най-различни цветове, няколко чифта джинси и няколко ватирани блузи. Нищо по-модерно. Избра най-новите си джинси, сложи червена тениска с къс ръкав и горнището на най-хубавия си спортивен екип. След това се заля с парфюм и тръгна към всекидневната на долния етаж.

Докато си обуваше маратонките, Лукас се сети, че няма никакви пари и му стана неприятно, че трябва да вземе от баща си. Без особен ентузиазъм засстана пред него.

– Така ли ще излезеш облечен?

– Ами да. Не е ли добре?

– Ела, ще изберем нещо по-подходящо.

Качвайки се след баща си по стълбите, Лукас погледна часовника на стената. До осем часа оставаха само двадесет минути и той се чудеше дали ще успее да се пригответи навреме. Господин Вермер отвори вратата на големия гардероб от страната, където стояха неговите дрехи, и се замисли. Взе една черна тениска и светло джинсово яке, след което отиде до гардероба на Лукас, откъдето извади тъмен спортивен панталон, който той не носеше, защото се притесняваше да не го изцапа или повреди.

– Да видим дали така няма да е по-добре.

Лукас се преоблече набързо и остана удивен от резултата. Господин Вермер държеше туба с гел за коса и му я подаде с думите:

– Сложи си и от това.

Момчето изстисква малко гел върху ръцете си и го разтърка в косата си. Беше готов. Господин Вермер извади от портфейла си няколко банкноти и му ги подаде:

– Не закъснявай, ако купонът тръгне по-весело, просто се обади.

В този момент се позвъни на вратата и Лукас побегна по стълбите надолу.

Господин Вермер слезе бавно след него, върна се на масата и каза на госпожа Лили:

– Време е да купим по-модерни дрехи на сина ти.

Ари беше паркирал пред входа, беше отворил врата и заобикаляше колата за да седне на шофьорското място. Лукас седна и сгъсна дръжката на вратата.

– Изглеждаш много добре – каза Ари, докато влизаше в залоя на Рингцарасе, за да се престрои към колоната автомобили.

- Къде отиваме?

- Първо ще вечеряме, а после ще видим.

Улиците изглеждаха различно в тъмното. Сградите бяха окачени с разноцветни лампи, които светеха празнично. Лукас за първи път забеляза, че вечер Виена е много красива. Междувременно Ари паркира колата пред голяма къща с тъмна метална врата и човек с униформа и бяла фуражка прег няя.

- Добър вечер, хер Довасян. Масата ви е готова.

Металната врата беше отворена. От входа през целия двор, чак до външната метална врата, беше постлана тъмночервена пътека, закрепена на няколко места с метални скоби.

Входът на ресторант блестеше, а във фоайето се виждаше огромно огледало с красива барокова рамка. Насреща имаше гардероб, а към залата се влизаше през висока врата със златни брави. На Лукас не му трябваше много време, за да разбере, че това място беше специално. Погледна се в голямото огледало и хиляди пъти благодаря на господин Вермер, че го беше накарал да смени дрехите си. Въпреки това, все още му се струваше, че не беше подходящо облечен.

Появи се келнер, облечен в черен костюм и с бели ръкавици.

- Моля последвайте ме.

Ари тръгна напред, а Лукас вървеше след него. Стигнаха до маса с покривка до земята, върху която имаше бутилка шампанско, поставена в лъскава метална купа с лед. Имаше и две кристални чаши. Ари дръпна стола на Лукас и след като момчето се настани, седна на другия. Отвори сам бутилката и наля в двете чаши:

- За бъдещето!

Лукас за първи път пиеше алкохол. Мехурчетата в гърлото, искрите от пущието в чашиите и присъствието на Ари го накараха да определи момента като неповторим. Момчето плахо изчакваше да мине още малко време, за да може се огледа наоколо. Държеше столчето на чашата си и почукваше с него по ръба на масата. От време на време отпиваше малка гълтка и се взираше в Ари, без да може да каже нищо смислено.

– Ще ми разкажеш ли нещо за себе си? – престраши се най-накрая да попита Лукас. – За германските години. От кога си във Виена?

– Малко след като навърших петнадесет години, чичо ми ме доведе тук. Във влака за Прага имаше група руски воинци, които пътуваха напам заради някакви размирици. Гледаха ни странно, но по онова време Армения беше република на Съветския съюз и не ни се наложи да им обясняваме с подробности за гостуването при сестра му. Влакът премина първо през Румъния, след това през Унгария. За нас беше важно да успеем да слезем незабелязано в Братислава, тогава тя все още беше в Чехословакия, и да успеем да се скрием в тълпата на гарата. Във всеки голям град има много арменци и никой не ни обърна внимание. Останахме в Братислава няколко дни. Това беше първият европейски град, в който влизах, и много ми харесваше да гледам от прозореца на хотела ни към хълма със замъка. Представях си, че живея в приказка и си мислех, че когато най-после пристигнем във Виена, ще ме чакат само хубави дни.

– Отдавна ли беше това?

– Е, не чак толкова отдавна, все пак съм на двадесет и четири години.

„Имаме девет години разлика – помисли си Лукас. – Значи е дошъл във Виена преди много време.“

В този момент момчето, което ги обслужващие, се приближи до масата и Ари му направи знак, че иска да попърча вечеря.

– За мен филе с гъби и салата. За теб, Лукас?

– Същото. И вода.

Сервитърът се отдалечи. На Лукас му направи впечатление, че масите в целия салон са разположени зад стъклени прегради и беше невъзможно да видиш кой се храни в съседство или отсреща. Това засили любопитството му и той започна да се оглежда.

– Чудиш се защо не виждаме хората по другите маси ли? Това е частен клуб. Не всеки може да войде в този ресторант, а хората, които го посещават, не искат да бъдат притеснявани от чуждо присъствие. По-късно ще се преместим в бара и там ще видиш част от тях, които нямат нищо против да общуват с други членове на клуба.

Ари доливаше чашата на Лукас със шампанско и го гледаше в очите без да говори. След още малко сервитърът с белите ръкавици поднесе вечерята и двамата започнаха да се хранят все така безмълвно. Когато прикалючиха, Лукас, който вече беше замаян от шампанското, поискав десерт.

– Разбира се, нека опитаме специалитета на вечерта.

Тортата беше великолепна – няколко етажа вафлени пюри, покрити пътно с течен шоколад, който се стичаше по чинията. Лукас не беше вкусвал подобно нещо. Той обичаше сладкищите, но тази торта беше божествена. Години наред след това се опитваше да си спомни шоколадовия и вкус, който се беше запечатал в съзнанието му.

Момчето вече говореше без да спира. Разказваше на треньора за родителите си, за предстоящите изпити. За баба си и дядо си, които пазеха някаква семейна тайна, за която господин Вермер не искаше да говори.

Ари не очакваше Лукас да стане толкова приказлив, но го отдаде на шампанското. След като плати сметката, предложи да се преместят в бара на клуба. Преминаха отново през пълния салон, но Лукас беше прекалено зает да говори за себе си и не се вгледа в лицата на другите посетители. Антремето, което ги посрещна на влизане, сега беше осветено от приглушената светлина и момчето забеляза, че до огромното огледало има две плътни завеси, които разкриваха вход към още по-затъмнено помещение. Нощен бар, забулен в мъгла и аромат на пломбон или тури – поне така му се стори. Около барплота бяха застанали мъже, облечени в тъмни костюми. Някои от тях бяха с папионки, а другите бяха разхлабили възлите на вратовръзките си. Ари фиксира двата свободни стола в ъгъла на бара и тръгна към тях. След като се настаниха, той поръчка за себе си уиски, а за Лукас още една чаша вино.

– И аз мога да пия уиски!

– Още едно! – смигна Ари на бармана, което трябващо да бъде знак, че уискито ще бъде разредено с вода.

Главата на Лукас се въртеше и на Ари му се струваше, че трябва да вземе решение. От една страна виждаше, че е време да го изпрати до тях, а от друга му се искаше да го отведе със себе си в дома си.

15

1986 г.

Реши да направи нещо по средата. Качи в колата замаяния от алкохола младеж, който залиташе и едва стоеше на краката си, и в крайна сметка го отвеже до дома си. За късмет живееше на съседната пръска, влезе в апартамента, почти пренесе Лукас до спалнята, съмкна обувките му и му помогна да легне на леглото. След това се обади по телефона на господин Вермер и му съобщи, че синът му е пийнал повече и за да не тревожи, ще го остави да спи у тях на дивана.

– Случва се, нека сам да разбере какво е махмурлук – каза господин Вермер и благодари на Ари, че се е погрижил за Лукас.

Ари се върна в бара, където мястото му стоеше свободно, и си поръча още едно питие. Искаше му се да обмисли на спокойствие какво се случваше в главата му и как можеха да се развият отношенията му с младежа, който спеше на спалнята в дома му.

В този момент към него се приближи мъж на възраст около петдесет години.

– Има ли едно място?

– Разбира се, свободно е.

– Направи ми впечатление, че по време на вечерята момчето, с което бяхте, ни повече... май му е за първи път.

– Така се оказа, сега спи.

– Виждал съм ви тук, мисля, че бяхте в компанията на някой от постоянните членове на клуба. Припомнете ми, моля.

– Вероятно сте ме виждали с господин Некелман.

– Ооо, Хари! С него сме стари приятели!

Ари мразеше да му напомняят, че е съвсем нов член на клуба. „Сигурно ми личи – помисли си той. – Трябва да говоря с Хари да ми види малко издръжката. Дрехите ме издават. Ще се огледам за нещо по-добро и ще поискам златен часовник.“ С годините щеше да разбере, че дрехите можеха да променят само първото впечатление, при това не изцяло. Хората, които посещаваха клубове като този, имаха друго излъчване, с каквото и да бяха облечени. Елегантните косъмоми, скъпите пури, марковите часовници бяха само атрибути. Истинската разлика между тях и момчетата като Ари беше самочувствието. Тези хора просто бяха различни. Разговорите, които водеха, бяха диктувани от интересите им, и то не личните им такива. Ставаше дума за политика на фамилиите им. Всеки от тях можеше да покаже мястото в клуба, на което беше стоялядо му в компанията наядото на някой друг от присъстващите. Знаеха семейните си истории стотици години назад. Ари беше твърде млад, за да разбере всичко това, а и изваше от страна, в която хората бяха различни – репресията на режима бяха оставили страх в погледите на всички. Дори някои от тях да имаха по-различно потекло, властите умишлено се опитваха да претопят цвета на народа им и да ги превърнат в плебеи. Да, арменците в Европа бяха наистина богати, по-голямата част от тях се занимаваха с търговия или със златарство, но не бяха аристократи. Големите европейски фамилии ги приемаха като търговци, с които може да се прави бизнес, но не бива да се сродяваш. Рядко имаше

бракове между арменци и австрийци. Арменците знаеха как ги възприемат и се женеха главно помежду си, като така запазваха чист гена си, въпреки че от поколения живееха извън старата родина. Те продължаваха да изглеждат като предците си. Времето беше запазило внушителната физика на повечето от тях, смуглият мен, белите зъби и черните катран коси. Точно този ген влудяваше така наречените арийци. Ари беше типичен представител на своя народ. Нещо повече, при него сякаш отличителните му черти бяха преекспонирани. Имаше от всичко повече и това му придаваше здравия вид, с който не можеше да се похвали нито един австриец. Хари Некелман беше загубил всякакво достойнство след срещата си с красивия младеж. Той беше готов на всичко, за да споделя компанията и леглото на смуглия красавец. Когато заведе Ари в клуба и го направи пълноправен негов член, останалите похитливи мъже постоянно търсеха повод да заговорят арменеца. Притиснати от дежурните взаимоотношения със съпругите си и лишиeni от шанс да се раздадат на тела, различни от тези на пламените проститутки със съмнителен произход, който наемаха за час по алеите на Прамера, мъжете от елитния клуб завиждаха на Некелман и тайно хвърляхаоко на хубавия мургав младеж, който го придружаваше. Господинът от тази вечер не правеше изключение. Той наблюдаваше спортиста от дълго време и беше отдал на Ари госта от нощните си фантазии. Знаеше, че е истински късмет да го хване насаме и без да губи повече време беше решил да се възползва от липсата на Некелман и веднага му направи предложение.

– Какво мога да направя за вас, за да се насладя на компанията ви за няколко часа?

– Казахте, че сте приятели с господин Некелман. Не съм сигурен, че той би се зарадвал, ако чуе това.

Ари разбираше шанса, който му даваше предложението, но ако искаше да се възползва максимално от него, трябваше добре да си изиграе картите. Това щеше да му гage шанс да се разходи из Швейцария и да попълни банковата си сметка с добра сума.

Ари се усмихна на събеседника си и след като му пожела приятна вечер, поиска сметката си и реши да се оттегли. Докато подаваше банкнота на бармана, уж неволно се докосна няколко пъти до господина на съседния стол. Страстен ход, който след време щеше да му донесе много пари, но и много главоболия. Облече връхната си дреха и се оттегли към входа с най-предизвикателната си походка. Ари беше пресметлив по натура и не би изпуснал такъв шанс, но го оставил за друг път. Бързото му оттегляне тази вечер обаче не беше само част от флирта. Нещо друго го подтикваше да си тръгне – светлото момче, което спеше на спалнята му.

Хладният въздух на улицата щеше да му помогне да се освежи, затова Ари решил да се разходи малко, преди да се приbere у дома. Това щеше да му гage време и да помисли как да постъпи с неуверения Лукас. Чудеше се дали беше правилно да го остави да спи и на сумрината да го закара до тях, или да отиде при него в леглото и да се остави на желанието си. Не искаше гори да си помисля какво би се случило, ако Хари Некелман разбереше за увлечението му по сина на господин Вермер. Засега умело играеше ролята на треньор и приятел на Лукас пред него. Стигна до входа на луксозната сграда, в която живееше, и бавно откалочи входната врата. Осветлението във фоайето му даваше

възможност да види отражението си в голямото бароково огледало на отсрецната стена. От там го гледаше изморен смуглът младеж с блеснали очи. Ари не използва асансьора, а се изкачи по стълбите. След минута се озова пред вратата на апартамента си, а отвътре се чуваше шум от душа в банята. Арменецът се облегна на рамката и остана така един дълъг миг.

16

1986 г.

Главата на Лукас кънтиеше. След като се събуди, момчето видя, че се намира в непозната стая. Разхвърляните грехи показваха, че човекът, който обитаваше просторната спалня, спортува активно. Искаше му се да разгледа наоколо, но пронизващото туптене в главата му изместваше всичко останало. Беше по слипове и се наложи да се огледа, докато намери джинсите си, което докара поредната вълна от болка. Отвори вратата и се ориентира по шума, че в апартамента има и някой друг. След това се върна в стаята и отвори прозореца. Хладният въздух нахлу неканен и охлади челото му.

Няколко минути по-късно се почувства значително по-добре. Лукас се замисли – не го притесняващо толкова фактът, че не беше сам, колкото, че оттатък го очакваше Ари, а момчето не помнеше нищо от вечерта.

Ари беше приготвил закуска и четеше спортен вестник. Лукас хъръли поглед на часовника на стената и видя, че минава единадесет.

– Струва ми се, че се чувстваш по-добре.

– Може да се каже. Мога ли да използвам телефона?

– На шкафчето в коридора е.

Лукас трепкало набра домашния си номер и след няколко позвънявания отвори се чу гласът на господин Вермер:

– Ало.

– Аз съм, Лукас. Не можах да се обадя снощи. Ари ми помогна да се прибера. Малко повече пих... След малко ще тръгна към въщи.

– Лукас? Как ти се отразява първия махмурлук? – господин Вермер беше в добро настроение, очевидно прогулкувано от снощното прикалоение на сина му. – Бъди благодарен на Ари, че те е прибрали, за да не те вижда майка ти в този вид. Той вече се обади, че следобед имате тренировка. Чакаме те, когато прикалочите.

Лукас мислено благодари на Ари, че се беше погрижил да не трябва да се прибира веднага у дома, докато все още му е лошо. Беше притеснен от снощното си пиянство, както и от това какво си е помислил Ари за него. Каквото и да се беше случило обаче, нямаше значение. Лукас се върна в кухнята и седна до Ари.

– Има ли закуска за мен?

– Разбира се, вече се чудех кога ще се събудиш. Явно си имал нужда от повече сън.

– Никога не съм се чувствал така. – Лукас знаеше, че причината за това не беше, че снощи бе прекалил с алкохола, а присъствието на Ари. То дълбоко го вълнуваше и объркваше. Не знаеше, че усещането е същото, което мъжете обик-

новено изпитвам към жени. Сандвичът, който му беше приготвил Ари, беше много вкусен и момчето бързаше да го изяде, все едно някой се канеше да го изпревари.

- Лукас, цяла вечер искам да ти кажа... - арменецът се наведе към него и докосна рамото му с гърдиите си.

Лукас се изправи. Нямаше сили да издържи такава близост с Ари. В този момент му хрумна, че може би е добра идея да отидаат да спортуват.

- Чудех се, дали имаш спортен екип за мен?

- Да, ще го оставя в спалнята. Можеш да се преоблечеш там.

Момчето довърши закуската си и тръгна към спалнята. Спортният екип го очакваше на леглото. Червеният цвят сякаш привличаше Лукас. Екипът му отиваше и Ари не спря да го гледа, докато пътуваша с асансьора до паркинга.

Времето беше хубаво и Ари взе решение вместо да тренират на стадиона, да направят крос в парка. Тръгнаха в спокоен ход през алеята, после лекото забързване на крачката им премина в бягане. Състезанието продължи през целия парк покрай Дунав и след повече от час двамата се сгромолясаха изморени на тревата край алеята. Изтощени и потни, със сетни сили стигнаха до колата на Ари, а дъхът им беше толкова забързан, че не можеха изрекат и дума. Ари искаше да попита Лукас в каква посока га кара, но момчето го изпревари:

- Караий към Вас. Не мога да се върна въкъщи сега.

С влизането в дома на Ари всичко се случи като във филм. Двамата млади мъже започнаха да свалят дрехите си още в коридора. Въздухът беше пропит с хормони, страсти и приглушени стонове. След този следобед нищо в живота им нямаше да бъде същото.

Половин час по-късно Ари подкара колата си към къщата на Лукас. Когато момчето влезе у дома си, погледите на цялото семейство бяха насочени към него.

– Ужасно съжалявам и много се срамувам – Лукас беше готов да потъне в земята, ако в този момент тя се беше разтворила под него.

– Всичко е наред. – Господин Вермер за първи път показваше, че е напълно съпричастен с неговите емоции. – Няма нужда да се обясняваш. Няма да е първият случай, в който ще се чувстваш неудобно, след като си препил вечерта.

Лукас се качи в стаята си и хвърли всичките си грехи, свити на топка, в коша за пране.

Алчност

Никой не може да служи на двата господари, защото или ще напрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на Мамона.

Матей: 6:24

МАМОН беше демонът на алчността. Изобретателен, дързък, той искаше да притежава всяко нещо на свeta. Не се успокояваше да има само пари, лелееше цялата власт, защото тя го правеше могъщ. Владетелят на Хаос юдужваше да се сдобие с душите на хората и това го правеше изкалочително постиянен в действието му. Той управляваше всички ресурси и очите му просветваха с отблъсъци от злато и сребро. Беше един от демоните, които не се появяваха често, защото такар че много хора баха алчни, малци на имаха способността да прогадат душата си за пари. Мамон

ценение смеате и безразсъдни хора, в чиито сърца няма място за друго освен за материалното. Подвластните на тези се стремят да получат повече и повече богатства и нямате нищо, което да ги спре. Причините, които ги караха да се надпреварват за имане, бяха различни, но всеки от тях носеше в себе си ненаситното желание да притеснява. Голяма част бяха готови да минат през трупове, за да постигнат целта си, и в повечето случаи го правеха. Демоните на богатството изгаряха в огньове, ако не можеха да получат желаното. За тях страсти към парите беше водеща във всяко дело. Когато Мамон запаление видял искрата на алчността в сърцето на някого, огънят ѝ гореше, докато не изпепелише целия му живот. Хората, подвластни на това всепогълщащо щение, не допускаха друга любов в сърцето си и това ги правеше вечно нещастни.

Демонът на парите убеждаваше човеците, че те нямат нужда от Бог, а могат да се справят сами и да постигнат целите си със собствени сили. Неговите поклонници жертваха здравето, семействата и времето си, за да му саюкат. Те поддържаха начин на живот, който не можеха да си позволят, и вярваха, че само ако имат повече пари, ще бъдат щастливи.

Макар от поклонниците на Мамон обаче разбираха, че парите и демонът не са синоними. Парите са неутрални. Те не са нито зло, нито добри. Просто инструмент. Едни и същи банкноти в ръцете на благословен човек са благословени, а в ръцете на другого могат да бъдат използвани за извършване на престъпления.

В ага дяволът е положителен образ

Станислав Лец

Mark

17

1994 г.

Mark се чудеше дали взима правилното решение. Да ли нямащие някакъв начин да спаси това, което имаше с Маги, или по-правилно беше да се опита да закрепи отношенията си с Елоиз. Но за какви отношения можеше да става дума с последната, та те гори не живееха заедно! Времето, което споделяха, отдавна се ограничаваше до семейните вечери с нейните родители. Морис Монпелие беше напълно наясно как щъщеря му прекарва дните и нощите си и се правеше, че не го забелязва. Същевременно му се искаше да покаже по някакъв начин на Mark, че му съчувства.

Знаеше за липсата на всякакви отношения между него и Елоиз, но въпреки това се надяваше двамата в най-скоро време да се оженят. Напоследък Морис не се чувстваше добре и искаше да се оттегли от поста си, но за целта се

очекващие да посочи своя наследник. Това беше причината да наеме частни детективи, които да следят и да му докладват за всяка крачка на Марк. Господин Монпелие разбра за авантюрата му с Маги, но докато вземе решение как да постъпи, момичето изчезна. Проучването за нея показва, че не представлява заплаха, като сред информацията имаше и една любопитна подробност. Банкерът беше изненадан, когато разбра, че тази Маги е от Братислава – град в Словакия, за който всъщност не беше много сигурен къде точно се намира. Интересното обаче беше, че ядото на момичето се оказа член на Братството. Човек, близък до подразделението във Виена, който често се срещаше с Хари Некелман и бе познавал лично доктор Майер. Професор Фаркас беше загадъчна личност, но тази история сега не беше толкова важна. Главното бе, че момичето се беше отмежлило и явно нямаше да създава повече проблеми. Беше реагирала странно. Тя, разбира се, не знаеше подробности за договорката му с Марк, нито имаше информация за делукатното положение на семейството му. Маги беше проявила гордост, каквато Морис Монпелие не беше виждал от много години, особено у жена. Повечето дами от новото, а и не толкова новото поколение биха разиграли картиите си по съвсем по друг начин, но не и тя. Значи освен добрия произход и образоването си момичето беше взело от ядо си, възрастния професор Фаркас, и едно почти изчезнало качество – чувството за достойнство, коренящо се в гордостта на благородните фамилии.

Морис Монпелие беше озадачен, но приятно изненадан. „На следващата среща на Братството непременно трябва да се запозная с професора от Братислава“ – каза си той и запали една от скъпните си тури. Ароматът ѝ беше

прекрасен, но димът го накара да се задъха и банкерът си помисли, че ей сега ще умре.

В този момент на братата се почука и се появи Марк, облечен в елегантен тъмносин костюм и с няколко папки в едната ръка;

- Дали мога да ви отнема минутка?

- Разбира се, заповядай!

- Има някои неща относно този отчет, за които имам въпроси...

- Остави сега отчета, Марк. Искам да говоря с теб. Знаеш, че скоро ще има съвет на директорите на банката. Някои от членовете на борда очакват от мен да се откажат.

- Но, как!? Вие досега не сте споменавали за подобно решение.

- Не се чувствам добре напоследък... А и съм изморен. Наясно си, че в момента, в който съобщя за откажането си, от мен се очаква да посоча заместник. Трябваше да говоря с теб по-рано, но и аз не знам защо досега не намерих време. Решил съм да се спра на теб за наследник на мястото ми.

- Благодаря ви, но аз... не съм сигурен дали ще успея да оправдава доверието ви.

- Ще го оправдаваеш, от досега време те наблюдавам. Следя работата ти и знам, че няма да намеря по-добър кандидат от теб. Поне не в тази банка. Въпросът, който трябва да решим днамата с теб обаче, е друг. С Елоиз сте сгодени. Не съм сляп, тя има особени навици, които не съвпадат съвсем с твоите, но за да те посоча като свой заместник, положението ти в обществото трябва да е стабилно. Предвид някои обстоятелства около семейството ти, е наложително с Елоиз да се ожените, ако, разбира се, имаш желание да поемеш моята позиция в банката.

– Господин Монпелие, може би трябващо да обсъдите всичко това първо с Елоиз, а след това с мен.

– Елоиз! Та тя няма да чуе, а още по-малко да разбере и половината от сложността на тази ситуация. Елоиз е моя дъщеря и ще постъпи така, както е най-правилно за нея. Тогава та, както аз кажа. За нея е все едно кой ще ѝ осигурява парите за тоалетите и забавленията. Главното решение, което трябва да се направи, е твоето, Марк. Помисли си добре как смяташ да продължиш напред? Ако се откажеш от предложението ми, ще те препоръчам в банката на мои приятели в Италия. Разбира се, длъжността, на която ще те назначат, няма да е като тази тук, нито пък заплащането, но ще имаш възможност да стартираш в родината си от добра позиция. Ако решиш да останеш и да продължиш работата ми, очаквам да обсъдим детайла и подробностите за сватбата. Заседанието на борда е след месец. Имаши още съвсем малко време да решиши.

Марк все още чуваше последните думи на Морис: „Имаши още съвсем малко време...“ Какво да правя, чудеше се той. Може би трябва да си взема няколко почивни дни и да се опитам веднъж завинаги да решава как да постъпя. Пренамина през коридора от кабинета на Морис Монпелие до своя за три пъти повече време от необходимото, като се вглеждаше във всеки детайл по стените, таваните и орнаментите на красива старинна маса във фоайето. Когато влезе в кабинета си, първото нещо, което направи, бе да се обади на секретарката си и да ѝ съобщи, че следващите десет дни ще бъде в отпуск, след което ѝ каза, че е свободна за остатъка от деня. Беше петък вечер, но поведението му беше крайно необичайно и тя направо не можеше да повярва, че шефът ѝ я пуска гъва часа преди края на ра-

бомното време. Затова преди да си тръгне няколко пъти влезе при него да му благодари.

Mark прибра разхвърляните върху бюрото си листове с месечните отчети, отпусна се на въртящия стол и се за гледа в тавана. Нямаше смисъл повече да се мае, време беше да се организира. Забравил, че току що бе освободил секретарката си, младият мъж набра отново вътрешния ѝ номер.

- По дяволите!

След като установи, че ще трябва да се справи сам, се зарови в телефонния указател за номера на самолетната компания. Отсреца вдигнаха на второто позвъняване и Mark каза:

- Моля да ми запазите един билет за Флоренция. Ако може още днес. Няма ли? Добре и утре ме устройва. Двупосочен? Може би, всъщност да, но нека да оставим датата на връщане отворена.

Докато служителката на авиокомпанията уточняваше как ще бъде извършиено плащането, Mark ѝ съобщи, че се обажда от банката на Морис Монпелие. Това послужи като кодово име и той бе любезното поканен да получи билета си директно на летището два часа преди полета.

Вълшебните суми бяха помогнали на Mark да си спести бюрокрацията. Дали щяха да му помогат и в бъдеще, само времето ще је да покаже.

Обади се на мајка си, че пристига следващия следобед, а тя прие новината с пресилено въодушевление и каза, че ще го чака за вечеря. На входа на банката портьерът му подаде паллото, а друг служител докара чисто новата му кола от гаражка. Mark седна зад волана и се наслади на усещането в луксозния автомобил. Зачуди се дали ще може да си позволи да го запази, ако реши да остане в Италия.

18

Летището във Флоренция се различаваше от женевското. Хората говореха на висок глас, някои от тях държаха в ръцете си малки чаши с ароматно ристрето и изтерминалите се носеха апетитната миризма на кафе и сладкиши. Докато изчакваше багажа си на лентата, Марк също си взе кафе и това изведнъж го върна към детските му години. Двете тъмни гълътки от огнената течност го освежиха и сега му се струваше, че ще се справи и с досадната семейна вечеря и с безсмислените въпроси на майка си, които тя задаваше един през друг, без да дочека отговора на нито един от тях. Взе кафявия си куфар с отличителните маркови светлобежови знаци и се отправи към стоянката за таксимата. На входа на летището се размина с няколко мъже и жени облечени по последна мода, които небрежно бяха преметнали сакове и манта с изтънченият шик, с който можеха да го правят само шапалиантите. Марк отново се замисли дали всичките му усилия си заслужаваха. Ето, тук хората вероятно не печелеха колкото него, но това не им пречеше да изглеждат по този начин, жилищата им също бяха обзаведени най-съвременно, а улиците на средновековния град бяха по-вълнуващи, отколкото човек можеше да си представи. В сравнение с Флоренция Женева беше като изискана застаряваща дама, която няма реална представа, че животът тече в съвсем друго измерение от това, в което си мисли, че е.

Mark махна на едно от свободните таксита и казва адреса на шофьора, който караше като италианец в Италия. Ругаеше на всеки светофар, изпреварваше другите коли и се опита на няколко пъти да го заговори. Mark не даде по никакъв начин знак, че иска да води безсмислени разговори, но вътрешно се усмихваше. Беше си у дома и всичко наоколо му го напомняше. След около двадесет минути таксито подмина и последния жилищен район на Флоренция и пое по крайградски път, виец се между зелени полета, изпъстрени тук-там с пролетни цветя. Колата зави по алеята и спря пред входа на старата крайградска вила на един от известните местни родове. Mark плати на шофьора и тръгна по стълбите към вратата. Не си беше извал у дома си повече от пет години. Мазилката на старинната сграда се рушеше и сърцето му се сви. Наистина ли нямаха възможност да се опитат да закрепят поне фасадата, зачуди се той. От горната ѝ страна имаше бръшлян, който се спускаше върху прозорците на високите етажи и това донякъде освежаваше картината, но въпреки зеленината и красивите алеи пред вилата си личеше, че от дълго време не е правен ремонт.

Точно преди да позвъни на вратата, тя се отвори и пред него застана майка му. Беше облечена в черна рокля, която изглеждаше безупречно въпреки топлото време. Черните ѝ копринени чорапи бяха с неизменния ръб в задната си част, който правеше краката изключително привлекателни, като жената, на която принадлежаха, отлично създаваше това. Тоалетът на Джована Конти беше изписан до най-дребния детайл, а прическата ѝ изглеждаше така, сякаш току-що излизаше от коафьора. Фините черти и бялата ѝ кожа бяха като порцеланови, нямащи следи от бръчки

– само очите ѝ бяха леко уморени. Джована беше умна жена и не беше допуснала младостта ѝ да си отиде. Не се беше подала и на изкушението на пластичните корекции, които да оставят белези на отчаянието върху красивото ѝ лице.

– Mark! Липсваше ми! – Жената направи няколко крачки към сина си и го обгърна с ръце. Остана в това положение по-дълго от обичайното и притискайки младия мъж към гърди си, потрепери от вълнение. Този миг беше кратък и след това Джована отново влезе в ролята на разглезена и обгръждана жена.

– Да влезем! Антонио ще се върне всеки момент! Ще те настаним в спалнята за гости и Mark, моля те, не спори с него. Много е напрегнат напоследък!

– Обещавам – каза Mark и тръгна по стълбите след домашната помощница, която очевидно беше нова и още не знаеше дали да се радва на присъствието му.

***

Антонио Конти беше досадник, който се занимаваше с реставрация на стари мебели. Той беше наследил професията от своя баща и се отнасяше към няя прекалено сериозно. Семейството му притежаваше няколко антикварни магазина във Флоренция и Рим и това му даваше възможност да поддържа относително висок стандарт на живот. Когато се ожени за Джована, която току-що беше останала вдовица и освен прелестта на четиридесетте си години притежаваше огромните дългове на съпруга си, Антонио покри част от задълженията ѝ, но повечето от имуществото на графа се наложи да бъде разпродадено. По това време Mark бе на петнадесет години и учеше в швейцарски

пансион. Таксите на училището бяха предплатени от графа до последната година и Джована беше спокойна, че няма да ѝ се налага да мисли и за това. Издръжката на младежка не беше толкова голяма и Антонио се съгласи да я поеме без да направи коментар. Единственото, останало от наследството на графа, беше тази вила, в която Джована незнайно по какви санитиментални причини беше поискала да живее след смъртта на съпруга си. През ваканциите Марк се прибираше с удоволствие в извънградската къща на семейството си и сега, след толкова години, отново изпита носталгия към детството си, когато цялата фамилия прекарваше свободното си време в този дом.

– Защо трябва да отседна в стаята за гости, а не в моето? – попита Марк жената, която вървеше пред него.

– Вашата стая, господине, има нужда от ремонти. Миналата пролет покривът прокана и господарите все още не са намерили необходимост да повикат майстор да го поправи. Стаята за гости е пригответа, може да използвате личната си баня. На този етаж не живее никой и няма да ви беспокоят, когато си почивате. Вечерята ще бъде сервирана в осем. Приятна почивка.

Стаята за гости изглеждаше точно така, както я помнеше Марк. Той оставил багажа си пред големия гардероб в антре то и се просна на леглото. Леката миризма на мухъл не само че не го подразни, а напротив – накара го да си спомни аромата на Флоренция. Тук всички къщи го имаха и на никого не правеше впечатление. Точно с това градът се различаваше от другите – беше пълен с история. Всяка улица, всяка сграда имаше свой разказ и това беше тайната на Флоренция. Тя умело привличаше с историите си. Местните хора винаги изглеждаха тайнствени, все едно знаеха нещо,

което не беше за всеки. Страховитите статуи по покривите на къщите и църквите из централните улици като че ли всеки момент щяха да прошепнат загадъчни послания. В светлината на сенките някои от тях изглеждаха сякаш се движеха. Mark се чудеше защо ги бяха поставили навсякъде. Дори и в тази къща имаше статуи. Те бяха надвесени над табелата на входната врата, която посрещаше с думите „*Carpe diem!*“ . Какво ли искаше да каже старата къща с този надпис?

Mark си помисли, че трябва да се порови във фамилната библиотека, където може да намери отговора на този въпрос. Той се надигна и извади от куфара си джинси и лек ленен пулOVER. Нямаше нужда от косинъм, беше в Италия и можеше да забрави официалното облекло, дежурната швейцарска униформа. Тръгна по коридора и стигна до тъмното му дъно, където светлината от прозорците не достигаше. Опита се да запали лампа, но установи, че крушката ѝ беше изгоряла. Пипнешиком отвори вратата на библиотеката и пред очите му се изпречи тъжна картина. Покривът очевидно беше прокапал не само в неговата стая. На тавана в помещението имаше огромно зелено петно, а рафтовете под него бяха разглобени и поставени на пода. Книгите, които бяха стояли на тях, сега бяха напрупани върху дебелото дъбово бюро. Безпорядъкът беше огромен и Mark се почувства потиснат. Най-любимата му стая от всички в къщата изглеждаше като бойно поле. Книгите, които баша му обичаше повече от всичко, лежаха безпризорни по пода и на бюрото. Преди да излезе от библиотеката, младият мъж направи още крачка напред. Погледът му се спря върху една книга, която някой сякаш нарочно беше поставил, за да бъде намерена. „*Владетелят*“ – средновеков-

ният труд на Николо Макиавели го приканващие. Марк взе книгата, избърса праха от нея и я отвори. Вътрешното имаше отбелязвани абзаци и подчертавани пасажи. Реши, че може би е време да я прегледа отново. Взе я под мишиница и се запъти към стаята за гости, където я оставил на леглото си и слезе за вечеря.

Масата беше сложена, а Джованна седеше на един фотьойл и чакаше Антонио да се появи. Той току-що се беше прибрали и влезе в трапезарията облечен в старомоден кафяв костюм, който подхождаше на настроението му.

Джованна стана и тръгна към съпруга си, като му подаде устни за целувка.

- Недей, скъпа. Настинал съм, не искам да го предам и на теб. Марк! Очаквахме те! Как върви работата в банката?

- Нормално. Знаеш как е, Антонио. Швейцария е консервативна страна и там рядко се правят големи промени, а още по-малко в банковата система. Най-скандалното нещо, което може да се случи, е някоя баба да се обърка и да си сложи горна греха в по-ярък цвят.

Марк се чудеше дали да пусне бомбата сега или да изчака до последния ден на гостуването си. Новината за брака му с същерята на Морис Монпелие щеше да накара душите на Джованна и Антонио да закопнеят за швейцарското благополучие.

Докато Вечеряха, Марк не преставаше да мисли за баща си. Той си беше отишъл твърде млад, много преди да успее да му разкаже за историята на техния род, за професията си и преди да му предаде първите важни уроци в живота на всеки младеж. Негови снимки още стояха по рафтовете на някои от мебелите във всекидневната, но по всичко ли-чеше, че в тази къща името му се споменава все по-рядко.

Mark се вгледа в една от снимките и се опита да намери някаква прилика между себе си и лицето, което го гледаше от фотографията. Тъмните очи, втренченият поглед зад тънките рамки на очилата. Може би това бяха нещата, в които човек можеше да намери някаква прилика между двамата. На снимката Виторио приличаше на аристократ, който никога не напуска своя замък. Интелигентността му създаваше у околните чувство за малоценност, но в същото време им върхваше спокойствие. Той умееше да създава доверие в себе си и това му помагаше както в работата, така и в създаването на контакти. Беше изградил около себе си един свят на спокойствие, в който рядко бяха допусканни външни хора. Докато беше млад, той беше ангажиран в семейния бижутерски бизнес. Обръщащие внимание на доставчиците на благородни метали, разговарящи с майсторите ювелири и учеще техниките за изработка на най-сложните дентайли. Този бизнес от векове беше свързан с фамилия Висконца, като по-голямата част от предциите му имаха лично отношение към оригиналните модели на ръчно изработените бижута. Преди години бяха притежавали и огромни земи в региона, което им носеше достатъчно доходи, както от земеделски култури и маслини, така и от производство на вино. С годините всяко следващо поколение бе губило част от семейния бизнес до момента, в който им бяха останали само бижутерските ателиета и една винарна, с която никой нямаше силни да се раздели. Именно от нея и прилежащата ѝ страноприемница беше започнала историята на Висконца през тринаесети век. Тогава папата харесал девойка от тяхното семейство и с раждането на пански принц и принцеса фамилията сложила началото на своя аристократичен произход. Следващи-

те поколения момчета и момичета вече се срояваха с благородници и така до момента, в който във вениите на рода Висконца не остана нито kanka селска кръв.

19

1963 г.

Виторио Висконца беше пълно въплъщение на аристократичния си произход и подобно на своите предци, които бяха ангажирани главно с образованието си, имаше доста забележителни черти, сред които за съжаление не беше търговският и бизнес нюх. Делата на семейството се движеха по инерция, което съвсем не беше достатъчно, за да се покрият огромните разходи по двете къщи и множеството ателиета в цяла Италия. Ювелирите на фамилия Висконца бяха еталон и символ за най-красивите и стойностни накити в Италия, но в последно време се бяха появили много нови бижутерски къщи, които заливаха пазара с популярни модни линии, по които всички бяха полуреди. Това даваше възможност на млади дизайнери да измислят нови начини за оптимизиране на работата произвеждането на по-евтини украсения. Съпоценените камъни и благородните метали отстъпваха пред пластмасата, кожата и имитациите, убивайки бизнеса на поколения бижутери. От това явление най-много загуби семейство Висконца. Години наред Виторио работеше в ателието си край Понте Векио, посветил

се изцяло на ангажиментите си към фамилията. И така до момента, в който на вратата на магазина не се появи Джована. Тази невероятно магнетична жена беше дошла да пита за поправката на някаква гривна, но Виторио не едва чуваше какво му говори. Той беше омагьосан. Последваха вечери, покани за концерти и пътувания и скоро младата жена излезе от гражданското с името графиня Джована Висконца.

Тя беше страстна неаполитанка, прекалено светла за ложния си произход и прекалено умна, за да знае, че един ден нейното наследство ще е да бъде не богатството на фамилия Висконца, а титлата им. Джована се опитваше да бъде полезна в семейния бизнес, но както се оказа впоследствие основното ѝ умение беше да очарова кредиторите на Виторио да отлагат сроковете на плащанията му. С времето животът на девамата се подреди и улегна, но тя се чувствува неудовлетворена заради неприятните контакти с останалите членове на фамилията и постоянната липса на пари. Трудно беше да се поддържа висок стандарт, когато семейството е затънало във финансови неприятности. След смъртта на стария граф – бащата на Виторио, Джована прегледа балансите и сметките и установи, че ако разходите за поддръжката на фамилните имоти се намалят, ще могат да закрепят положението за няколко години. Тя се ангажира лично с оптимизирането на управлението на всяка неедвижима собственост и бижутерско ателие и сведе броите им до девамата имота във Флоренция, три ателиета и старата винарна. Това дава възможност на девамата с Виторио да се отпуснат и да започнат да мислят за наследник.

Годините минаваха, но дете така и не се появяваше. Виторио не държеше на всяка цена на това, но за Джована

беше важно да се увери, че фамилия Бисконца няма да свърши с тях двамата. На третата година тя реши да се заеме сериозно с въпроса и отдели две седмици за пътуване до частна клиника в Рим, където установи, че причината за липсата на наследник не беше у нея. Това донякъде я успокои, но не правеше задачата ѝ по-лесна. Следващото пътуване, кое то предпrie, беше до родния Неапол. Там Джована отседна при леля си на остров Капри и сподели с нея своята дилема:

– Проблемът не е у мен. Докторът каза, че с подходящ мъж мога да забременя във всеки един момент. И така ще бъде през следващите петнадесет години.

– Каза ли това на Виторио? – попита Карла.

– Не, разбира се. Исках първо да говоря с теб. Не знам как ще реагира, а и ситуацията в момента не е подходяща да му създавам допълнителни емоции. Наложи се да бъдат затворени няколко ателиета и да освободим дългогодишни работници. Виторио го преживя много тежко. Знаеш, Карла, той не обича промени.

– Не му казвай, скъпа. Никой няма да те обвини, ако не знае. Сега, когато баща му го няма, а майка му е толкова възрастна, няма смисъл да говорите за това. Може и при него да няма проблем, просто да има нужда да се успокои.

Джована замълча и се загледа в морето. Виторио не можеше да има деца, знаеше го отдавна. Чувстваше го с тялото си, а докторът само го потвърди.

20

1963 г.

Остана още гъва дни на Капри. Времето беше приятното, лятната жега беше отминала и Джована се наслаждаваше на липсата на тълпите туристи на острова. Тя плахираше още няколко дни почивка, преди да се завърне във Флоренция и да се посвети на решаването на най-големия си проблем.

- Скъпи, ще остана още няколко дни тук. Липсваши ми, не можеш ли да се откъснеш за малко от работата и да доидеш при мен?

- Джована, очаквам доставка на камъни от Южна Африка. Търговецът вчера е депозирал последната пратка в Швейцария и е въпрос на часове да пристигне. Ако прикалоочим до гъва дни, ще доидя за уикенда на острова. Обичам те, скъпа!

Докато говореше по телефона, в дневната на Карла се дочуваше суматоха. Братовчед ѝ Марко беше пристигнал да се похвали с най-новата си придобивка – шестнадесет метрова яхта, на която тази вечер организираше парти.

- Джована тиа! Не приемам отказ, тази вечер партито е при мен! Ще те пазя от ухажорите за спокойствие на Виторио. Ще те взема в шест – каза Марко и без да дочека отговора ѝ се изстреля през вратата. До шест имаше още час. Джована се отпусна във ваната и се пригответи да прекара една приятна септемврийска вечер край Капри.

Марко беше подготвил всичко перфектно. Храната, напитките и хората, които беше поканил, бяха най-добромъто, което можеше да се види в този регион по това време на годината. В разгара на вечерта млади мъже разговаряха и се смееха в компанията на привлекателни жени. Лекият вятър рошеше косите на момичетата и това ги правеше още по-красиви. Яхтата плаваше около острова и беше ясно, че до сумрината никой няма намерение да акостира на друго място, освен в обятията на някой от останалите гости.

Джована се загледа в светлините на острова и се опита да се отпусне. Вятърът откъм морето беше станал хладен и тя попрепери в лятната си ленена рокля. Допи последната гълътка в чашата си и се опря на парапета. В този момент усети присъствие до себе си и преди да успее да се обърне, някой наметна дреха през раменете ѝ.

- В края на лятото вечерите стават хладни.

До нея стоеше привлекателен млад мъж, който приличаше на чужденец. Косата му беше сътно къдрива, като цветът на тънките гарвановочерни спирали бе подсилен с така модерния напоследък брилянтин. Очите му бяха пронизващи, а глуметровият му ръст беше възпираше поривите на вятъра, когато човек застанеше близо до него.

- Аз съм Аман - усмихна се той и Джована видя най-широката усмивка и най-белите зъби през живота си.

- Още шампанско?

- Джована, братовчедка съм на Марко.

- Разказвал ми е за теб. Ти си тази, която управлява магазини за бижута, нали?

- Съпругът ми. Мояте интереси са по-скоро в областта на проучванията на някои скъпоценни камъни и свойствата, които притежават.

– Интересно. Може да се каже, че част от моите интереси също са свързани със скъпоценните камъни. В родината ми има диамантни и сребърни залежи, но в бизнеса ми се интересуваме от тях по-скоро като сировини.

– А какъв е вашият бизнес?

– В областта на международната търговия, част от него е в Америка, друга в Европа, а в Италия работата ми е свързана повече с масивите от кафе, които притежаваме. Италия е един от най-големите потребители и производители на селектирано кафе. Ароматна и приятна работа, не мислите ли?

– Е, а моята е само привлекателна.

Джована започна да наблюдава Аман с интерес. Въпреки лекия акцент тембърът на гласа му беше като кадифе и това предизвикващо у младата жена неудобство, което не беше изпитвала досега в присъствието на мъж.

Аман донесе още шампанско и остана в компанията на Джована до момента, в който тя не се отпусна върху раменете му и не му позволи да я отнесе в една от калотите.

На супринта слънцето напичаше тялото на младата жена и на леглото, където беше легнала, беше станало неописуемо горещо. Минути след като Джована се събуди, успя т неповторим аромат на кафе, какъвто до този момент не беше срециала.

– Най-добрият сорт арабика – специална партида за приятеля ми Марко.

Аман стоеше до леглото, завит с кърпа около кръста и ѝ подаваше чаша кафе. Джована се огледа и докато отпиваше от горещата напитка, си припомнъ изминалата вечер. Струваше ѝ се, че пропуска нещо, но удоволствието, което изпитваше в момента, я караше да не се замисля дълбоко.

– Аман, трябва да тръгвам.

Джована стана от леглото, оправи косите си, облече роклята си и започна да си мие зъбите с една от новите четки, която намери в шкафчето в банята. „Марко е помислил за всичко“ – каза си тя.

След минута се появи на вратата, облечена в снощи на та си рокля. Гласът на Марко се чуваше от палубата:

– Още десетина минути и сме на брега!

Аман се наведе над Джована, целуна я леко по шията и пъхна в чантата ѝ визитната си картичка.

– Знам, че не мога да се наядвам на нищо, но винаги ще бъда до теб, ако усетиш, че имаш нужда от мен.

– Благодаря ти, Аман.

Джована се подаде на палубата на яхтата и се насочи към Марко, който гледаше към брега.

– Милата ми братовчедка, появи се сякаш по поръчка. Не знам какво си направила снощи с Аман, но тази сутрин той се съгласи да сключим сделката, за която преговаряме от месеци. Аман е възпитан по европейски, но никога не забравяй, че арабските принцове крадат жените си.

Яхтата се беше доближила до брега на Капри, само половин час и Джована щеше да се отпусне въвバンата на Карла. С влизането в къщата на леля си тя дочу звъненето на телефон в далечината.

Джована се замича и се доближи до апартамента:

– Ало?

– Джована, приключихме със сделката и по-късно днес ще тръгна към острова. Ще ме заведеш ли на вечеря в някой хубав ресторант?

– Сърни, не можеш да си представиш колко ми липсваши!

Тази вечер Виторио и Джована сякаш се преомкриха. Те се забавляваха, танцуваха и се лъбиха както никога преди.

След няколко седмици Джована разбра, че е бременна. Сега животът им щеше да тече на други обороти. В очакване на бебето, семейство Бисконца посрещна последната Коледа на майката на Виторио, която можеше да умре спокойна, че фамилията ще има наследник. В последния ден на май се появи Марк.

21

Най-трудният период за Джована настъпи след смъртта на Виторио. Посред бял ден в ателието му бяха нахули престъпници и го бяха убили, без да успеят да вземат ниво от касата. По простата причина, че там нямаше ниво. Единственото, което бяха откраднали, беше пръстенът със сапфир, с който Виторио никога не се разделяше. Полицията проведе разследване и прикалочи делото заради неизвестен извършител. И така, малко след като навърши четиридесет години, Джована остана вдовица с тринадесетгодишен син, за чието отглеждане нямаше пари. Тя прогаде всичко, което беше останало на семейство Бисконца, като запази само къщата в покрайнините на Флоренция и откри паричен влог на името на Марк. Той щеше да бъде достатъчен за него, но ако не предприемеше нещо в най-скоро време, на Джована щеше да ѝ бъде много трудно да се справи с разноските по къщата. Имаше и нещо друго, кое то беше решила да направи – да откупи винарната на Бисконца. Няколко месеца по-късно красивата вдовица склоочи брак с Антонио Конти, приятел на Виторио. Той се погри-

жи за нея, но направи всичко възможно синът ѝ да замине по-бързо за пансиона в Швейцария. Mark прекара там малко по-малко от пет години. Нямаше приятели, но за сметка на това разполагаше с достатъчно време, за да обмисли добре целите си в живота. Той беше умен младеж и прекрасно съзнаваше трудното положение, в което беше изпаднало семейството му. След смъртта на баща му Джована се опитваше да възстанови фамилния бижутерски бизнес и често пътуваше в Европа и Близкия изток, но въпреки това финансово им състояние не беше цветущо и Mark трябваше да се задоволява със скромната сума, която му опускаха за пансиона. Другите момчета разполагаха с повече средства, но това не го дразнеше. Напротив – амбицираще го. Той знаеше, че само от него зависи дали един ден ще бъде богат или не. Пансионът се намираше в немската част на Швейцария и се налагаше освен задължителния английски през последната си година там момчетата да обучават и на немски език. Една от причините, заради които Mark странеше от съучениците си, беше, че не се справяше много добре с немския. Това беше предметът, по който получаваше най-слаби оценки. Той беше италианец, а в началните класове в училище беше изучавал английски език. Просто не можеше да усети мелодията на немския и това беше проблем. Момчето беше израснало във Флоренция, сред ренесансовото изкуство и в компанията на хора, говорещи на перфектен, макар и леко остарял италиански език. Преподавателят по немски в колежа преценя, че за Mark ще бъде от най-голяма полза да практикува и извън класната стая, затова предложи да го сложат в общежитието с някой, за когото немският е роден език. Момчето, което изпратиха да живее при него, беше австриец. Казваше се Лукас и беше

в първи курс. Okaza се гори по-свят и от Mark, но когато се налагаше да разменят някоя дума, гламата разговаряха на немски, което му помагаше да се чувства малко по-сигурен. След време съквартирантите започнаха да засягат различни теми и стана ясно, че австриецът не е чак толкова затворен. Той беше тренирал футбол, а Mark като всеки италианец също беше запален по този спорт. Така малко по малко Mark започна да възприема немския като език, на който се водеха преговори, и по-късно винаги когато му се налагаше да води официален разговор, преминаваше на немски.

Лукас беше приятен младеж. Той пътуваше до дома си малко по-често от Mark, но все пак достатъчно рядко в сравнение с другите момчета, за да направи впечатление на италианеца. Лукас отказваше да говори за това, но Mark знаеше, че причината съквартирантът му да не иска да споделя бяха учендите, които прекарваше в компанията на мургав младеж, който цфваше до близкия град със спортната си кола в петък следобед и оставаше там до неделя. Винаги когато това се случваше, Лукас беше окрилен от щастие през цялата следваща седмица и всеки път беше по-близо до това да разкаже на Mark за връзката си с Ари.

САТАНАИЛ И МАМОН напътстваха своите подопечни без да предполагат, че между тях ще се зароди приятелство. Това не устройваше нико един от демоните и създаваше допълнително напрежение в и без това обтегнатите им отношения. Те постоянно бълваша огън и купел един срещу друг, в някои случаи буквално.

- Mark е обсебен от Magi и ще направи всичко възможно да бъде с нея. Съмнявам се да успееш да го спечелиши. Не се опитвай да използваш Lukas за съюзник, защото няма да го позовля - тaka

говореще Сатана на Мамон, влагайки сарказъм във всяка една реплика. Бедата беше, че това се отразяваше на играта на Големите и Мамон не беше в изгодна позиция. Той беше пресметнал някоако хода напред и се опитваше да обърне разговора в друга посока, така че другите демони да се разселят, но този път Сатана го следеше под ауди и това никак не му харесваше. Картите се подреждаха и демонът на парите виждаше, че шансът може да дойде на негова страна само ако някой от останалите прояви слабост. Не беше типична ситуация, но се беше научвало и Мамон различаваше точно на това. Никой не споделяше плановете си. Все пак баха демони. Между тях съществуваше сътрудничество, вече повече от двеста години. Мамон се опитваше да си спомни кога за последен път беше обсъждал с друг демон ситуация, с която не може да се справи сам. Всъщност, да. Сети се. От времето, когато съзгадоха Ордена на Златната роза. Това беше последната сбирка на всички демони, на която никой не криеше плановете си. Дори Сатана беше предложил няколко идеи, които коакото и да не му се искаше да признае Мамон ги смяташе за едни от най-добрите.

Орденът беше шедьовър на дяволската мисъл. Бяха избрали най-подходящите сред хората и делото беше адски съвършено. Всеки от демоните предложи най-качествените си последователи и те със своите контакти и в името на общата цел успяха да присъединят големи маси хора към общата кауза. Греховете им щяха да бъдат използвани не само среци тях, но и среци всички останали. Светът наистина исеше да се превърне в едно дяволско място, ако двадесет години по-късно на някои от хората не им беше хрумнало да се откажат от греховете си. Държавите се развивали с нечувано темпо, бумът икономиката и индустрията караше човечеството да искат още и още. Дяволите се справяха със задачите си повече от успешно и към последователите им се присъединяваха нови и нови хора. Аудиерите на тех-

ните организации бяха талантиави и успяваха да организират около себе си безброй алчни, завистливи, гневни, похотливи, лениви, лакоми и суетни души. Времето работеше в тяхна полза и всичко вървеше чудесно. Но се появиха просветени, които започнаха да търсят мозъците на дяволското стадо. Доброто, както и Злото, е заразно и демоните се видяха принуждени вместо да присъединяват нови членове към своите организации, да следят за равновесието между силите. От там се роди и съревнованието помежду им – всеки от тях се бореше за талантиавите си допечни до такава степен, че се стигаше до конфликти помежду им. Такава беше работата над облациите, а играта започващая да става по-интересна, когато загрубяваше. Все пак бяха демони, нямати как да проявяват спортсменство.

22

1988 г.

Mark харесваше времето в пансиона. Там поне не му се налагаше да участва в скучните разговори на Джована и Антонио. Майка му се беше променила, откакто се омъжи повторно. Тя ное бизнеса на семейство Висконца, но продължаваше да се притеснява за парите, защото по-голямата част от наследството на фамилията бяха дългове. Трябваше да обръща внимание на магазините и винарната и с добро плахване се надяваше да се справи с финансовите затруднения и да подсигури бъдещето на Mark. Джована пътуваше час-

то до Венеция и понякога до други европейски градове, сред които Цюрих и Женева. Когато беше в близост до пансиона на сина си, винаги намираше време да се отбие, за да го види. Разбираше се, че Mark беше разумен младеж и не ѝ създаваше проблеми. Вместо да го възпитава и контролира, ролята ѝ по-скоро беше да го напътства да взема решения, които биха му помогнали в бъдещото му развитие. Момчето нямаше приятели и това беше още една причина Джована да пътува до градчето, в близост до кое то се намираше пансиона му. През този уикенд тя беше планирала отново да отиде там и направи резервация в единствения свестен хотел в планинския град. Обади се на Mark да го предупреди и пое към него.

Mark също се вълнуваше от срещите с майка си. Чувстваше се таха, все едно се вижда със стар приятел. Училището бе едно от най-престижните в Швейцария, като освен със занятия, момчетата всеки ден бяха ангажирани със спорт. Заради това и възрастта си те постоянно бяха гладни. Вечерята беше в седем часа и често пъти се случваше някое от тях да си вземе допълнително храна от столова. През почивните дни пък ходеха до съседното градче и нападаха ресторантите. Тази вечер Mark беше в настроение и очакваше с нетърпение голямата сочна пържола, която щеше да си поръча в ресторантта на хотела.

Лукас беше навън и Mark се пригответи бързо, след кое то се качи на велосипеда си. Няколкото километра по хубавия път щяха да го освежат. Шосето се спускаше през долината и след няколко завоя влизаше в града. Навсякъде беше свежо и зелено, чистичките бели овце се сливаха с пейзажа и това правеше околната картина да прилича на ренесансова рисунка. Малката църква в покрайнините допълваше приказния пейзаж и Mark си помисли, че разликата между Швей-

цария и Италия е в тишината, а той не обичаше излишните звуци, още по-малко излишните приказки.

Пътят водеше директно към централната част на града, където се намираше хотелът. Той беше в алпийска вила с остри покриви и в този момент, със залязващото слънце, гледката приличаше на картичка. Докато запечатваше външният миг в съзнанието си, Марк забеляза лъскавата спортна кола на приятеля на Лукас. Това пробуди любопитството му и той побърза да влезе в хотела. Оставил велосипеда си на стойката за колелата пред съседната сграда и влезе през въртящата се врата.

– Може ли да ме свържете с Джована Висконца.

– Госпожата не е в стаята си, очаква ви в бара.

Марк мина бавно покрай рецепцията и в този момент асансьорът се разтвори и от него излезе млад мъж. Черната му къдрива коса беше зализана назад, а спортните му дрехи разкриваха добре оформена фигура. На ръст беше колкото Марк, но изглеждаше много по-едър заради мускулестото си тяло. В този момент чу момичето на рецепцията да казва:

– Господин Довасян, обади се Лукас Майер. Няма да се присъедини към вас за вечеря, защото спешно му се е наложило да пътува за Виена. Каза, че съжалява.

– По дяволите! – Ари направи няколко крачки и зави към бара. Облечена в изискана вечерна рокля, вътре бе седнала Джована Висконца. Чашата вино пред нея издаваше, че е там поне от четвърт час. Тя погледна с интерес към вратата, която сега беше закрита от едното тяло на Ари, но след миг погледът ѝ се прехвърли зад него.

– Марк, скъпи! Апсваше ми!

– И ти на мен. А дали в ресторантата предлагат вечеря, защото умирам от глад.

Момчето се усмихна и ѝ подаде дженитълменски ръката си. Джована го хвани под лакътя и двамата се отпраавиха към ресторантта.

***

Вечерята беше вкусна, по желание на Марк му бяха донесли огромен телешки стек заедно с неизменните картофи. Той беше приятно изненадан, че този път Джована нямаше нищо против да пие любимата си кока-кола с вечерята. Дори му предложи да опита от виното, което беше поръчала за себе си. Докато говореха за всъkакви делнични неща, свързани с училището, Марк наблюдаваше младия мъж на съседната маса, с когото се беше разминал във фоайето. Ресторантът беше празен и на практика бяха само техните гве маси. Докато Марк хвърляше крадешком погледи към арменеца, Ари не криеше интереса си към Джована. Той стана, взе чашата си и се доближи до тях:

- Мога ли да се присъединя към вас? Приятно ми е, Артур Довасян. Ари.

- Разбира се, Ари. Аз съм Джована, а това е синът ми Марк.

- Често пътувам между Виена и Цюрих и винаги отсядам в този град. Харесвам спокойствието и с удоволствие прекарвам по една вечер тук. Дори се запознах с някои местни хора.

- Марк учи в колежа, който се намира наблизо. И аз минавам да се видя с него на път за Цюрих.

- Далече ли е се намира училището?

- Не, на няколко километра от тук. Винаги идвам до града с велосипеда си.

Mark се беше намесил в разговора, като очакваше Ари да сподели, че се познава с Лукас. Но той не каза нищо. Гледаше Джована така, сякаш имаше намерение да я ухажва. Момчето се огледа и реши, че иска тази вечер да се приbere в пансиона. В момента, в който заяви, че ще си вземе велосипеда, Ари му предложи да го закара. Mark беше запленен от спортния му автомобил и не можа да устои на предложението.

Джована заяви, че е изморена и се отмества в апартамента си.

Двамата млади мъже безмълвно се качиха в колата. Пътят до училището беше не повече от десет минути, но Mark бе прекалено зает да разглежда шарените копчета на таблото. Когато Ари спря пред входа на пансиона, момчето се обърна към него:

– Ти си приятел на Лукас, нали?

Ари онемя. Откъде знаеше, че се вижда с Лукас.

– Може и така да се каже. По-скоро се познавам с баща му. Лукас тренираше в моя футболен клуб. Когато пътувам до Цюрих, понякога минавам да го видя.

Mark му благодари и затвори вратата. Знаеше, че нещата не бяха точно такива, каквито ги представяше арменеца.

Ари се върна в хотела. Чудеше се дали е правилно да попърси Джована, когато видя, че тя се беше върнала в бара, където я видя за първи път. Очакващо го. Думите бяха излишни, очите на италианката казваха всичко. Тя бе готова да се наслади на компанията му, а Ари с нищо не показва, че мисли обратното.

В хладната и тиха швейцарска вечер бурната кръв на Джована и Ари беше единственото горещо нещо, с което можеше да се похвали малкото планинско градче.

На сумринта се разделиха с уговорката да се видят следващия месец в Цюрих. И двамата имаха нужда от подобен романс, защото нито един от тях не намираше страстта, от която се нуждаеше, във връзката си.

23

1988 г.

Марк мислеше за Джована, която утре заминаваше за Цюрих, за Ари, който също остана в хотела, за Лукас, който беше отишъл неочеквано във Виена, и за изпита, който му предстоеше. Разчиташе, че Морис Монпелие беше близък на чичо му и щеше да направи всичко възможно да го вземат на работа в женевската му банка, след като се дипломира. Марк се притесняваше, че няма да успее да се справи с промените, които му предстояха. Трудно съвикваше с непознати неща. Очакваше с нетърпение да минат и последните му изпити и да отиде на Капри за лятната си ваканция. Не беше ходил там от много време и сега, докато усилено учиеше, се хващаше, че все по-често си мечтае за това място.

Очакваше също Лукас да се появи, за да чуе неговата версия защо така внезапно беше заминал за Виена. Съквартирантът му не споделяше много, а понякога направо се затваряше в себе си и рисуваше въгъла на стаята с часове. Марк си мислеше, че това го успокоява от някакво вътрешно напрежение, но един ден надникна в листовете му и видя, че

на тях има само някакви странни драсканици. Цветовете бяха различни, но съдържанието винаги едно и също. Много малки и по-големи квадратчета, които приличаха на лабиринт. Във всяко квадратче имаше по една точка, често направена с такъв натиск, че се отбележаващие и на долния лист, а при някои върхът на молива направо беше пробивал дебелата хартия на скициника. Лукас можеше с часове да прави тези квадрати и точки, без да обръща внимание на околните свят. Той беше отишъл във Виена, повикан от баща си, господин Вермер. Изглежда причината беше важна, защото в противен случай нямаше да тръгне толкова набързо и да остави приятеля си Ари сам в хотела.

Марк очакваше с нетърпение приятелят му да се върне и тъй като времето за вечеря минаваше, беше говорил с дежурния учител да вземе храната на граматата в стаята. Докато подреждаше върху голямото общо бюро чинии, вратата се отвори и се появи Лукас. За разлика от всеки друг път, когато се прибираше от Виена, той беше облечен с член официален костюм и светеща от чистота бяла риза.

– Да не си бил на погребение?

– Не. Бях на нещо като официално събиране. Благодаря ти, че си донесъл вечерята в стаята.

Лукас съблигаше внимателно официалните дрехи и ги поставяше една върху друга на стола до леглото си. След като прикалочи с душа и облече удобен спорен екип, се доближи до импровизираната от Марк маса за хранене и започна да яде.

– Случиха се интересни неща, но сега не мога да ти разкажа подробности за тях. Мога обаче да ти дам една книга, която ще те ориентира до някаква степен. Ако те заинтригува, по-нататък ще се опитам да ти разкажа малко повече.

– Каква книга? Аз трябва да се гответя за изпити.

– Добре де, разгледай я всенак. Може да ти стане интересно.

– Може, но ще я взема за ваканцията.

Лукас бръкна в пътната си чанта и извади дебел том с кожена подвързия – „Книга на тайните“. На Марк му звучеше лъбопитно. Тъкмо нямаше да се чуди какво да прави през лятото, докато доиде време да започне работа.

Изминаха няколко седмици. Изпитите прикалочиха, а с тях и образоването на Марк. Той събираще багажа си и бързаше да отпътува за Флоренция. Джована го чакаше с колата си отпред, но на него не му се тръгваше. Лукас щеше да му липсва. За тази година, докато живееха в една стая, бяха станали приятели. И сега, когато всеки трябваше да поеме по пътя си, и двамата разбираха колко много всъщност си приличат и колко ценят компанията си. На Лукас му оставаха още три години в пансиона, а Марк през есента щеше да започне работа в Женева. Всенак бяха в една страна. Можеха да се видят понякога. Такава им беше уговорката. Размениха си адресите и телефоните и Марк взе чантата си в ръка. Най-отгоре в нея беше „Книга на тайните“, която Лукас му беше дал преди време. Обеща, че ще я прочете и ще намери начин лично да му я върне. След това се прегърнаха и се потупаха по раменете като стари бойни другари. На вратата, когато Марк се обърна да погледне стаята си за последен път, той видя в очите на Лукас сълзи. Явно наистина беше чувствителен. Погледна през прозореца на стълбището и установи, че Джована нервничи до колата.

Тя беше организирала всичко така, че Марк да не се задържи много във Флоренция. Бе планирала пътуването му до Капри и се беше уговорила с Карла той да отседне при

нея, покамто е на острова. След само един ден в родния дом Mark се озова в самолета за Неапол, а от там Капри бе само на час с лодка.

Топлият климат беше добре дошъл след хладните години в Швейцария и Mark прекарващо цялото си време на плажа. Реши да прочете книгата, която му даде Лукас. Един следобед я взе със себе си и тръгна към плажа, преминал лека хавлиена кърпа през рамо. Още от първата си страница „Книга на тайните“ прилепна към ръцете му. Mark обичаше да чете сериозна литература, но това, кое то пишеше в тази книга, даваше отговори на много въпроси за живота. Авторът, Рандолф Щайер, сякаш беше получил цялата тази информация свише. Mark беше виждал други негови книги в библиотеката на баща си и знаеше, че е философ и езотерик. Но досега сякаш не бе разбирал напълно значението на тези думи. Те описваха тайно учение за Доброто и Злото. В книгата се говореше за седемте смъртни греха и за хората, които им бяха подвластни. Прочете я един дъх. Беше заинтригуван от истините, които тя разкриващие, и остана изненадан, че никой досега не му беше споменавал за нея. Дали беше достъпна за всички или загадъчното поведение на Лукас, когато се появи с нея, не беше случайно? В края на изданието имаше препратка към друга книга. Орденът на Златната роза беше преминал в нова организация – Братството Туле, и в следващия текст имаше подробности за него. Пишеше също, че с трансформацията на Братството се бяха променили и основните му идеи. Познанията на Mark за езотеричните науки бяха ограничени, а „Книга на тайните“ отвори пред него един съвсем нов и различен поглед към света. Реши да попърси „Истината Туле“. Може би в нея щеше да намери

други отговори. Възнамеряваше да се възползва от това, че Антонио продаваше антикварни вещи и щеше да го помогнат да му намери „Истината Туле“.

След няколко дни, когато Джована звънна по телефона на Марк, той пожела да говори с Антонио. Помоли го да му намери „Истината Туле“. Не след дълго Антонио му върна обаждането:

– Марк, поставил си ми трудна задача. Намерих един екземпляр, но е на немски език. Няма да я купувам, само ще я взема назаем. Цената ѝ е твърде висока за моите възможности. Устроиба ли те?

– Благодаря ти, Антонио. Задължен съм ти!

На другия ден пристигна пратка от Флоренция. Антонио беше удържал на думата си. Дебела книга в кожена подвързия лежеше в картонена кутия, обвита с тънка онако-въчна хартия.

Марк нямаше търпение да се захване с четене. Той беше запленен от „Книгата на тайните“, но тя му постави повече въпроси, отколкото отговори. Надяваше се да намери обяснение в „Истината Туле“.

Марк отвори книгата и се попони в историята на обществото Туле:

„Някои скандинавски легенди разказват за Ултима Туле – столицата на първия континент, заселен от арийската раса, наречен Хипербореа. Той бил по-стар от света отдавна по-тънали континенти с развити цивилизации – Лемурия и Атлантида. Митичната страна се намирала някъде в Северно море, а жителите ѝ били дошли от системата Алдебаран в съзвездието Телец. Арийците били високи около четири метра, руси, със светла кожа и сини очи. Не познавали войната и били вегетарианци. Според „Истината

Туле“ арийците от миналото били технически развита цивилизация. Пилотирали кръгли летящи тела с огромна скорост. Тези летящи дискове маневрирали из територията на цялата земя с помощта на ротиращи магнитни полета. Северните хора използвали енергийния потенциал на етера, който извличали от магнитното поле на Земята.

Когато Хипербореа започнала да попътва, с мощните си машини арийците прокопали огромни тунели под земята и се заселили под Хималайската планинска верига. Това подземно царство било наречено с името Агарти, а неговата нова столица се казвала Шамбала.

В „Истината Туле“ беше споменат изследователят Хаусхофър, който пише, че Ултима Туле е Атлантида. За разлика от всички други специалисти по Индия и Тибет, той вярвал, че оцелелите атланти се разделяли на две групи: добри и зли. Добрите се установили под Хималаите, а злонамерените се заселели на запад, като използвали енергията си за разрушителни цели.

Хаусхофър бил убеден, че арийската раса произлиза от Хималаите. В течение на хилядолетия не случайно всички легенди на източните народи говорели за подземно царство, което се разраспало под повърхността. Неговите центрове се намирали под Сахара, планината Мамо Гросо в Бразилия, под Юкатан в Мексико, Шаста в Калифорния, както и под Англия, Египет и Словакия. Тези учения твърдяха, че Земята е куха и има два основни входа/изхода – Северния и Южния подлос. Според тях, както всеки космически елемент и подобно на атома, и Земята има ядро с огромно кухо пространство около него, обградено от енергийна обвивка. Тази енергия изва от централното Сънце и осигурява на земните дълбини подходящ климат и постоянна слънчева светлина.

В „Истината Туле“ пишеше още, че Хитлер наредил на своите офицери да нamerят входовете към Шамбала и да влязат в с контакт с потомците на арийците от Алдебаран. Неговото най-голямо желание било да създаде подобна „външина“ страна с арийска господарска раса и с център Германия, като се позовал на думи на Христос, смятани за пророчество. В книгата пишеше още, че арийците са вегетарианци, и че Хитлер през целия си съзнателен живот също е бил вегетарианец.

Mark беше силно впечатлен. Ето защо по времето на Третия райх бяха предприели две големи експедиции на SS до Хималаите!

Легендите на Ултима Туле разказваха за подземни царства и пророчества, както и че на повърхността на Земята ще има още една война.

„Трета световна? – помисли си Mark. Тя щяла ще предизвика земетресения, природни катаклизми и изместване на полюсите, заради които да загине голяма част от земното население, а всички измерения на Вселената щели да станат видими за останалите. След тази енергийна промяна земните раси отново щели да се обединят и да влязат в Златна епоха на Водолея, която ще продължи две хилядолетия.

Mark оставил книгата. Всичко това беше впечатляващо, но защо Лукас беше толкова загадъчен, когато му даде този ръкопис и каква ли беше целта му? Защо навсякъде в „Истината Туле“ пишеше толкова много за Хитлер и нацистите. Mark си мислеше, че неговото жестоко време беше отминало отдавна. Да ли това общество продължаваше да съществува някъде в Германия, и ако да – с какво се занимаваше в момента? Mark не спираше да си задава тези въпроси. Струваше му се, че има нещо, което Лукас не му бе споделил, и го оставил за след това.

От една страна всичко изглеждаше невероятно, а от друга – много близко на Марк. Той бързаше да прочете книгата, защото беше решил да продължи да търси информация за Братството. Момчето беше останало на плажа часове и искаше да си тръгне от там. Беше огладнял и бързаше покрай белите огради на къщите към дома на Карла. Както винаги, тя беше приготвила вечерята и очакваше племенника си. Вкусните плодове и зеленчуци бяха израснали под жаркото италианско слънце, превърнало нормалните им цветове в искрящи красиви, почти магически. Марк с настърване се нахвърли върху салатата, като в нея добави и маслини. Хлябът беше нарязван на тънки ивици, а вкусът му напомняше ароматите от детството. На масата имаше още няколко виду прошумо и апетитно агнешко печено. Марк го огледа и се пресегна към сирената. Без да се замисли, добавяше в чинията всичко, без месо. След като се нахрани, се отпрема на терасата, където слънцето щеше да продължи да пече още поне един час. Беше решил да добърши „Истината Туле“ тази вечер, след което да отиде в селото на баща на Карла и да лови риба с възрастните мъже, а после да ги опече на плажа с другите момчета. Преглеждаше последните страници, където имаше списък с членовете на Братството, а някои от по-новите бяха дописвани на ръка. Повечето бяха членове на германската SS. Но имаше и имена, които със сигурност не бяха немски. В този момент едно от тях се наби пред очите му, сякаш бъквите му горяха: Виторио Висконци.

Не! Не можеше да става дума за баща му. Как беше възможно, че той нямаше нищо общо нито с Германия, нито с Хитлер. Доколкото си спомняше Марк, беше пътувал до Виена по служебни дела, но... това беше невероятно! Иска-

ше да замине във Виена при Лукас още в този момент. Още сега щеше да се обади по телефона да го попита за плановете му за ваканцията. Когато се съберяха, щеше да му разкаже, че бе открил името на баща си във втората книга. А може би Лукас не я беше чел? Тъкмо щеше да му я занесе.

Отиде до телефонния апарат в хола на Карла, извади бележника си и набра всичките цифри на виенския номер, който Лукас му беше оставил:

- Добър вечер! Търся Лукас Майер. Аз съм Mark Buckonia, от швейцарския колеж.

Mark говореше бавно на немски език и се опитваше да намира точните думи. След минута чу гласа на приятеля си:

- Mark! Как си!

- Лукас, чудех се какво смяташ да правиш през останалата част от ваканцията?

- Нищо особено, тук съм, във Виена. Нашиите са решили да пътуваме до Испания, но чак през август. А дотогава има още месец. Ти какво ще правиш? Не искаш ли да ми посетуваш за няколко дни?

- Не знам... Може, но първо трябва да говоря с Джована. Искаш ли утре пак да се чуем, след като я попитам какво мисли за едно такова пътуване?

- Добре! Утре ти звъня!

Mark затвори слушалката, но вече беше взел решение. Заминаше за Виена. Искаше на всяка цена да разбере каква беше връзката на баща му с тайното общество, чийто член беше диктаторът Хитлер.

Организацията за това пътуване не беше толкова сложна. На практика багажът му беше събран още от пристигането в Швейцария. Джована нямаше нищо против, с единствената уговорка, че веднага след това Лукас ще им гостува във Флоренция.

Карла изпрати Марк до летището в Неапол и му помага за довиждане:

– Ще ми липсваш! Но тиnak ще дойдеш при мен, нали Марк?

– Разбира се, Карла! Съвсем скоро! Нямам намерение да прекарам остатъка от лятото в горещата Флоренция.

Марк премина през граничния контрол и се озова в самолета. Имаше малко време да планира следващите дни. Задумали се. Всъщност защо беше необходимо да ги планира? Нямаше да прави графици, във Виена щеше да се забавлява и да се опита да разбере каква бе връзката на баща му с Братството Туле. И най-важното, щеше да научи дали то все още съществува. В книгата пишеше, че една от последните организации, в които то се беше трансформирало, беше със седалище във Виена.

Самолетът набираше скорост и скоро се отлепи от пистата. Хората около Марк изглеждаха сериозни и отмечени. Той не можеше да повярва, че наистина са такива. Сякаш в живота им не се случваше нищо интересно. Никой от тях по никакъв начин не даваше знак, че иска да пристигне по-бързо.

Марк се отнесе в мислите си и сякаш след минути чу предупреждаващите гласове на смъдрдесите, че самолетът предстои да се приземи на виенското летище. След граничния контрол видя високата руса глава на Лукас. „Прилича на ариец!“ – помисли си той и в този момент му хрумна една идея.

1990 г.

Отношението между Марк и Лукас се разви баха по план и Сатана се успокои. По тази линия задачите бяха повече към Мамон. Неговата най-важна цел беше да накара момчетата да започнат да мечтаят за богатство и слава. Това не беше проблем. Демонът беше организира появяването на „Истината Туле“ в живота на двамата младежки и все беше посъл в главите им семето на сълнцето. Сатана знаеше, че във всяко семейство има някаква тайна. Тези истории обикновено бяха свързани с порочните навици на някого или с придобиването на фаталното богатство. И в този случаи бе заложил на това и не беше сгрешил, защото в основата на забогатяването и на двете семейства на момчетата стоеше по едно престъпление, което някой от предците им искаше да скрие. Мамон беше готов да им поднася информацията поетапно, на части, за да успее да вълни чувство за вина у Марк и Лукас. Споделената тайна щеше да ги сближи и да ги накара да се пазят един друг, ако в бъдеще се случеше да попаднат в напрежната ситуация.

Присъствието на Хитлер в цялата история щеше да им помогне да се опитат да скрият това от света. Общият срам, че предците им са членували в едно братство с най-големия световен тиранин, щеше да е обединяващият елемент в плановете на Мамон за двете момчета. Беше помогнал на Хари Некелман да привлече Лукас за братството чрез арменския младеж и сега оставаше само една стъпка, за да оплете и Марк. Италианецът имаше потенциал. Обединялото му семейство и желанието да притежа-

ва повече щяха да бъдат от полза. Мамон щеше да продължи да го напътства, а русото може остави на Сатанаца. И без това той щеше да се справи по-добре с него. Марк беше виртуоз във финансовите операции и след време това щеше да го доведе до основната му задача, затова Мамон проявяваше търпение към другите слабости на младежка. Рано или късно той щеше да му стане подвластен завинаги. Но сега беше време да го въведе в Братството, а за целта трябваше да провокира любопитството му. Първата стъпка, „Книгата Туле“, беше преминала повече от успешно, сега предстои Хари Некелман отново да покаже прославутия си чар. Атмосферата на огромната му библиотека, загадъчните коридори и лабиринтите в старинния му дом бяха магически привлекателни за всеки малък човек. Единствената грешка, която допусна, бе привличането на Ари, но той така или иначе не можеше да стане член на Братството. Произходът му и това, че беше с различна религия, автоматично го водеше от списъка на потенциалните братя, но беше много привлекателен и помагаше да бъдат намирани нови членове. Ари беше попаднал под властта на Асмодей, който обаче беше зает с друго. Сега не това беше важно – Мамон се подготвяше за свещата на Лукас и Марк, а Хари Некелман вече имаше план как да устрои неустоимо представление за новите членове.

24

1990 г.

Марк се радваше, че отново ще бъде в компанията на Лукас. Не можеше да си признае, че всъщност няма други приятели. В обкръжението му нямаше нито един човек, с когото можеше да говори, да споделя или да поиска съвет. Омкакто майка му се омъжи повторно, се беше дистанцирал и от нея. И сега това момче, със своя затворен характер, го караше да изпитва истинска привързаност и доверие. Разбира се, той криеше тайна, но гори това не можеше да промени отношението на Марк.

Докато живееша в пансиона, Марк често наблюдаваше поведението на Лукас. Опитваше се да разбере как всеки ден се приготвя този, че винаги изглеждаше спремнат. Австриецът не прекарваше в банята повече време от него, но въпреки това приличаше на изваден от витрина. Ризата му трептеше от чистота върху гърба, а панталоните му винаги имаха перфектен ръб. Особено добре се справяше с външния си вид, когато му предстоеше да се вижда с Ари. Тези среци обикновено бяха в петък вечер или в по-редки те случаи – в събота сумрин. Тогава Лукас отделяше повече време да подбере някой от спортните си панталони или джинси, но винаги беше с изрядна прическа и изгладена риза. От напрежение той дърпаше косъмчета от брадата си и

мястото, от което го правеше, изглеждаше като кърваво петно след удар. Лукас знаеше за този си навик и се стараеше за срещите с Ари да е гладко избръснат. Светлото му лице и тогава добиващо пурпурен цвят, особено когато Марк имаше неблагоразумието да го попита къде отива. С времето спря да го прави, докато се опитваше да си намери някаква работа в минутите преди съквартирането му да излезе от пансиона. Един ден Лукас беше решил да закъсне за срещата и нарочно се опитваше да си намери някакво занимание. Заговори с Марк за предстоящото училищно първенство по футбол и докато отдели време да поспорят за мача довечера. За австриец Лукас разбираше доста добре от футбол. Това беше впечатлило Марк и той се отнасяше с уважение към прогнозите, които той правеше преди всеки мач. Дори един ден си помисли, че двамата биха могли да направят залози и да спечелят някакви пари.

Понякога Лукас разказваше за баща си, господин Вермер, и за обичая му веднъж седмично да играе бридж със стари приятели. Искаше да се научи на тази игра, защото беше чувал, че само интелигентни хора могат да се справят с нея. След това намери една книга за игрите на карти и по цели вечери четеше различните комбинации. През зимните вечери Марк почти не можеше да заговори съквартираната си, особено когато той се зачиташе в наръчника. Малко след зимната ваканция Лукас попадна на стара английска книга и в нея намери друга игра, която го заинтригува – вист. Той започна да разиграва различните комбинации от него и понякога така и осъмваше, запленен от картите. Намери си още книги по темата и му правеше впечатление, че в модерните романни от миналия век всеки уважаваш себе си денди играеше вист. Някои от тези

герои бяха запънали в дългове и това създаваше около тях загадъчен ореол, който очарование Лукас. Една вечер той предложи на Марк:

– Искаш ли да те науча да играеш вист?

– Сложно ли е?

– В началото да, но след като разбереш играта, комбинациите, които можеш да измислиши, я правят интересна. През миналия век само благородниците са играли вист в модерните локали на Лондон.

– Интересно. Не съм я чувал. Баща ми играеше някаква игра на карти с приятели, но не знам как се казваше. Ще пуснам майка ми, тя сигурно ще си спомни.

– Попитай я, и на мен ми е интересно. Може да се окаже, че играта е подобна на тази или дори още по-интересна.

Лукас раздаде картите и разясни правилата. Играта беше за четирима души, затова момчетата се разделяха на два отбора, като всеки от тях отговаряше за „двама“ участници. Бяха госта заети със занимания в клас, спорт и извънучебна дейност, но свободното си време неизменно посвещаваха на своята тайна игра. Предизвикателството беше още по-голямо, защото на всеки от тях се налагаше да следи двойно повече комбинации. Марк беше госта наблюдателен, успяваше да следи играта от самото начало и с точност знаеше коя карта след коя ще излезе. Лукас от своя страна се дразнеше и често удряше с ръка по масата. Понякога дори разхвърляше колодата и не искаше да продължава да играе. Марк не му се ядосваше, а приемаше тези негови изблици на гняв като победа за себе си.

Веднъж, при едно от пътуванията си до Италия, Марк беше разпитал Джовано за любимата игра на баща си и тя му донесе от антикварния магазин на Антонио спра-

вочник за игрите на карти. В него Mark намери разновидност на вист, популярна в Северна Италия и Швейцария, а и в някои австрийски градове, която можеше да се играе по гвойки и се казваше „Oh, Hell!“. Тя се играеше индивидуално и беше много подходяща за новата им страст с Лукас.

Австриецът беше истински щастлив, когато Mark донесе спроводника. Той отвори страницата, на която бяха написани правилата, и зече:

„OH, HELL!“* е индивидуална игра с карти, в която целта е да се направят точно толкова взетки (ръце), колкото са обявени преди всяко разиграване. По това „Oh, hell!“ се отличава от бриджка, в който правенето на повече взетки от обявеното не се брои като загуба. Използва се стандартно тесте с 52 карти.

Специфичното в тази игра е, че броят на обявените предварително ръце не съвпада с броя, които ще бъдат направени от всички играчи. Например, в шестия кръг общите ръце ще бъдат шест. Ако играят трима играчи и първите двама са обявили две и три ръце, съответно последният играч няма право да обяви една ръка. Целта е поне един участник да не си направи ръцете.“

– Тоест, да прецакаш другите!

– Да, да прецакаш другите! На това ще се учим, докато играем, Лукас.

Taka, всеки сам за себе си, Mark и Лукас решиха, че благодарение на уменията си в играта ще се научат да оцеляват и да не позволяват на другите да ги смятат за слаби. Потребността да се справят сами, без да се чувстват покровителствани или манипулирани от някого, беше още една обща черта на двете момчета. Запленени от играта, те се опитваха да подредят живота си според правилата

---

* От английски „O, Ag“ или „По дяволите“.

ѝ. Тя започна като забавление, но с времето и двамата погчиниха пътят си на логиката ѝ. С всеки изминал ден ставаха все по-добри в това да предвидят как ще се развият раздаванията, колко ще успеят да получат от комбинациите и как да прецакат другия. Не искаха съперничеството да се отрази на приятелството им, затова се опитваха да отделят играта от реалността на ежедневието си, но с времето им ставаше все по-трудно да го правят. Двамата определяха етапите и разиграваха целия си живот според кръговете на „Oh, hell!“.

Когато загубеше, Лукас реагираше много експанзивно и често отказваше да приеме, че истинският живот не само, че не е игра, а понякога не може да бъде овладян и контролиран от правила. Mark – напротив. Той се опитваше да разбере конкретният етап, на който се намираше, и прилагаше хладнокръвно правилата, докато те рано или късно не започваха да работят за него. Винаги когато се колебаеше как да постъпи, Mark се връщаше към правилата на „Oh, hell!“ и нямаше случай, в който те да не му даваха решение. Хората реагираха предвидимо и Mark не пропускаше да анализира поведението им и да се възползва от тях. В същото време Лукас печелеше със силата на характера си и своята воля. Той имаше търпение да докара всеки процес до финал, а това в повечето случаи се смяташе за победа. Играта действително беше научила момчетата на много важни умения за живота им. Но те не знаеха, че основните правила в него бяха установени много отдавна и на съвсем друго място. Двамата постепенно подреждаха пъзела и след време, когато разбраха, че са пионки в една друга, по-голяма игра, не им оставаше нищо друго, освен да приемат глобалните правила, които бяха привилегирани да знайт по-добре от всеки друг.

В този ден, когато се видяха отново след няколко месеца раздяла, Mark погледна на приятеля си с други очи. Лукас му изглеждаше помъдрял и по-сilen. Дори близостта на господин Вермер не можеше да го накара да изпусне нервите си. Беше усвоил един от главните уроци на добрия играч – да владее нервите си в напрежнати ситуации. В деня, в който Mark научи, че ще пътува за Виена, той се обади още веднъж на Антонио с молба да попърси поредната стара книга:

– Приятелят ми Лукас е запленен от игрите на карти, моля те, Антонио, намери нещо по тази тема. Искам да му направя подарък.

– Mark, продължаваш да ме изненадваш с новите си интереси. Имам нещо предвид. Една книга, останала от библиотеката на приятел.

Taka, пристигайки на летището, освен багажа си Mark носеше под мишиница книга с кожена подвързия. Беше извадил късмет да попадне на толкова рядко издание и искаше непременно да го сподели с Лукас. Приятелят му беше много по-запален по игрите от него, затова решил да не проявява егоизъм, като запази ценната книга за себе си.

– Лукас, радвам се да те видя! Заповядай, „Кратък трактат за игра на вист – 1742 г.“ от Едмънд Хайл. Наистина много рядко издание.

– Благодаря ти, Mark! Още тази вечер ще те разбия на вист. Обзалагам се, че не си играл, откакто си тръгна от пансиона.

Момчетата се прегърнаха и след минута се качиха от гъвките страни на задните седалки на колата на господин Вермер. Смрачаваше се, но времето във Виена за първи път беше по-приятно от това в Италия. Току-що спрелият

дълг беше оставил алени отменьци във въздуха, а по тро-
тоарите се бяха образували малки локви с толкова светла
повърхност, че човек можеше да се огледа в тях.

„Ще си прекарам добре“ – помисли си Mark. Вярно, Лу-
кас беше странен, понякога доста приукрит и не искаше да
сподели за приятелството си с Ари, но всеки имаше нещо за
премълчаване. Съвсем скоро и самият Mark научи, че баща
му е имал връзка с тайно братство, в което беше членувал
и Адолф Хитлер. Каква по-голяма тайна от тази можеше
да крие Лукас? Пък и Mark изобщо не се интересуваше дали
връзката му Ари е любовна.

Лукас

25

1986 г.

Времето минаваше и Лукас се опитваше да се приспособи към всички нови неща в живота си. Той бе затворен по природа, но сега щеше да му се наложи да прикрива всичко около себе си. Връзката му с мъж не само че не беше позволена, но за семейство Майер разкриването ѝ би било направо катастрофа. Господин Вермер многократно беше изказвал отношението си към хомосексуалистите, например когато по телевизията показваха някой клип на така популярните напоследък рок групи, фронтмените на които гори не криеха гей връзките си. Лукас се беше снабдил с всякааква литература и се опитваше да разбере дали е нормален или не. Чувствата, които изпитваше към Ари, не можеха да се сравнят с нито една друга емоция, която беше имал досега, но младежът не беше сигурен дали мъжете и жените се обичат по този начин, когато се женят и правят деца. Харесващите красавици момичета, но никога преди това не се беше заглеждал по други момчета. Може би отношенията му с Ари бяха различни от всички други, съществуващи

между хората? Но все пак, Ари беше мъж... Лукас не се беше сблъсквал лично с интимни отношения между мъже, но знаеше, че такива съществуват. Спомняше си как преди време в квартала под сурдинка се говореше за един тухен съсед, че е хомосексуалист. Той беше италианец, господин Монтинели. Работеше като продавач в колбасарския магазин на ъгъла на улицата, точно до сладкарницата. Децата го наблюдаваха и го причакваха вечер да си тръгне, за да го замерят с чакъл от градинката отсреща. Магазинът за колбаси беше собственост на дебела австрийка, която вероятно недовиждаше, защото нае господин Монтинели на работа с надеждата, че един ден той ще се ожени за нея. Тя отиваше на работа следобед и всеки път когато преминаваше през братата, закачаше със задника си кукама, с която я затваряха. Носеше ширени рокли и правеше огромната грешка да навира лицето си в това на италианеца:

- Как мина днес?

Той отмяташе главата си и отговаряше:

- Нормално, - след което се скриваше в килера на магазина и палеше цигара, за да потисне отвращението си от дебелата дама. Мразеше я от дъното на душата си, но се страхуваше да напусне работа. Не беше успял да уреди всички подробности по документите си, а роднините му, които живееха във Виена, бяха със съмнителна репутация. Имаше и нещо друго. На съседната улица се намираше мястото, където се събираха „розовите гларуси“, а този факт вълнуваше Монтинели повече от всичко друго. От месеци той отбиваше всяка покана на дебелата си шефка, както за вечеря, така и за всякакви други съвместни дейности. Вечер обаче животът му се променяше до неузнаваемост. Господин Монтинели имаше нови придобивки: разкошни златисти

обувки с висок ток, които беше направил по поръчка в един глокян в центъра, както и разкошна рокля от син сатен. Всеки петък той се нагласяше в този ансамбъл и тръгваше в посока Пратера, като бавно преминаваше през съседната улица. Спонтанните подмятания на сръбските младежи, пиещи бира пред локалите, към смуглата госпожа го караха да се чувства като истинска дама. Дори повече – като фаталната жена от мокрите сънища на всеки тийнейджър.

Петъчните похождения на господин Монтинели не му носиха радост за дълго. Една вечер сръбските младежи вместо да подвикват след него, го хванаха и го вкараха в някаква кола. Поведението им беше повече от арогантно и в един момент премина границата на нормалното. Сякаш се заразяваха с поход едн от друг, опипваха го, сърпаха роклята му и го мачкаха. До момента, в който не проумяха, че това не беше дама, а гърди те, които искаха да пощипнат, са навихи на руло няколко чифта чорапи. Когато разбраха това, момчето, което шофираше, като обезумяло подкара с бясна скорост в неизвестна посока. Навън беше тъмно и почти никой, който в този момент се е оказал на улицата, не би обрнал внимание на шумната и пълна с младежи кола. Стигнаха до края на парка и паркираха до едни ниски храстви, близо до няколко кофи за боклук. Обикновено кофите бяха убежище на клошари, но тази вечер ги нямаше. Момчетата бяха раздърпали роклята на господин Монтинели още в колата. Мрежестите му чорапи бяха съмкнати до златните обувки и кожата на краката му белееше на големи петна. Още докато пътуваха, момчетата бяха започнали да го щипят и удрят. Монтинели изпитваше болка, но в същото време и удоволствие от унизищителното си положение. Тогава усети, че някой от младежите бръкна в

слиповете му и с едно движение вкарала пръста си в ануса му. Това го накара да предусети онова, което го очакваше. Намериха го край кофите за боклуц по обяд на другия ден. Имаше множество синини, две избити зъба и разкъсвания, които докторите успяха да зашибят, но траумите го мъчеха месеци след това. Полицията беше отишла в дома на него-вата шефка от магазина. Дебелата австрийка очакваше от него да я ухажва, а сега трябваше да дава показания дали е знаела че носи женски дрехи и дали има информация за него-ви вечерни срещи с други мъже. Историята се разнесе из целия квартал. Няколко месеца по-късно господин Монтинели се премести да живее другаде, но дотогава всички хлапета и младежки наоколо бяха започнали да се навъртат пред магазина, за да видят дали няма да забележат нещо подозрително във външността на италианеца. Гледката, която се разкриваше пред тях, обаче не би могла да е по-далеч от фантазията им. С всеки изминал ден хората от квартала виждаха един все по-нешастен, посребрен и презървен човек, който излизаше от работа, купуваше си хляб от арабите в денонищния супермаркет и с поглед забит в тротоара вървеше бавно към дома си.

Тази история беше позната на Лукас. И той беше следил господин Монтинели и беше дебнал всяка подробност в поведението му, докато изпълняваше поръчките на госпожа Лили или когато вечер с другите момчета го наблюдаваха как се прибира от работа. Въпреки че също подхвърляше камъчета срещу италианеца, дълбоко в себе си му съчувстваше. В крайна сметка той беше един нещастен човек, погдал се на изкущението на пълната и облякъл в поредната петъчна вечер неподходящите дрехи. Лукас гори не смееше да си се представи как изпада в подобна ситуация.

1987 г.

Няколко дни след случката с господин Монтинели, Лукас се прибираше въкъщи. Навън се смрачаваше, а на улицата малко по малко започваша да се показват нощните обитатели. Беше като движеща се картина с различни цветове. С напредването на часовете едновременно и от всички страни атмосферата изведнъж се променяше. Прилично облечените дами и господа се скриваха зад уютното осветените си прозорци, а тяхното място на улицата заемаха сърби, турци и източноевропейци. Всеки от тях имаше своя история, а зад всяка история стоеше съдба. Голяма част от тези хора приемаха това си съществуване като по-добрия избор на живота си и не допускаха, че има и други възможности. Бяха напуснали родината си, където семействата им евва се спрявяха и разчитаха на помощта на своите близките в западноевропейските страни. Турците се интегрираха по-добре от всички османали, защото бяха пренесли в Австрия начина си на живот. Те бяха родени търговци и по-амбициозните от тях отваряха закусвални и магазини на много места в града. По този начин главата на фамилията успяваше да държи подоко всичките си роднини, като в същото време всеки от тях беше ангажиран със семейния бизнес. При тях нямаше мизерия. Подкрепяха се и бяха донесли в чуждата страна най-доброто от етноса си – семейството. Ако се вгледаш в турските квартали, трудно можеш да направиш разлика дали се намираш в някой европейски град или из централните улички на Истанбул.

Сърбите бяха друго нещо. Повечето от тях бяха избягали от родината си, защото законыт ги преследваше. Те бяха шовинисти и не искаха да приемат друго освен тяхното. Не харесваша да бъдат изолирани от обществото и онези от тях, които имаха качества, притежаваша големи фирми и се вписваша в членните места на австрийските бизнес класации. Тези мъже можеха да понесат на плеши си цели империи и да поемат огромно наподобяване и отговорност. Гражданите на бивша Югославия бяха бойци по рождение. Но сред тях имаше и друга категория. Това бяха престъпници. Организирани групи мародерстваша из нощна Виена и успяваша да наложат своите правила на улицата. Преследвани в родината си, те излизаха под прикритието на нощта и управляваша тъмните ъгли на европейските столици. Някои от тях бяха търсени от закона и зради военни престъпления, а това създаваше репутация гори у австрийската полиция. Но между групи граждани на бившите югославски републики, колкото и да бяха различни, имаше нещо общо. И гвете мразеха хомосексуалисти.

Лукас вървеше към дома си, когато едно момче от сръбския квартал заспана до него и започна да му подмята разни забележки. Беше в приподигнато настроение, вероятно заради няколкото бирци, което беше изпило по-рано. Лукас регистрира проблем, но типично по австрийски реши да го избегне. Той забърза крачката си, като прецени, че до тях му остават само няколко пресечки. Улиците, през които трябваше да мине, бяха търговска зона, която по това време опустяваше и освен празни каси и кашони пред магазините нямаше нищо друго. Вечерно време австрийците избягваша централните райони, където младежки от малцинствата се събраха на групички около кафенетата.

– Имаши ли цигара?

Лукас забърза крачка, но момчето беше решило да го заговори. Вървеше в непосредствена близост до него, като почти докосваше ръцете му. Лукас си помисли: „Този май не е чувал за лично пространство.“ Задължителните според етикета тридесет сантиметра, отдавна бяха нарушини от сърбина. Това беше знак, че срещата им можеше и да не премине толкова гладко. До края на улицата имаше не повече от двете метра, но на това място покрай кумайските складове тя беше тъмна, входовете бяха закрити от изхвърлени боклуци, а безистлените, в които бяха разположени магазините, зееха като пещери. Лукас отново забърза крачка. В този момент две улични комки преминаха пред тях, като едната се озъби срещу него. В тъмното момчето успя да види само светещите ѝ като стъклени топчета очи, но изпита от това повече ужас, отколкото ако беше съзряло тигър.

– Защо така се забърза. Уплаши ли се? – сърбинът продължаваше да говори почти в ухото на Лукас, който смина още по-силно плача с бутонките си. Копчетата на спортивните му обувки се забиваха в ръката му и това усилващо усещането, че трябва да се измъкне максимално бързо.

В този момент сърбинът мина пред Лукас и препречи с двете си ръце пътя му:

– Къде така? Сигурно си педер, като она, дето го пребихме миналата седмица? Ще пущиш ли?* – Озъби се и посегна към ципа на панталона си, като с другата ръка притискаше Лукас към стената през вратата му. Момчето не можеше да си поеме дъх и в този момент усети, че всичко

---

* Срб. жаргон за френска любов.

наоколо започва да се движки все по-бързо. Стисна плика с бутонките си и нанесе първия удар.

Сърбинът беше стъпisan и не спираше да повтаря: „Педер! Педер!“ Той удари Лукас през устата, но металният вкус на кръвта му подейства като стимулант. С цялата си сила момчето замахна с накема в ръката си и започна като в несъвест да удря нападателя си по главата. Бутонките бяха твърди и широките им се забиваха първо в лицето на противника, а след това и по тялото му. След няколко минути емигрантът се беше свил на кълбо в един от безистините на складовете, а Лукас продължаваше да го рити с всички сили. Беше го обзела невероятна ярост – провокиращите думи на сърбина сякаш откалоциха у кромкото момче нечовешка сила. То чувстваше, че в този момент може да се справи с цяла група врагове. Не спираше да удря с бутонките, докато същевременно краката му ритаха тялото на земята все едно беше футболна топка.

Само след минути сърбинът спря да се съпротивлява, а след още малко съвсем престана да мърда. Лукас не погледна повече към него и тичешком продължи по улицата към дома си. Трепереше и стискаше зъби. Не беше сигурен какво му дава сили да се справи така с другото момче, но беше уверен, че го е убил.

Започна да осмисля това чак след като зави в съседната пресечка, която беше по-широка и имаше магазини с осветени витрини. Наоколо не се виждаше жив човек, но прозорците на жилищните сгради светеха и зад тях със сигурност имаше хора. Лукас мина покрай една витрина, оглежда се в нея се и видя, че освен кръвта по носа и разрошената коса нямаше други поражения. Извади бутонката с вода от плика и се изми над една улична кофа. Оправи косата си и с

бърза крачка продължи към въкъщи. Само след няколко минути отвори вратата на дома си и с облекчение се облегна от вътрешната ѝ страна. Семейството беше във всекидневната, както обикновено, и въпросът на госпожа Лили дали ше вечеря прозвуча повече от нормално. Лукас не беше гланен. Качи се в спалнята си с телефона в ръка и след кратък сигнал за свобододно чу гласа на Ари:

– Ало?

Mark

26

1990 г.

Госпожа Лили поднесе класическо свинско печено и картофки с розмарин. Салатата обаче изглеждаше доста странно. В купата бяха нахвърляни всякакви зелени треви, а отгоре имаше нещо като цветчета от глухарче. Mark се зачуди защо по това време на годината сервират толкова тежко ястие за вечеря, но в крайна сметка беше гост. Важното бе, че е с приятеля си и нищо друго нямаше значение. Огромната стая за гости, в която го настаниха, беше боядисана в кремаво. По стените бяха окачени снимки на различни градове в Европа, отпечатани на канава, които бяха купени, ако не в кварталния супермаркет, то със сигурност от магазин за сувенири. Италианецът не разбираше защо някои хора непременно сържаха да сложат подобие на картини на стените си, след като изобщо не разбираха от изкуство.

Това беше типична черта на новите богаташи и буржоазните семейства. Всичко в домовете им беше ново, модерно. Уредите също бяха последна дума на технологиите,

но тези къщи бяха лишени от въображение. Дори книгите в тях съкаш бяха купувани, за да подхождат по-скоро на дизайна на мебелите, отколкото заради съдържанието им. Това убиващие духа на домовете, който за Mark беше водещ при избора на място за живееене. Тъкмо поради тази причина още като дете беше поисквал с мајка му да останат да живеят в крайградската вила, която макар и занемарена, беше като член от семейството. Големите стаи с четириметрови тавани, тайните заключени коридори и огромната старинна библиотека на баща му бяха по-интересни на момчето от всички нови електронни игри и бездушни играчки, с които играеха другите деца. Още от малък Mark обичаше да се затваря в някоя от стаите с големите книги с шарени германски рисунки и с часове откриващи загадъчните приказни светове и герои. Често в мислите му тези герои оживяваха и той споделяше преживяванията си с тях. Хранеха се заедно, спяха заедно и всичко, което се случваше в книгите, за момчето беше по-истинско от действителността. Споделяние тъгата си по баща си с Робинзон и усъпяване да усвои от него ценния съвет, че трябва смело да продължи да се бори докато му се случи най-голямото нещастие. Когато порасна, обиколи целия свят с героите на Емилио Салгари в мечта по неговите екзотични принцици. Mark тайно се надяваше, че има мистична връзка с някой от тези фантастично смели герои, който един ден ще го промени съдбата му. Времето, което прекарваше в хладните големи стаи на вилата край Флоренция, възпита у него вкус, който му остана за цял живот. Въпреки че смяташе Антонио за досаден, Mark разговаряше с него на всяка тема, свързани с книгите. Така постепенно момчето разбра, че той няма вина нито за смъртта на баща му,

нито за съудението на Џовано. В голяма степен по своята затвореност характерът на Марк напомняше на този на Антонио. За годините си той беше прекалено сериозен, вглъбен и целенасочен. Тези качества се харесваха на възрастните и на учителите, но съучениците го възприемаха като некомуникативен и дори неприятен. Марк от малък нямаше близки приятели, затова се радваше, че Лукас го покани у тях. Предната вечер му беше обещал да отидат заедно до голямата градска библиотека и да попърсят още информация за тайното общество Туле. Италианецът положи главата си на пухнатата възглавница и се отнесе в сън.

На сутринта Лукас нямаше търпение да започнат да правят нещо заедно, затова докамо Марк се обличаше, той потропваше нервно по чинията си. Изгаряше от нетърпение да излязат – само и само да не стои сам във ваши както последните няколко седмици. Ари отсъстваше и Лукас нямаше мотивация да довърши и най-елементарната задача. Затваряше се в стаята си, рисуваше или драскаше по празните страници. Беше приключил първата година в колежа с много добри оценки и сега, през ваканцията, можеше да прави каквото си поисква, но беше по-нервен и напрежнат от всякога.

Марк се появи и Лукас си пое шумно въздух. Закуската беше сервирана, господин и госпожа Майер отдавна бяха излезли, а Лукас изглеждаше така, все едно бърза за някъде.

- Какво ще правим?
- Знам ли? Ако искаш, да отидем до библиотеката и след това може да ме разведеши из града.

Марк дъвчеше бавно препечената филийка, върху която беше сложил малко парченце сирене и тънък резен красавица.

- Вземи си яйца, мама ги направи преди малко. Още са топли.

– Не, благодаря. Това е добре. Не обичам да ям прекалено много на закуска. Знаеш, че италианците държим на фигурама.

„Личи си“ – каза си Лукас. Приятелят му се беше стегнал като за среща. Така си мислеше всеки път когато видеше марковите ризи и лъскавите обувки на италианеца. „Колкото и да се старая, не мога да изглеждам толкова спремнат“. Докато бяха заедно в пансиона, Лукас се опитваше да копира стила на съквартирания си, но така и не успяваше да се справи. Явно стилът беше нещо, което трудно можеше да се придобие. Лукас се примиря и се ограничи до това да бъде винаги чист.

Момчетата излязоха от дома на семейство Майер и взеха трамвай D до Хофбург, където се намираше градската библиотека. По това време трамваят беше почти празен. Имаше само няколко възрастни дами, тръгнали на пазар и тук-там някой смуглъ емигрант, който се оглеждаше страхливо в очакване да се появи контрола. Двете момчета минаха през площада и скоро се озоваха пред огромния вход на библиотеката. Вътре беше хладно и Mark потръпна. Беше забравил, че в Австрия е доста по-студено, а вътре беше дъждовен ден като днешния се чудеше дали въобице е лято или краят на есента. Лукас поискава справка от дамата на входа и тя го насочи към отделението за исторически книги. Жената, която ги посрещна там, носеше косата си прибрана на kok, а деловият ѝ косъм я караше да прилича повече на строга учителка, отколкото на библиотекарка. Отговарянето на въпросите на Лукас едносрочно, с ясен тон и равна интонация. По лицето ѝ нямаше никаква следа от емоция. Докато им обясняваше правилата, Mark си помисли, че не би искал да живее в една къща с подобна жена. Дали говореше и на съпруга си по същия начин?

Лукас попълни необходимите формуляри и гвемте момчета се оттеглиха в залата, която им посочи служителката, докато пригответи книгите им в читалнята. Мястото приличаше на военен музей – с високи стени, почистени перфектно до блъсък. Прозорците отразяваха светлината и приличаха на лупи, които я увеличават. Пейки те, на които бяха седнали, изглеждаха стари, но също бяха лъснати до блъсък от нечии сръчни ръце. След малко се появи сестра-близначка на жената, която ги посрещна, и с поведение сякаш им поставя някаква задача ги поведе към читалнята. Бяха намерили няколко книги с маркер Общество Туле. Едната беше екземпляр на „Истината Туле“, която и гвамата бяха чели. Други гве бяха исторически справочници, където беше описана хронологично историята на SS. В тях пишеше само, че голяма част от тайната полиция са били членове на това общество. Само една от всичките книги беше по-интересна. Това беше сравнително ново проучване върху новите европейски тайни общества и там имаше повече информация по темата, която интересуваше Марк. Авторът явно беше езотерик, защото цитираше текстове от „Димият бог“ на норвежкия мореплавател Олаф Янсен. Той разказваше за пътешествие под земята и гвемте години, които е прекарал с хората в Агарта – Подземното царство. Според него до центъра на земята можело да се стигне през входове, намиращи се под планината Шаста в Калифорния, на границата между Монголия и Китай, при планината Еюмео в Италия и пирамидата в Гиза.

В книгата беше описано за случка от 1947 г., когато адмирал Ричард Бърд от американската военноморска флота лети до Северния полюс. Вместо да мине над него, той влязъл във вътрешността на земята. В дневника си бил напи-

сал, че там е открил кухо пространство и заедно с екунажа си пътувал 17 мили над планини, хълмове, реки и зелена растителност. По време на това пътешествие намерили градове на процъфтяваща цивилизация. Аеропланът му бил съпроводен от летящи машини, каквито не бил виждал преди. Те го приграждали до страната Агарта, където местните му обяснили, че е бил допуснат да влезе в нея зара-ди високия си морал и добронамереност. Хората от тази страна били разтревожени за безопасността на планетата. Слуховете за подвизите на адмирала обаче били премълчавани и прикривани от американското правителство.

„За членовете на обществото „Туле“ титовете за кухата Земя бяха достатъчно основание по времето на Втората световна война да бъде проведена експедиция до Антарктида. Като пример за действителното наличие на цивилизация, живееща под земята, учените от Туле посочвали различни сведения. Например че когато водените от Франциско Писаро испански завоеватели пристигат в Южна Америка през 1532 г., местните жители се обръщали към тях с „Бели господарю“. Те вярвали в легендата, че има господарска раса от високи бели хора, които ще дойдат с „летящи дискове“ от небето. В знак на почит индианците им дали златото си. Подобни саучани има и в Хималаите, когато там се появяват първите бели туристи.“

– Значи се оказва, че в идеологията на германското управление на Третия райх и основата на всички действия до началото на Втората световна война лежи езотеричното вярване за белите господари и кухата Земя?! – не можеше да се научи Марк.

„В началото на 20 век германският елит прави невероятни напада, уповатьки се на тези титове. През октомври 1918 г.

граф фон Зеботендорф възлага на Карл Харер и Антон Дрекслер от Ордена на Златната зора да създадат работнически съюз. По-късно той се превръща в Германската работническа партия (DAP). Вестникът на Обществото Туле „Volkischer Beobachter“ преминава в ръцете на NSDAP, която произлиза от DAP. През октомври 1918 г. младият Адолф Хитлер посещава Туле и прави впечатление на добър оратор.“

Тук авторът цитираше друга книга – „Копчето на съдбата“ от Тревър Рейвънскрофт – и споделеното от приятеля на Хитлер от младежките му години Валтер Йоханес Шайн, който по-късно става съветник на Уинстън Чърчил:

„Хитлер, който на двадесет години беше поклонник на мистицизма, се опитваше да постигне по-високи степени на съзнание чрез стимуланти. С помощта на виенския продавач на книги Прецие, също почитател на германския мистицизъм и на ученията за арийската господарска раса, той поставил основите на своята философия за света и експериментира с пейт като средство за мистично просветление. По същото време Хитлер попадна на теорията, че бащата на еврейския народ е Ел Шадей – Дяволът. Хитлер заимства от Братството Туле окутичен ритуал за създаване на магически болтове, изпълняван с подигране на ръка – поздравът „Heil und Sieg“ – и го превърна в „Sieg Heil“. Магическите болтове са обяснени от друг немски езотерик – Франц Бардон*.

Хитлер предложи на Фрабато високи постове, всичките облаги и много пари, ако ти помогнеш да спечели войната. След като той ти откажа помощта си, диктаторът го подложи на невероятни лъжения. Главното, което търсение Флорерът, бе Франц Бардон да тиkaske къде се намират 98-те ложи от разпръснатата по цяла свет „99-та ложа“.

---

* Най-великият магьосник в Германия (1901–1985), наричан Фрабато.

Дваме момчета с интерес разглеждаха книгите, които бяха отделили, и не успяха как премина времето в библиотеката. Строгата дама ги покани веднъж да доидат на другия ден. Второ напомняне нямаше – охраната просто загаси лампите. Когато излизаха през входа, видяха, че жената, която ги беше посрещнала, също като тях върви към трамвайната спирка. Марк и Лукас говореха непрекъснато за книгата, която бяха прочели, и искаха да получат още информация за това тайно общество. Чудеха се дали то още съществува;

– Лукас, ти откъде научи за книгата, която ми даде? За „Книга на тайните“?

– Хари Некелман, приятел на баща ми, веднъж беше дошъл у нас да играят карти. Носеше книгата със себе си. Докато играеха, аз започнах да я чета и когато Некелман си тръгваше, го помолих да ми я остави. Той каза, че ако ми хареса, може да я покажа само на един човек. Аз избрах теб. Ти си единственият, на когото имам доверие. И единственият ми приятел.

– А Ари?

Марк сгърчише с ръка крайчета на ризата си и сто пъти се прокле, че е задал на Лукас този въпрос. Трамвайят вървеше бързо и издаваше звуци, които напомняха трещенето на ураган. Лукас изглеждаше замислен и гледаше втрънчено през прозореца. Марк си помисли, че няма да получи отговор.

– Това е друга история. Искаш ли да те запозная с Ари? Той в момента не е във Виена, но утре се прибира от Цюрих и вечерта може да излезем заедно.

В този момент Марк си спомни, че Джованна беше споменала за пътуване до Цюрих и се запита дали е случайно съпадение, че и Ари е там по същото време и дали това

има връзка с тяхното запознанство преди няколко месеца. Разбира се, италианецът с нищо не издаде тези си мисли, но наум си каза „Ние вече се познаваме!“

Същата вечер на вечеря Mark се запита. „Не можа да разбера как е възможно да нямат никакво отношение към храната? В разгара на лятото се храним с готвена храна. За пресни зеленчуци и дума не става, а плодовете, които поднесаха за десерт, бяха като пластмасови.“ В това семейство на всяко хранене поднасяха месо. Това го изненада, защото у дома му ядяха месо най-много три пъти седмично. Този наblick беше останал от баща му. Антонио не обръщаше внимание, защото въобще не яде месо, а Джована вечно беше на диета и даваше вид, че за нея е все едно с какво се храни.

Mark беше изморен и след вечеря се отмегли в стаята, която семейство Майер бяха приготвили за него. Лукас остана при госпожа Лили, а господин Вермер тази вечер отсъстваше. Италианецът отново се отдава на мислите си. Чудеше се как ли Лукас ще го представи на Ари. Австриецът се беше досетил, че Mark знае за техните отношения. Вече не се криеше като преди, виждаше се, че изпитва облекчение от толерантното отношение на приятеля си, но възпитанието му беше консервативно и смяташе подобни теми за табу. Италианецът също беше достатъчно дискретен, за да го пита повече за това. Щом Лукас беше казал, че след ден ще го запознае с Ари, значи наистина имаше потребност от мнението му.

Mark беше виждал подобни връзки в Италия, където това не беше нищо ново, нито кой знае колко необичайно. В Милано можеха да се видят дори момчета, които ходеха по улиците, хванати за ръце. Но там беше различно. Все пак градът имаше претенции за столица на модата и в него

се срещаха хора от всякакви националности, дошли в преследване на великата цел – кариера на модния подиум.

В момента Марк се интересуващ само от това какво правеше името на баща му в списъка на членовете на тайното австрийско общество. Рано или късно щеше да разбере и може би истината по някакъв начин щеше да повлияе на собственото му бъдеще.

27

Разходките из Виена доставяха удоволствие на Марк. Граѓът беше красив и момчето се наслаждаваше на впечатляващата архитектура. Съкаш майсторите бяха подбрали шедъврите си и ги бяха изложили по широките улици на австрийската столица. Хората бяха добре облечени, но в никакъв случай не и елегантни. Дори изисканите млади дами по кафенетата изглеждаха като извадени от един калъп. Един и същ стил, едни и същи чанти, обувки и дори едни и същи прически. Пред прочутата сладкарница „Сахер“ традиционно бяха паркирани единакви мерцедеси и беемвета, с купени единакви поръчкови номера. Красивите виенчанки приличаха на Марк на стендфордски съпруги. Виенските кафенета бяха пълни с възрастни дами със солидни имотни владения и също така солидни банкови сметки. В заведенията те имаха свои запазени места от години и при тях съкаш никога нито не се променяше – нито епохата, нито времето или навициите. Бухналиите сладкиши им подхождаха и бяха перфектната комбинация за меланжираното кафе, което пиеха с часове.

Въпреки многообразието от кафенета, Mark тaka и не намери добро еспресо. Австрийците бяха готови да сложат всичко в черната напитка само и само да развалят вкуса му. „Какво нещо – чудеше се Mark, – намирам се в световната столица на културата, а обръщам внимание не на музеите, а на кафето и храната. Дали в Италия не сме прекалено разглезени, защото имаме най-вкусната кухня в света?“

Красотата на града беше друга, различна. Някак по-дискретна, студена и дистанцирана. Човек трудно можеше да се докосне до най-хубавите неща във Виена. Те стояха далече от обикновените хора: от една страна близки, от друга – на огромно разстояние. Операта и музиката бяха трапащица, както в Италия, но докато там през почивните дни площадите бяха завладени от музиканти във фракове и хората можеха да се насладят на класическите италиански арии, пиејки своето *vino di tavola* и хапвайки прекрасните местни сирена, то австрийците приемаха музиката като сериозно преживяване. За тях операта беше събитие, като на оперните вечери се развиха гори максиметровите шофьори, които караха накупрените си клиенти към театъра. Виенчани приемаха музиката като дар за прибивелигровани. Дори самият Моцарт, който беше австриец, е смятал, че талантът му може да бъде оценен само от определен кръг хора. И до днес австрийците, ако не явно, то със сигурност в себе си, смятаха другите нации за по-ниска категория хора. Същевременно държавата им действащие по коренно различен начин и беше повече от толерантна към емигрантите, които работеха и си плащаха данъците.

Mark се беше заканил да разгледа подробно града, като разчиташе Лукас да му бъде гид. Но австриецът не се интересуваше от забележителностите на Виена. Камо всеки

виенчанин той приемаше всичко наоколо за даденост и не виждаше защо е необходимо да знае подробности за сгради, които можеше да види и докосне всеки ден. Разбраха се до обяд Mark да разглежда града, а в късните следобедни часове да се срещат пред библиотеката да търсят още информация за тайното братство от книгата. Темата очевидно бе по-лобопитна за Лукас от обиколните на Виена.

След два дни Лукас каза на Mark, че им предстои специална вечеря. Разбраха се да се приберат по-рано, за да имат възможност да се преоблечат за вечерното излизане. Точно в осем часа момчетата, стегнати в най-новите си дрехи, бяха пред входната врата на красивата къща на Рингшрасе. Минута след това там спря една позната и на двама им кола. Лъскавите кръгчета върху емблемата светеха като звезди и хвърляха отражения върху уличната лампа отсреща. Вратата на автомобила се отвори, мъж с къдрява черна коса, пригладена с гел или брилянтин, стана от мястото на шофьора и дръпна напред едната от седалките. Mark положи усилия, за да се съgne на задната седалка.

– Вие се познавате.

Лукас седна отпред и се нагласи като на добре познато място, а Ари подкара плавно по улицата.

– Ще вечеряме в клуба. Вярвам, че на Mark ще му хареса. Все пак той е гост и искаме да му покажем най-доброто от Виена, нали Лукас?

Колата спря пред красиво осветената къща, вече добре позната на Лукас, и Ари подаде ключовете на пуколото пред клуба. Червената пътека беше опъната до скъзване и светещите момчета в компанията на арменеца преминаха по нея и се озоваха във фоайето. Масата им беше запазена предварително, а менюто – поръчано по телефона. Ари се беше

постарал и осигурил италианска храна. Прекрасна свежа салата, паста с морски дарове и разкошна комбинация от тешко филе със зеленчуци. Mark не спираше мислено да благодари на арменеца за прекрасния избор, както на ресторант, така и на храна. Той беше поръчал и невероятно италианско розе просеко. Вечеряха в добро настроение, като Ари беше странно бъбрив. Доста повече от обикновено. Разказваше за всякакви неща – за Щорих, за времето, за спортивните постижения на Лукас. Който, според него, беше невероятно талантлив, но в същото време господин мързелив. Стана ясно, че Ари е отписал спортивната кариера на момчето, но виждаше в него големи перспективи за бъдещето. Лукас нервничеше и показваше, че никак не му е приятно да говорят за него все едно го няма. Малко след като се настаниха в клуба и им поднесоха вечерята, Mark забеляза, че са никак изолирани от другите посетители на заведението. Едно ходене до тоалетната му помогна да се ориентира. Това беше тип гей клуб! – помисли си Mark, но после разбра, че грехи! В съседното помещение имаше бар, а от другата страна на коридора се отваряше врата с тъмна завеса, която закриваше входа на още една голяма зала на същия етаж и стълба, водеща към горния. Докато стоеше във фоайето с големите огледала, Mark се опита да види някой, който да влиза или да излиза от някоя от вратите. Наоколо обаче беше пусто.

Точно когато се нагласи да се върне в залата при Ари и Лукас, момчето забеляза по стълбите да слизат господин на средна възраст, съпровождан от служител на клуба, който беше облечен в червена униформа и с бели ръкавици.

– Добиждане, господин Некелман. Надявам се да видя отново в най-близко време.

Мъжът беше облечен в спорчен костюм, нетипично елегантен за австриец. Обърна се и се вгледа в лицето на Mark. Смуглият младеж наведе главата си, усетил похомливия поглед на Хари Некелман. Кимна по посока на компанията си и зави към залата, в която се хранеха Ари и Лукас. Когато се доближи до масата, видя, че двамата спореха за нещо. Щом го забелязаха, замълчаха и дежурно лобезни продължиха с вечерята все едно нищо не се е случило. На финала Mark благодари на Ари за великолепната храна и добрия избор на ресторант и отново попъти в мислиите си. Когато колата спря пред дома на господин Вермер, Лукас изпрати приятеля си с оправданието, че ще остане с Ари за малко, за да уточняят някои подробности за тренировките и отбора. Затваряйки вратата на стаята, в която го бяха настигнали, Mark се усмихна.

Много по-късно, почти на зазоряване, Mark дочу хлопването на външната врата и стъпките на Лукас, който се прибираше. Явно всичко беше наред, защото на закуска приятелят му беше в настроение и дори се шегуваше с вечните яйца с бекон на госпожа Лили.

– Ари обеща, че отново ще ни заведе в клуба, докато си тук. И на мен ми направи впечатление, че храната там ти хареса. Австрийските ястия май се оказаха твърде тежки за твоя вкус. Въкъщи нищо не можем да променим, но когато се храним на вън, ще избираме ресторант със средиземноморска кухня.

– Лукас, това няма никакво значение. Важното е, че сме заедно, имаме възможност да се занимаваме с неща, които са ни интересни, и можем заедно да разкрием една загадка.

Загадката се разкри по-скоро, отколкото Mark очакваше. Последния ден в библиотеката откриха книга, в която

имаше подробности за най-новия състав на тайното общество. Оказва се, че Обществото Туле се разпада на две групи: едната от езотерици, сред които Рандолф Щайер, Виторио Буконца и Йозеф Фаркас, а другата – от езотерици, чийто ръководител в последствие става Адолф Хитлер. Той въвежда тайните съдебни заседания, на които се издават смъртни присъди и по-късно заповядва последователите на Щайер да бъдат преследвани. Езотериците на Хитлер основават група SS, наричана още Черният орден. В началото това е всичко друго, но не и полицейска организация. По-скоро религиозен орден със строга йерархическа структура. „Нацистка организация или свещен орден?“ – питаше се Марк. Черният орден беше практическата реализация на окултната дейност на Братството Туле. Вътрешните в SS бе имало и друго тайно общество – елитното Черно слънце или Великото братство на дрезденската ложа F.O.G.C.* , известено като „99-а ложа“. Тя разполагала с 99 клона на различни места по света, всеки от които се състоял винаги от 99 члена. Всяка отделна ложа била подвласна на един демон и всеки член имал свой личен наставник.

Марк усети, че му прилошиava, но в същото време невероятно облекчение, което му донесе прочетеното за разделянето на Обществото Туле. Каквото и да се беше случило с баща му, той със сигурност не беше свързан с Хитлер и нацистите! Вероятно това беше причината за неговата преждевременна смърт. Момчето никога не беше задавало конкретни въпроси за смъртта на баща си, но сега му престоеше да научи повече за това. Фактът, че семейство-

---

* Freimaurerscher Order der Goldenen Centurie (F.O.G.C.) – Масонски орден на Златния век.

то му не е свързано по никакъв начин с Хитлер, го правеши щастлив. Все едно с какво се бяха занимавали членовете на втората половина на тайното общество, важното за Mark беше, че родът му не бе нарушил трагиците си, и не беше изменил на работата си, освен с талисманите и символите в бижутата, които изработваше.

Езотериката винаги беше интересувала членовете на фамилията Висконца и това помагаше на семейството да си обяснява някои неща, които бяха трудни за проумяване. Ангелите, които присъстваха навсякъде в чинсигниите на фамилията, явно не бяха случайно там. Те пазеха рода Висконца от присъствието на демони. Семейството нямаше грехове освен един – алчността. Но това беше черта, породена от постоянно кризисно финансово положение на фамилията и комбинативността на нейните членове. Трудно е да се каже, че ги направляваха и владееха тъмни сили. Демоните се намираха на друго място, и то със сигурност не беше в дома Висконца. Името на Рандолф Щайер се чуваше от време на време в разговорите на семейството, но никой досега не си беше направил труда да разясни на Mark кой беше всъщност този учен. Нещата можеха да се разгледат и от друг ъгъл – Mark никога не беше попитал за това. Момчето реши, че когато се върне у дома, задължително ще зададе тези въпроси на Антонио. Той беше собственик на антикварен магазин. Щеше да знае. Дори да не разполагаше с всички подробности, поне можеше да го насочи в правилната посока, където да ги попърси.

Момчето се беше запалило и нямаше да намери покой, докато не научи истината. Въпросите, които си задаваше, може би щяха да разбулят част от тайните и то се надяваше Антонио да му помогне за разрешаването на този каз-

ус. По тази причина Марк решава да не губи време и още на сутринта събиращи на Лукас, че след няколко дни лети обратно за Флоренция.

Лукас от своя страна искаше да се покаже като лобезен домакин и организира още една вечеря в клуба на Ари. За него беше важно Марк да не остане с лоши впечатления от неговото гостоприемство.

Ари спази обещанието си и вечерта преди Марк да отлети обратно за Италия заведе момчетата в клуба. Всички бяха в добро настроение и този път Ари и Лукас не спореха скрещом. Марк се опитваше да разказва забавни истории, но събеседниците му не им обръщаха особено внимание. Двамата се гледаха втренчено и той се почувства излишен. Това не го обиди, напротив. За него подобни връзки бяха странни, но се разделяше на лобовата, която прозираше от всеки жест, поглед или действие на Лукас и Ари.

Марк решава, че може и сам да се приbere до дома на Лукас, и се отправи към фоайето. Там го намери нов служител, който все още не познаваше членовете на клуба, и го попитава дали ще остане за церемонията.

- Разбира се - Марк се усмихна свойски.
- Моля, помогнете ми по коридорите.

Момчето го поведе и Марк премина заедно с него през лабиринт от коридори, облечени в тъмночервено кацифе със златни кантове. Стигнаха пред врата, където изведнъж остана сам. Вратата беше отключена, като от вътрешната страна на рамката ѝ се спускаше тежка тъмносиня завеса. Тя осигуряваше дискретност на хората, които се намираха от другата страна. За Марк това беше нещо ново. Той се приведе и отмества завесата. Пред очите му се разкри гладка, за която не би повярвал, ако някой му беше

казал, че ще стане неин свидетел. Приглушената светлина, тихата музика и пълната анонимност на хората вътре помогнаха на Mark да прекивее нещо специално, за което беше благодарен най-вече на Ари, който се беше възползвал от връзката си с господин Некелман, за да ги доведе в тайнния клуб на общество Туле.

Mark не можеше да повярва на късмета си, въпреки че се страхуваше какво може да се случи, ако някой разбере, че надничава завесата. Това, което видя, го накара да занемее.

ИГРАТА НА ГОЛЕМИТЕ беше в разгара си. Бяха раздади картите и в момента определяха залозите. Беафегор и Мамон се спогледаха и стана ясно, че са записали нещо. Освен че бяха партньори в играта, двамата имаха и общ цели. Мамон се опитваше да изкуши Mark, както и Беафегор, като вторият постоянно изписаваше някакви шаги, с които да го накара да избере по-забавната част от живота, тоест – да прегъсти Magi. Мамон обаче виждаше будещето на Mark и в никакъв случай не искаше той да се отклонява от пътя си.

– Мамон, не искам да те притеснявам, но Mark няма да се откаже да търси Magi.

– Оoo, за това ли искаш да говорим сега. Не само, че ще се откаже, но ти ще ми помогнеш това да стане по-лесно.

– Да видим, комбинацията между нас винаги е давала отрицателни резултати.

Знаците между двамата им помогнаха да спечеляят първите две ръце. Беафегор се отпусна и отново заговори на Мамон за неговите подопечни. Двамата дяволи често се оказваха партньори и бяха свикнали с номерата си. Без да се уговорят, успяваха да си подават информация, която другите, втренчени в побе-

гата, не забелязваха. Начинът, по който демоните на леността и аличността играеха, тяхното спокойствие и победите, на които се наслаждаваха, всеки път ваядяваха Сатаната. Всичко у тях го дразнеше, но истинският бяс го настигаше, защото никога не можа да хване измамите им. Малко след като бяха спечелили първата партия, Сатаната се приближи до Малон и му изсъска:

- Ако продължаваш да използваш измамите на Белфегор в игрите, ще изправя Лукас с целата ти агресия срещу Марк. Заради Маги и Джокована ще го накарам да разтаже хубавото ти лице.

Малон си замъча. Точно сега нямаше нужда от подобно нещо, тъй като всичко вървеше по план и решенията на момчетата щяха да ти помогнат да привлече за в бъдеще още много на своя страна. Този път Сатаната печелеше.

Лукас

28

Виена, 1986 г.

Лукас искаше да види Ари колкото може по-скоро. Докато пътуваше с таксито до тях, се чудеше дали да му сподели какво се беше случило преди малко. След като помисли, реши, че ще е по-добре да не разказва на никого. Случката с побоя на сръбското момче беше останала без свидетели и беше малко вероятно полицията да го поема. В дома на Ари Лукас изпи няколко чаши вино, държеше се странно и заядливо и скоро домакинът му пожела да го изпрати с аргумента, че на сумрината има много ангажименти. Когато на другия ден се присъедини към семейната закуска, родители му обсъждаха убийство, случило се в близост до дома им, за което говореше целият квартал:

– Не бива да излизаш вечер сам.

– Не излизам, мамо. Или съм с приятели, или с Ари, а той, както знаеш, е с кола и ме оставя винаги до вратата. Освен това не съм дете.

След този случай Лукас се затвори в себе си и освен редките срещи с Ари почти не излизаше от дома си. От-

ношенията между двамата вървяха както в началото – Ари имаше свой живот, който нямаше намерение да споделя с когото и да било. Лукас, от своя страна, се готвеше много скоро да замине за колежа в Швейцария. През това лято момчето се опитваше да намери себе си. Когато имаше възможност, рисуваше или правеше плетеници и граскулки върху белите листа. През част от останалото време се разхождаше. Имаше дни, когато Ари отсъстваше, и тогава Лукас се затваряше в стаята си, като слизаше долу единствено, за да се нахрани. През ваканцията нямаше тренировки и това правеше дните му промъжно скучни. Надяваше се в пансиона да намери нови приятели или заниманията да му бъдат по-интересни.

Проблемът беше, че Лукас не можеше да приеме факта, че Ари споделя живота и леглото си с Хари Некелман. Той продължаваше да изва веднъж в седмицата в дома на семейство Майер за редовните сбирки на мъжката група. Понякога Лукас се правеше, че взима нещо отния от долния етаж и оставаше при тях, но винаги някак встради, уж се занимава със своите си дела или гледа телевизия. Надаваше ухо на разговорите на възрастните мъже и често чуваше шегите към стария Некелман – как е боядисал косата си или че изглежда много свеж, което според мъжката група се дължеше на присъствието на някоя русокоса красавица, която Хари пазеше в тайна от приятелите си. Понякога те бълфираха и в догадките си подхвърляха името на някоя журналистка, манекенка или друга обща позната. Господин Некелман само се усмихваше и запазваше мълчание. Това гразнеше останалиите, но въпреки постоянните подмятания не можаха да изкопчат никаква информация от него. Дочувайки тези разговори, Лукас бе заливан от вълни от раздразнение.

ние и студена пот или го свиваше стомаха. Той смикаше юмруците си, защото знаеше истината. В повечето случаи момчето тайно се надяваше Некелман наистина да признае, че има млада любовница, но това никога не се случи. Ари му беше забранил да повдига тази тема, като един ден му обясни, че приятелството със стария Некелман е важно за него и че няма как да се справи с трудния живот във Виена с малката си заплата на треньор. Имаше цели месеци, през които момчетата нямаха тренировки, и това би било пагубно за него. Лукас, разбира се, не можа да изтъкне нищо, с което да го обори, и продължаваше мълчаливо да се измъчва.

Понякога двамата пътуваха в провинцията за ден, превеха пикници и се отдаваха един на друг. Това беше любимото време на Лукас и той живееше за тези мигове. Случващо се обаче Ари да изчезне сам за два-три дни, без да каже никојо дума къде и с кого е бил.

На Лукас му направи впечатление, че ако в такива дни Хари Некелман изваше у тях да играе карти, беше посрнал и без настроение. Явно Ари и на него не даваше обяснение къде ходи и какво прави. Единственото, което Лукас беше научил случайно, бе че в едно от предградията на Виена живее чичото на арменеца и че той от време на време го посещаваше. Беше го чувал да разговаря по телефона с близките си на странно звучащия му роден език. Ари не говореше за родителите си или за други свои роднини. Отново случайно Лукас разбра, че те също живеят в Австрия, но не във Виена. Момчето не разпитваше – за него най-важното беше, че Ари намираше време за тях двамата и това му беше достатъчно. Красивият арменец беше целия свят на Лукас и въпреки затворения си характер той отваряше душата

си само в неговата компания. Когато бяха заедно, говореще през цялото време, бъбреjки за всичко, дори за най-дребните и незначителни детайли.

Ари беше добър домакин и добър слушател. Той обичаше да приготвя храна, която беше странна и леко екзотична за консервативния вкус на Лукас, но с времето свикна с нея и дори започна да я харесва. С яденето винаги му поднасяше вино и скоро момчето започна да разпознава различните сортове и да определя предпочитанията си. За разлика от повечето си сънародници Лукас не обичаше бира и не се наливаше с нея при всеки удобен случай. Научи от арменския си приятел много за различните видове храни, сирена и вина, и с времето разбра колко ценна беше тази информация. Ари беше образован и знаеше много. Познаваше географията и историята и можеше да разказва часове наред за интересни места по света. Лукас всеки път оставаше изненадан, тъй като повечето му познати не се интересуваха от подобни неща. Дори и тези, които учеха в университета. Те говореха за изпитите си, за стажовете и за есентуалните си бъдещи професии. Никога за нещо различно, нито за книги или пътувания. Ари четеше много и Лукас често го намираше седнал на някое от големите кожени кресла, потънал в дебел том.

29

Когато Лукас замина за швейцарския пансион, първите няколко седмици му беше много трудно. Въртеше се по цели нощи в леглото, след което дремеше по време на занятията. През първите три месеца нямаше как да се прибере у дома си и това допълнително засилващо тягостното чувство на самота. Всяка вечер четеше някакви текстове от своите учебници и след вечеря отново се отдаваше на ложното си настроение.

Един уикенд в края на първия месец се появи Ари със спортната си кола. Беше наел стая в близкия хотел и това донесе на Лукас неописуемо щастие. Прекараха събота и неделя в леглото и след това вече не беше толкова тъжен. Ари беше обещал да изва ако не всеки уикенд, то поне веднъж в месеца, и Лукас живееше заради тези срещи. Случващо се да не остават в близкото градче, а да отидат до някое друго място, разхождаха се с часове по улиците, вечеряха в малки ресторани и разглеждаха местните забележителности. През тези дни с Ари Лукас научи повече за живота, отколкото през цялото останало време в училището. Той беше много по-мотивиран от преди да посещава занятията и вече съвсем ясно можеше да определи целите си. Все още не общуваше особено с другите момчета, но вече не се чувствуваще нещастен. Отново бе намерил смисъл да проявлява напред и това го стимулираше да се включва в общите занимания. Така и не можа да си създаде близки контакти, но стана част от младежката група в пансиона.

По време на различните спортни прояви момчетата се разделяха на отбори, като Лукас с удоволствие се вклучваше във футболните дубоу и дори трупаше точки като един от добрите играчи. Реквизитите му не бяха от най-брзите, но благодарение на дългогодишните тренировки беше по-техниччен от другите. Капитаните се стараеха да е сред момчетата, които избраха за отборите си, и това му възхваляше допълнителна увереност, тъй като досега редко се беше чувствал способен и окуражаван да побеждава. Дължение го на футбола и най-вече – на Ари.

В спортните занимания, Лукас се отдаваше на сто процента. След време започна да усеща конкуренция в някои от момчетата. Те не се сържаха спортсменски и се опитваха да му устроят капани по време на мачовете. Най-досаден в това отношение беше един германец – Гюнтер. Той беше дангалак, който не пропускаше никоје една среща. Беше фанатичен привърженник на Борусия Дортмунд и се сържеше арогантно с всички на терена. Играеше грубо и бълскаше по-малките момчета с огромна сила и ярост. От грубостта му най-много си патеха учениците от по-долните класове, които освен по-дребни на ръст бяха и уплашени като зайци. Често след мач някои от тях си тръгваха с болезнени синини по ръцете и краката. Лукас обичаше футбола и играеше спортсменски. Разбира се, дразнеше се, когато неговият отбор падаше, но винаги приемаше лошите резултати като част от играта. В този ден вече бяха започнали първото полувреме. Гюнтер се беше паднал в отбора на Лукас и още от самото начало налиташе с лакти и шутове на другите футболисти според правилата на неговата собствена игра. Не след дълго той се доближи до Лукас и през зъби го предупреди да внимава какво прави, защото ако паднат,

ще отговаря пред него. След това, при една атака се пъзяла покрай австриеца и му подложи крак. Лукас се спъна в дебелия космат крайник на Гюнтер и падна на терена, превивайки се от болка.

Погледна нагоре и видя голямата руса глава на германеца, прораслата му рязка брада и огромната му като кошница коса. Редките му зъби се подаваха от дебелите устни, а около тях имаше следи от слонка и пяна. Лукас не забеляза подадената от друг негов съотборник ръка. Задържа се още малко върху тревата, а след това се изправи и отново се впусна в играта. Няколко минути по-късно пак се озовава до едрия германец. Изчака удобен момент и с всички сили го ритна в глезена с тежката си футболна обувка. Онзи падна и започна да се превива. Кракът му се поду, а на мястото, където Лукас го беше ритнал, се виждаше кърваво петно. Гюнтер се опита да се изправи, но не успя. След малко се появи лекарят на пансиона, който с помощта на санитарите го отнесе на носилка. Тренърът прекрати играта и започна да разпитва момчетата какво се бе случило. Всички на терена бяха свидетели, но никой не каза, че Лукас нарочно е ритнал Гюнтер. Всеки твърдеше, че германецът се е подхълзнал и е паднал пред него.

Лукас беше успял да счупи глезена на грубияна, на когото се налагаше да бъде направена операция да му монтират дъва пирона в костата. Гюнтер беше заминал за Германия и до края на семестъра повече не се появи. Тази случка промени живота в пансиона. Останалите момчета започнаха да се отнасят с уважение към Лукас, а преподавателите го държаха под око. Беше свикана извънредна среща на родителското настоятелство, на която инициентът бе обсъден надълго и широко и единодушно беше приемето ре-

шение в пансиона да бъде назначен психолог, който да помага за агресията у учениците. Господин Вермер присъстваше на това събрание и въпреки че заяви пред училищния съвет, че строго ще порицае сина си за поведението му, дълбоко в себе си се гордееше с него. Лукас се беше показал като мъж и беше дал на всички да разберат, че няма да допусне да се отнасят с неуважение към него. Момчето за първи път беше показало прилика с баща си, според когото това щеше да помогне да се наложи в училището като мъжкар и да не допуска да му се подиграват. Гордият господин Вермер не го наказа или съмри, но Лукас сам се упрекваше за постынката си. Той приемаше ритника като проява на моментна слабост и се опитваше да не мисли за случилото се. Истината беше, че яростта, която Гюнтер беше провокирал у него, му напомняше за друго подобно усещане преди известно време, когато в една тъмна виенска улица беше извършил нещо много страшно.

Лукас често се държеше странно и преподавателите му препоръчаха ежеседмични срещи с училищния психолог. След няколко сеанса, той установи, че момчето е насищено-агресивно и че това му победение извърши от траuma в семейството, свързана с властния му баща. Лукас нямаше нищо против разговорите с терапевта и след още няколко седмици започна да се чуди дали може да му се довери изцяло.

Момчето криеше тайна, за която може би искаше да говори, а може би не. Следващата година управата на колежа го премести в друга стая заедно с един от по-големите ученици. Така Лукас се запозна с Марк, италианец от семейството на обеднял граф. Характерът му беше прикрит и се опитваше да се държи лобезно с всички, само дето не винаги се получаваше. Мненията за него бяха противоречиви.

Някои от учениците го намираха за странен, а други просто за затворен и комплексиран. Марк обаче не беше нито едно от двете. Истината бе, че беше различен и не искаше да контактува с хора, от които нямаше какво да научи. Беше изключително начетен и добре възпитан. Знаеше много и бе прекарал живота си във Флоренция – мястото, където се беше зародил европейският ренесанс. Атрактивата на световната култура и един от най-красивите градове в света. Марк наистина беше различен, като за това имаше принос аристократичният му произход. Той не говореше много, не казваше нищо излишно и никога не променяше изражението си. През по-голямата част от времето то приличаше на маска и Лукас се питаше дали върху лицето му няма залепена фина пергаментова хартия, скриваща всяка емоция. Освен всичко Марк беше и много привлекателен – с фина порцеланова кожа, къдрява черна коса, която всеки път изглеждаше различно, и извяян профил. Походката му беше лека, а стойката – като на римска статуя. Рядко се включваше в спортни занимания, но въпреки това беше по-слаб от повечето момчета. Трудно беше да се определи дали бе точно красив, защото всеки път изглеждаше различно и това караше човек непрекъснато да отваря в него нещо, което не беше забелязал предния път. Другите италианци разнасяха разни слухове за Марк, но Лукас не се интересуваше от калюки. Беше му направило впечатление, че освен Марк всички останали италианци в пансиона говореха прекалено много. Те разправяха, че мащабата на Марк, графиня Джована Висконца, е имала връзка с богат арабин и синът ѝ е от него. В аристократичните среди всички се познаваха и нямаше тайни за извънбрачните връзки. Тази история от години шепнешком се обсъждаше на светските събития

заради красотата на Джована и заради митичното богатство на загадъчния арабин. Този факт със сигурност създаваше дискомфорт у Марк.

Лукас до такава степен се беше фиксиран да опази тайната си, че всяко нещо, споделено под сурдинка, го караше да мисли, че хората говорят за него. Радващо се, че Марк също не е особено приказлив. В началото гори не си говореха и освен дежурните фрази като „Здравей“ или „Лека нощ“ в стаята им рядко се чуваше друго. С времето започнаха да свикват един с друг – първо с физическото си присъствие, а после и да си разменят и по-дълги фрази. И за двамата това беше постижение, тъй като доверието им беше дефицитна стока. Постепенно се отпуснаха да обсъждат всякакви неща и скоро станаха неразделни. Уважаваха мълчанието си и съучениците им се чудеха как успяват да се разбираят толкова добре. По време на коледните празници заминаха при семейството си, но след това изненадани откриха, че и двамата се бяха върнали по-рано от другите в пансиона. Бяха донесли сладкиши и лакомства от дома и празнували Коледа в малката стая в общежитието с огромно разточителство от въглехидрати и газирано малиново вино. В този ден осъзнаха, че всеки от тях чувства другия като свой брат, и това ги направи щастливи.

Оставащите шест месеца от последната година на Марк в пансиона преминаха забавно и за въвете момчета. Единственото по-особено, което се случи, беше едно пътуване на Лукас до родната Виена, след което той се върна с книга, която чувстваше, че трябва да сподели с приятеля си. Денят, в който я получи от Хари Некелман, беше като всички останали. Приятелят на господин Вермер, който беше близък с Ари, винаги се бе струвал странен на Лукас.

Но момчето беше заинтригувано от света, в която го въведе книгата, която той му даде. Взе я със себе си в пансиона и искаше да сподели наученото с Марк. Лукас вярваше, че заедно ще успеят да намерят истината за това тайно братство. Чувстваше се различен от другите момчета в пансиона и подобна интересна задача би му помогнала да приема това като превъзходство, а не като недостатък. Вече беше посетил богатата библиотека на училището, но там не намери нищо, свързано с братството, за което пишеше в „Книга на тайните“. Красивите коридори, водещи до голяма зала, в която се съхраняваха хиляди томове, сякаш въвеждаха в различен свят. Лукас обичаше старите книги, писалища и мастилници. Привлечаше го аромата на отминалите времена, който излъчваша подобни места. Ом дете си мислеше, че сред лабиринтите на старите библиотеки може да открие тайните на забравени светове и хора. В в няколковековното книжно хранилище на колежа цареше реалност, различна от тази на забързания двадесети век. Това го очароваше. Още нямащ представа, че само няколко месеца по-късно света реалности щяха да се слеят по неповторим начин. На един от рафтовете забеляза книга, която познаваше – „Изгубеният рай“ на Джон Милтън. Лукас взе стария том и се отправи към библиотекаря:

- Ще взема тази.
- Знаете ли каква е тази книга?
- Престои да разбера.

Лукас се отправи към братата и скоро потъна в разказите на Милтън за демони, ангели и хора.

30

Няколко дни след това се случи нещо необичайно. Ари се появи в пансиона и му каза, че през този уикенд вместо да останат в хотела, ще пътуват до Виена. Изглеждаше и звучеше загадъчно и Лукас се зачуди каква беше причината за тази промяна в плановете. Момчето се запъти по дългия коридор към стаята си, като обмисляше какво щеше да каже на родителите си. Докато сменящите черната униформа с тъмносин спортен туловер и джинси, реши. Просто нямаше да им казва нищо, така или иначе идеята му беше да прекара гвесте нощи в дома на Ари. Приготви на две на три чантата си и седна в спортната кола на арменеца.

– Ари, кое те накара да вземеш това решение? Пътуването не можеше ли да почака? До лятната ваканция остават само няколко седмици.

– Така трябва, Лукас. Моля те, не ме разпитвай повече. Ще научиш всичко, когато пристигнем. Знаеш за отношенията ми с Хари, всичко е свързано с него.

– Да не би да е научил за нас? Може дори да е казал на баща ми!

Лукас не искаше дори да си мисли какво можеше да произнесе от това. Отвори прозореца и се загледа в планината. Минаваха покрай каскада отвесни скали, горните бяха прихлупили долните и изглеждаше сякаш надничаха в тунел. Въпреки топлото време вечер ставаше хладно и момчето затвори прозореца, освежено от ледената въздушна

струя. После отново се вгледа в скалите. Като изважа и в тях, му се видя лице на мъж. То му се струваше познато, а отгоре на главата му се мъдреше нещо като гвостра шанка. Лукас се взря по- внимателно и установи, че това не беше шанка, а два малки извити рога. „Може би не трябващо снощи да чета толкова до късно тази книга, ето че ми влияе“. Побиха го тръпки. Явно беше преуморен в училище, а сега и това пътуване.

Ари караше бързо, преминаваха от тунел в тунел вече часове наред и скоро щяха да видят табелата, че влизат в Австрия. Така или иначе щяха да пристигнат късно във Виена, затова Лукас окончателно отхвърли идеята да се обади въвъци. Арменецът не беше в настроение и това определяше и разговорите, и скоростта, и всичко.

Лукас отново се замисли. Ари го беше уверен, че Хари Некелман няма как да е разбрал за отношенията им. Малко след като преминаха австрийската граница, Ари се разговори:

– Хари ми разказа, че миналия месец ти е дал някаква книга. За някакво австрийско общество, на което бил член. Имало връзка с Втората световна война или нещо друго, свързано с историята на Австрия. Нали дядо ти имаше някакви исторически книги... Да не е част от учебната програма?

– Имаме доспа часове по нова история и политика. Още не сме започнали да учим за Втората световна война, но за нас, австрийците, темата е деликатна, както и са семейството ми в частност. Преди повече от сто години бащата на дядо ми Едгард Майер бил осиновен от полски емигранти от еврейски произход. Когато започнала войната, повечето от нашите съседи и приятели мислели, че фамилията ни ще бъде евакуирана от Виена въпреки добра

та репутация на дядо ми. Майер е еврейско име, въпреки че той не беше възпитан в еврейската вяра. За нас беше първо лекар и после всичко останало.

Лукас беше чувал от своя баща за интересите на дядо си Едгард към историята. Понякога дори господин Вермер казваше, че момчето много прилича на него – заради затворенния си характер, слабостта към литературата и времето, което отделяше за гръцкици в скициника, както наричаше рисунките му. Лукас знаеше, че дядо му беше близък с Хари Некелман, но никога не си беше задавал въпроса защо. Баща му не говореше за това, също както отбягваше разговорите за история, по време на които Хари се палеше като на футболен мач. За Вермер Майер всяко нещо, което не беше свързано с бизнеса и не носеше пари, не представляваше интерес. Лукас беше учен, че точно Некелман, когото мразеше заради връзката му с Ари, го викаше да говори с него за това тайно братство. Притесняваше се да не би той да е разбрал за отношенията им, но факта, че не беше спрял издръжката на Ари, а го беше изпратил да доведе лично младия си приятел, го караше да мисли, че причината може и да е друга, но със сигурност важна и специфична.

Арменецът също не беше наясно защо трябва да заведе Лукас при покровителя си и това го изнервяше, но поведението му показваше, че повече се вълнува от издръжката си, отколкото от причината за това среднощно пътуване. Ари истински се притесняваше да не би да се наложи да спре да се вижда с русото момче, защото беше обсебен от него. Лицето и тялото му се бяха превърнали в идея фикс за смуглата красавец. Невероятно беше, че изпитваше същото привличане и към Джована. Ежемесечните им срещи го караха да тръпне няколко дни, след като се

разделяха. Всеки път се заричаше, че няма да се вижда повече с нея, но не можеше да устои.

Ари не искаше да прекрати нито една от тези връзки. Не знаеше докога ще успява да комбинира тайните си срещи в различните краишта на Европа. Наблюдавайки Лукас, и в този момент той усещаше, че няма да успее да удържи желанието си, докато пристигнат. Плъзна ръката си по бедрото му и след няколко километра отбие в края на един паркинг за тирофе.

– Апсъваше ми...

***

Час след полунощ спортният автомобил на Ари подмина всички странични отбивки преди околовръстното на Виена и след няколко минути шофиране под светлините на града се спусна по Рингцрасе. Апартаментът на Ари се намираше близо до частния клуб, в който бяха ходили няколко пъти. Точно бяха отворили входната врата, когато телефонът звънна.

– Ало. Да, Хари. Още сега? Там ли си? Добре, но имай предвид, че сме пътували дълго и сме изморени.

– Какво иска Хари Некелман?

– Трябва да отидем в клуба. Веднага. Ще ни чака там и не е сам.

Оставиха багажа си в коридора на апартамента и се върнаха при колата, която паркирът все още не беше паркирал в гаражка. Клубът беше наблизо и им отне не повече от десет минути да стигнат до него. Преминаха по стълбите и червената мека пътека, прекосиха големото фоайе с огледалата и открехнаха вратата на клуба. Този път изглежда-

ше различно. Масите бяха събрани в голям квадрат, около чиито страни, седнали или прави, имаше 80–90 души. Всички бяха мъже, като повечето бяха с посребрени или напълно бели коси, а средната им възраст надвишаваше шестдесет години. На две странични маси имаше друга група мъже. Те бяха по-млади, като в някои от тях Лукас разпозна лица, които беше виждал на телевизионния екран – бизнесмени, политици и други популярни личности. За разлика от останалите, които бяха облечени в пурпурни тоги, по-младите мъже бяха наметнали с черни наметала с бели качулки. Върху гърдите на робите им имаше извезани златни рози. Всички мъже в залата носеха медальони, изработени от сребро и злато. Те изобразяваха свастики, чиито краища почти се докосваха. По средата на голямата маса беше изрисувана петоъгълна звезда, а в центъра ѝ бяха разположени два преплетени кръга с точки по средата. От едната страна на пентаграма се виждаше символът на Венера, а от другата – този на Меркурий. Навсякъде в залата бяха запалени жълти ароматизирани свещи. Ленкавата миризма на амбра се стелеше в помещението, а от дима на свещите се образуваше лека мъгла. Ари и Лукас преминаха през завесата. Лукас остана отпред, а Ари направи крачка назад:

– Аз съм до тук. Хари обеща да те покара до нас по-късно. Колкото и да е часът, влизай смело. Ще предупредя портьера да ти отвори входната врата, а аз ще оставя горе отключено.

– Но, Ари...

Арменецът му хвърли уморен поглед и си тръгна. В този момент един от мъжете, наметнат с пурпурно наметало, се доближи до Лукас. Момчето разпозна приятеля на баща си и свой съперник за сърцето на Ари – Хари Некелман.

– Лукас, прочете ли книгата?

– Останах впечатлен. Всичко – фактите, Братството на Златната роза, Обществото Туле... Но къде въсъщност се намират? Защо Ари ме доведе чак от Швейцария?

– Прочете и втората книга нали? „Истината Туле“. Може би си видял името на ядо си в списъка на последните членове. Затова си тук – за да го наследиш в нашето общество. Ти си истински ариец, Лукас. Мястото ти е тук. Искаш ли да бъдеш член на Братството? Искаш ли да имаш всевишната подкрепа за всичките си дела? Братството днес наброява 98 души. Скоро ни напусна един от по-възрастните членове и имаме нужда от негов заместник.

– Но, господин Некелман. Аз не съм сигурен... Не знам защо сте решили, че съм подходящ? Баща ми член ли е на Братството?

– Не, Вермер не е член. В младостта си той имаше нерегламентирани контакти с групировки от Европа, някои от които крайно леви, а други дори терористични. Той се интересува само от парите. Братството не е бизнес. Но ти, Лукас, си различен. Мястото ти е тук и ще направя всичко възможно да те убедя да станеш член на Обществото и наши брат.

– Но, не съм ли много млад? Нямам дори двадесет години.

– Това няма значение. За най-важните дела са необходими години. Конактите ни с другите членове са много важни, а основното е броят на братята винаги да е 99. Ти си прочел за теориите за арийската раса. Ако забелязваш, всички присъстващи тук са високи, светли и със сини очи. Нямам физически и генетични дефекти. Истински представители на избраната раса. Теорията, че във вътрешността на Земята живеят хора не е измислица.

Има доказателства за това. Някои от входовете към долната земя са тук, в Европа, а някои от членовете ни вече са предприемали експедиции до там. Откакто съществува Братството, за него никога не се е говорило официално, но съят се само слухове на ухо и по-голямата част от хората си мислят, че отдавна е изчезнало. Но дейността му никога не е била прекратявана, а през последните години работим дори още по-усилено. Идеите ни ще се разпространят из целия свят. Ще управляваме всичко и най-вече – капиталите. Лукас, ти четеш история и знаеш повече от други на твоята възраст. Съвсемето, че земята е куха и за нейния „нов“ строеж не е от вчера. Тази идея е била поддържана още от полярните изследователи Куќ, Пиъри, Нансен, Кейн, Амундсен и дори от адмирал Бърг. Всички те, независимо един от друг и твърдят, че след 76 паралел виятърът става по-топъл, а птиците и животните се движат в посока север. Сред пустошите, се срещали цветни петна, топящ се сняг, движали се следи от цветен пращец и вулканична пепел. Всички автори се чудят откъде са се появили, след като на Северния полюс няма вулкани. Не съществува нито една карта, на която да са обозначени дори планини от вулканичен произход. Повечето изследователи съобщават, че там има сладководни езера, а някои от тях свидетелстват, че по време на пътуванията са видели две слънца. Намирали са тела на мамути, чието мясо било още прясно, а в стомасите им имало останъци от свежа трева. Това доказва теорията за кухата земя и не случайно Братството Туле организира няколко експедиции до Северния полюс и Хималаите. То създава тайната полиция на нацистите, SS, която е била по-скоро окултна организация. След това Адолф Хитлер става член на Дрезденската ложа, по-известна като „99-та ложа“. Тя

има 99 клона на различни места по света, всеки състоящ се от 99 члена. Всяка ложа е подвластна на един пазител и съответно всеки член има свой личен пазител. Той му помага да постигне успехи, пари власт, благородство, младост и любов. Това, което пазителят иска в замяна, е душата на човека да му служи. Когато някой от членовете на ложата ни напуска, след като почине, мястото му се заема от нов. Членовете на „99-та ложа“ са успели, финансово могъщи, привлекателни и популярни. Действието на тази ложа днес е по-силно от всякога. Всички хора в тази зала са нейни членове. Искаме следващият да си ту.

– Но Хитлер е бил единствен от най-големите злодеи, как така вие сте му последователи.

– Хитлер няма и не може да има последователи. Името му може да е в първоначалните списъци на Братството Туле, но след това той се отделя от ядрото на обществото. Въпреки това, то му помага да избяга в Аржентина. Мигел Сарантос е чилийският посланик в Австрия, член на „99-та ложа“, и с неговото съдействие Хитлер се спасява в Южна Америка. Това е последната му връзка с Братството, макар че цялото практическо устройство на Третия райх се управлява от Туле. Парите изват от неговите членове банкери, чиито наследници днес са начало на най-големите банки и корпорации в света. Пог влиянието на Туле са най-успешните политици, лекари, адвокати. В списъка на новите членове на братството от книгата, която ти гадох, ще видиш имената на Тео Морел – личния лекар на Хитлер, на Франц Мюлер – шеф на полицията в Мюнхен, на самия Адолф Хитлер – фюрер, главнокомандващ SS, наядо ти – доктор Едгард Майер, на Виторио Висконци – бащата на Марк, мое ли име и други, които ако не си чувал, скоро ще чуеш.

31

Лукас гледаше събралиите се мъже и се чудеше дали не сънува. Беше поканен на сбирка на тайно братство. Ръцете му се потяха, а по гърба му минаваха тръпки сякаш ног рицата му пълзяха мравки.

Радващо се, че приятелят му Марк също щеше да бъде член, името на баща му в списъка на Братството. Момчето продължаваше да не разбира защо Ари, който го свърза с тайното общество, беше изолиран от това събиране. Започна да оглежда мъжете наоколо. Хари се оказа прав, всички имаха светли лица и по-младите притежаваха същата като неговата светло руса коса. По-голямата част бяха високи, а някои от тях си приличаха като братя. Той седна на стол близо до една от странничните маси и се опита да чуе речта на човека, който в момента говореше. Братството приемаше устав, свързан с новата политика в Обединена Европа, така обсъжданият от всички медии Европейски съюз. Лукас не разбираше за какво става дума, но изражението на лицето на мъжа, който говореше, даваше да се разбере, че явно бе нещо сериозно. В този момент момчето се загледа по- внимателно в оратора и разпозна в негово лице един от актуалните крайно десни политици в Австрия. Косата му, навремето руса, сега бе побеляла. Той се палеше все едно решението, което трябваше да вземат тази вечер, касаещо лично живота му. Лукас отново се заслуша:

– Трябва да дадем власт в ръцете на младите активисти и представителите на големите корпорации. Само те ще успеят да обединят около идеите ни големи групи младежи. Това са ученици и студенти. Който управлява младите, ще управлява света. Важно е да формираме у тях желания да притежават, защото само така ще ги направим потребители на всички продукти, които ние пожелаем.

Чрез техните желания, ние ще управляваме мислите им. Добре е да се насочим към младежите от по-бедните страни и райони на големите градове. Колкото по-трудно постижимо за тях е това, което им показваме, толкова по-силно те ще го искам. Не можем да изкушим презадоволените младежи, те имат други търсения и не се състезават с върстниците си за материални придобивки. Затова е ключово да се концентрираме върху големите групи бедни младежи в европейските градове. Техните желания ще формират търсене, а търсенето ще ни помогне да се ориентираме към корпорации можем най-лесно да управляваме.

Лукас се замисли върху думите на човека. Той имаше право. Най-упоритите му и амбициозни съученици бяха тези, чиито родители нямаха големи финансови възможности. Те бяха попаднали в престижното училище с помощта на близки на семействата си или чрез стипендия. Винаги изкарваха отлични оценки, състезаваха се яростно във всички игри и не пропускаха да се похвалят с новите си джаджи. Точно за тях говореше този човек и беше дяволски прав. Наистина бяха лесно манипулирани и това можеше да помогне на организацията чрез тях да стигне до братята, сестрите и близките им, които не можеха да попаднат в подобни елитни учебни заведения.

Водени от коннек по другия живот, младежите от бедните квартали и по-бедните европейски страни щяха да

стнам като оръжие в ръцете на хора, като събрали те се тук мъже. Явно така се управляваха процесите по света. От една група мъже в наметала, от зали със свещи и чрез тайни сбирки и ритуали.

Лукас отново се замисли дали искаше да бъде част от всичко това. В този момент осъзна, че пред него се отваря възможност да бъде част от елитата, от група хора, които под една или друга форма управляваха не само Австрия, но и голяма част от големия бизнес в Европа. Те се подкрепяха, бяха могъщи, а важните решения се взимаха на подобни на днешната тайни сбирки. И той можеше да се вклучи в това. Лукас започна да разбира защо Хари Некелман беше проявил търпимост относно връзката му с Ари. Неговата цел не беше арменецът, а той – Лукас. Това, което го вълнуваше, беше много над желанията на плътта му и сърастта към мургавия красавец. Хари се беше посветил на кауза, в която сега се опитваше да накара да повярва и Лукас – сина на най-добрния му приятел. Ари беше поводът, причината беше русото австрийско момче, в чието лице се бяха втренчили по-голямата част от присъствящите в залата на клуба.

– Е, Лукас, как ти се струва идеята да се присъединиш към Братството?

– Какво ще очаквате от мен, в случаи, че приема да стана един от вас?

– Засега нищо. Трябва да си наясно с нашите идеи и да ги прилагаш в средата си. Ще защитаваш интересите на Братството, което почти никога няма да се различава от това да защитаваш личните си интереси. Ще споделяши нашите каузи само пред хора, които сме ти препоръчали. Ние също ще пазим твоите интереси. Навсякъде, където попад-

неш, ще имаш предимство пред другите канцелари. Ще работиш в корпорация с много добро възнаграждение и ще имаш възможност да покажеш на родителите си, че си способен да се справяши и без тяхната помощ. Братството няма да се меси в личния ти живот, освен ако по някакъв начин не застрашиш негов друг член. Когато имаш проблеми, ние ще направим така, че те да не стигнат до властите, както беше в случая със сръбското момче.

В този момент Лукас усети, че светът се завърта бясно около него и се вгледа в лицето на Хари Некелман. То му изглеждаше познато само при първия поглед, след това започна да придобива особена форма и цветове. Момчето си спомни лицето на демона, който си беше представило, докато четеше „Изгубеният рай“. Очите на Хари блестяха като въглени, косата му сякаш се отдръпна назад и изражението му придоби доста по-тъмен оттенък; там, където по-рано имаше месесеста добре оформена брадичка, сега се виждаше космата брада.

Лукас премигна и пред него отново седеше познатото лице на приятеля на баща му. Всичко наоколо беше придобило огнено червен цвят, а присъствашите изглеждаха плашещи.

Докато се усети, Лукас вече отговаряше на Хари Некелман:

– Да, ще стана член на Братството, щом и от мен зависи продължаването на австро-украинската нация и бъдещето на арийската раса.

– Много скоро ще разбереш кой ще те напътства. Твойят водач ще се появява в най-различни форми, но това не бива да те притеснява. Винаги ще усещаш, когато той е до теб. Понякога може да те изненадва. Понякога ще ти се вижда страшен, но неизменно ще е до теб и ще те пази

от грешки, а понякога и от собствените ти действия. За него няма значение с кого се срещаш, защото приема слабостите на хората като предимства. Силата му е точно в това – да знае слабостите на другите. Няма да ти попречи на отношенията с Ари. Нито пък аз. Можеш да бъдеш спокоен. Това е наслада на пълтта, първични страсти. Нашата мисия е много по-голяма и затова хора като Ари трябва да бъдат държани на разстояние от действителните ни цели. Използваме ги само като им помагаме да се отдават на страстите си, колкото и низки да ни се струват те.

– Но, аз...

– Не говори сега за това. Помни, че всяко тво действие е подчинено на по-висша цел. Нещата, които ти доставят удоволствие в ежедневието, не касаят каузите на Братството.

Може да говориш за „Книга на тайните“ с Марк, защото той рано или късно ще попадне при нас, но засега не му разказвай повече. Нега той сам открие истината и да реши дали ще поискаш да продължи да търси повече от нея. Марк е любознателен и затова е следващият в списъка ни с кандиидати, макар че не е ариец. От неговото присъствие ще зависи стабилността на Братството в Южна Европа. Той произхожда от рода на пана, а това е привилегия, с която никой в Австрия и Германия не може да се похвали. Разбира се, в момента той не знае всичко това, но ако започне да търси, непременно ще попадне на тази информация, затова неговият съветник ще бъде различен от твоя, както и мисията му ще е друга. От теб зависи да му разкажеш историята така, че да го заинтригуваш. Наградата ти за тази изпълнена мисия ще бъде нещо, което много желаеш. Това ще бъде и първият тест, чрез който да докажеш лоялността си на Братството. Остава само още нещо пре-

ги да си тръгнеш. Искаш ли да научиш с какво се е занимавал ядо ти в редиците на Обществото Туле по времето на Втората световна война?

– Разбира се. Това беше една от причините да се съглася да го ща тук тази вечер. Видях името му до вицето, господин Некелман в последната глава на книгата, която ми гадохте.

– Хари. Нека да не сме официални.

Хари Некелман се доближи до централната маса, около която се бяха скупчили мъжете, взе една от коженичите панку, поставени на нея, и отново се доближи до Лукас.

– Ето тук е цялата информация, свързана с ядо ти и описана лично от него. Остави я сега и ела с мен.

Лукас оставил панката и тръгна след Хари. Двамата застанаха до масата и в този момент се появиха две момчета, които носеха свит на триъгълник плам. Те го разгънаха пред Лукас, а един от мъжете с побелелите коси се доближи до тях. Хвана плаща с двете си ръце и наметна Лукас през раменете. Мъжете в залата притихнаха, а само след минута застанаха в поза „Хайл“. Мъжът до Лукас говореше някакви думи на език, който момчето никога преди не беше чувало. Думите му звучаха като заклинание, а останалият повтаряха края на всяко изречение. Това продължи около петнадесет минути, след което мъжът повдигна ясната ръка на Лукас в поздрав и му подаде малка кутийка, в която имаше златна роза с размерите на бадем. Тя изглеждаше изящна и фина, но в същото време осезаемо излъчващо някаква топлина.

– С този символ те приветстваме в редиците на Братството. Той ще те пази, но и ти трябва да се отнасяш с отговорност към него. Приемаш ли?

– Приемам.

Лукас беше озадачен, че с този символичен подарък ритуалът за приемането му в Братството вървеше към своя край, без да подозира, че преди малко, докато говореше с Хари Некелман, той го беше поставил под хипноза и момчето беше подписал документ, с който се отказваше от духовно израстване, като принасяше в полза на Братството всичките си духовни търсения. Още не го знаеше, но по този начин бе прехвърлил душата си във владение на Саманайл, който от тук нататък щеше да отговаря за него, управлявайки го с помощта на най-големия му грях – яростта.

Минути след това Лукас беше приbral талисмана с розата в най-вътрешния си джоб и гледаше след мъжете, които един по един напускаха залата в клуба. Той взе пакета, която му беше дал, Хари и също се отправи към вратата. Некелман му пожела приятен ден и му направи път. Лукас премина през облицованятият с меко тъмночервено кадифе коридор и след малко се оказа на стълбището пред сградата на клуба, която вече познаваше доста добре.

На улицата първите слънчеви лъчи образуваха зайчета по стъклата на автомобилите, паркирани на тротоара. Хората, тръгващи за работа, гледаха озадачено групата мъже, които се разпределяха по колите пред клуба в този ранен час.

„Добре, че Ари живее наблизо“ – помисли си Лукас и с тихайки кожената пакета под мишница, се отправи по улицата към дома на арменеца. Наистина имаше нужда да поспи няколко часа.

32

1989 г.

Докато усети, времето се беше стоплило и разходките след уроците бяха станали приятни за Лукас. Понякога вървеше по Рингшрасе, а понякога обикаляше малките улици в центъра без никаква цел. Харесваше му да се прави на турист. В един такъв ден се запозна с две момичета в някакво кафене. Те говореха немски с акцент и той се заслуша. След като дадоха поръчката си на сервитюра, започнаха да разговарят помежду си на странен език и за Лукас беше трудно да познае какъв. Беше му скучно и реши да ги заговори:

– Как сте момичета? От колко време сте във Виена?

Едната от тях го погледна и се зачуди какво да му отговори. Сигурно се опитваше да прецени дали не е някой от типичните свалячи или просто е любезен. Тя беше горе-долу на неговата възраст. Слаба и издължена, всъщност по-висока от средното. Имаше тъмна коса и теменужени очи. Не синци, а точно теменужени. Лицето ѝ беше с лек тен, който бялата ѝ бузка подчертаваше. Интересно, зачуди се Лукас, къде ли беше придобила този тен в началото на май. Момичето отмечта косата си на една страна и той успя да разгледа профила ѝ. Имаше фин и избаян малък нос, изпъкнали скули и добре очертани устни. Въпреки че беше брюнемка, девойката притежаваше светло изражение.

– Tokу-ио пристигнахме и след малко тръгваме – каза тъмнокосата.

– Аз съм Лукас, бих могъл да ви стана гид в града, ако случайно доидем на.

– С удоволствие! Запазваме си правото да ви се обадим следващия път, когато доидем във Виена. Аз съм Маги. Приятно ми е.

– От къде изваждае и за къде тръгваш, Маги?

– От Братислава сме. Всъщност не е толкова далече, само на шестдесет километра, но пътуваме с автобус и не можахме да изчислим времето, затова се налага да си вървим толкова скоро. Трябва да стигнем в Братислава по светло. Следващата седмица ще тръгнем по-рано и с удоволствие бихме приели поканата да ни покажеш Виена.

– Разбрао! Ето тук ще напиша телефонния си номер, ако се обадите предишния ден, ще отделя цялото си време за вас – каза Лукас и написа няколко цифри на салфетка от заведението.

Беше приятно изненадан, за първи път от много време имаше желание да говори с някого. Помота се още малко и тръгна към дома си весел и окрилен. Май се очертаваше да се сприятели с това момиче. Искаше му тя наистина да се обади следващата седмица.

33

Лукас влезе в апартамента на Ари, но арменецът го нямаше там. Беше му приготвил спалнята и беше затъмnil помещението, така че Лукас се просна на леглото и остана така дълго време. Заспа в тази поза, като насян започна да се мята и върти. Когато се събуди и дръпна завесите, видя, че навън се беше стъмнило. Явно цялата умора на предишния ден и вълнуващите събития от нощта бяха изцелили силите му. Вечерта беше хладна, но свежият въздух, нахлуващ от отворения прозорец на спалнята, му помогна да размисли трезво за изминалата нощ, която би възприел като необичаен сън, ако не беше намерил в джоба на ризата си малката златна роза, която снощи му беше дал Хари Некелман.

Ари беше приготвил храна и Лукас му беше благодарен, че не го разпитва за изминалата вечер. Арменецът не даваше вид, че се интересува от тайното общество, в което го беше въвел Хари. След вечеря, двамата млади мъже споделиха леглото и емоциите си, както много пъти преди това, а на сутринта Ари закара Лукас до училището. Новото беше екземплярът от „Книга на тайните“, който по заръка на Хари Лукас трябваше да даде на Марк. От него се очакваше да заинтригува приятеля си с темата, като не се издава, че става дума за тайна мисия, а представи всичко за любопитна информация. До началото на лятната ваканция оставаха още няколко седмици и след това много неща щяха да се променят. В главата на Лукас се въртяха мисли за още

една недовършена задача, на която беше решил да отдели време, когато се върнеше във Виена. Ставаше дума за едно парче хартиена салфетка, върху което бе написан телефонът на красивото момиче със загадъчния профил, с което се беше запознал в едно от виенските кафенета преди известено време. Тя беше интересна, привлекателна и Лукас щеше да се опита да се свърже с нея. Разбираше, че това няма да се хареса на Ари. Лукас трябваше да мисли за бъдещето си, в което според родителите му и обществото щеше да се наложи, ако не да се ожени, то поне да има постоянна връзка с момиче. Тази девойка беше много подходящ избор – Лукас я харесваше и това щеше да направи нещата по-лесни за него.

Маги. Името ѝ беше Маги. Маги от Братислава щеше да му помогне да заеме в очите на обществото образа, който очакваша от него приятели, родители, учители. Дали щеше да успее? Времето щеше да покаже.

Mark

34

Залата, която миналия път беше нещо като нощен бар, сега беше затъмнена, а групата мъже, присъстващи на церемонията, бяха облечени в тайнствени тъмни роби, украсени със златни рози от лявата им страна. Mark разглеждаше наоколо и не очакваше някой да го забележи. В този момент видя познато лице. Господинът, който стоеше отсреща, беше Хари Некелман. Той му кимна да тръгне след него, след което го заведе в центъра на залата и го представи като Mark, сина на брат Виторио Виконца и млад италианец с потенциал да направи банкова кариера в Женева. Братята кимаха одобрително и това помогна на Mark да се почувства малко по-спокойен от мига, в който надникна за първи път зад завесата.

Години след това той разбра как толкова лесно бе съумял да намери първата си работа в банката на Морис Монпелие и кой беше го препоръчал. Много от банкерите, с които в последствие му се налагаше да работи, присъстваха в залата през онази паметна вечер. Те имаха нещо по-важно от добра памет относно младежите, които назначаваха в подопечните им институции и компании – специален списък, в който бяха написани имената на хората,

които трябващо да бъдат наети. Бащата на Mark му беше оставил невероятно наследство. Младежът още не можеше да прецени дали то беше с положителен или отрицателен знак, но в едно беше сигурен. В момента, в който беше прием в Братството, с финансовите проблеми, които от години тегнха над семейството му, щеше най-накрая да бъде прикалоочено. Имаше и нещо друго, което караше да се почувства по-добре – присъствието на Лукас, с когото споделяше тази тайна. Той беше най-близкият му човек и Mark беше спокоен, тъй като именно чрез него бе попаднал в това общество.

През първата година, в която Mark започна работа, двамата щяха да се виждат по-рядко. Лукас имаше още няколко години да завърши образованието си, а на приятеля му предстоеше да наложи името си в банката, за да бъде препоръчен вместо някой от другите си колеги. През цялото това време момчетата не повдигнаха темата за Братството, нито за „Книга на тайните“ или за „Истината Туле“. Но общата им тайна ги направи още по-близки. Двамата знаеха, че са повече от приятели или семейство – бяха братя и мисията им беше да защитават интересите на своите напътстващи, които макар, че бяха различни, работеха за една обща цел.

Всичко вървеше гладко до лялото, през което на Лукас му дойде безумната идея да прекарам лятната ваканция на езерото Балатон в Унгария заедно с още няколко техни приятели. Пътуването беше важно за австриеца, който искаше да представи приятелката си на Mark. Момичето, с което се виждаше повече от две години, но никой не беше срешил до този момент – Magi. Mark приемаше всичко това за забавно до момента, в който не разбра, че и Ари ще бъде в Балатон.

Марк не можеше да отсъства дълго време точно сега, когато господин Монпелие следеше всяка негова стъпка. Кариерата му в банката се развиваше по план и това с всеки изминал ден му даваше по-голяма увереност и спокойствие. Имаше шансове да се издигне много по-бързо от всеки друг. Въпреки че беше получил солидни препоръки, той полагаше и доста усилия, подтикван от личната си мотивация един ден да бъде богат и независим. За него работата беше основата, която щеше да му осигури спокоен и успешен живот.

Марк продължаваше да се прибира редко във Флоренция, но редовно се виждаше с Джована, която пътуваше веднъж, а понякога и два пъти месечно до различни швейцарски градове. По думите ѝ бизнесът с бижута вървеше добре. Това създава възможности да работи с влиятелни бизнесмени в Европа. Големите компании отпускаха повече пари на служителите си и благодарение на тези бонуси те изграждаха по-добър имидж и стандарт на живот. Тези стремежи, разбира се, отразяваха положително на търговците на бижута, часовници и други предмети на лукса. Странгията им работееше отлично в Италия, където много хора бяха готови на всичко, за да изглеждат по-богати, отколкото са всъщност. Джована не се интересуваше от причините, заради които клиентите купуваха диаманти и часовници от нейните магазини – важното беше да продължават да го правят. Другото беше част от играта и любопитни нюанси от търговията с луксозни вещи, но причината за пътуванията ѝ до Швейцария отдавна не бяха само скъпите аксесоари и бизнеса. Джована Конти беше заинтригувана от красив млад мъж, с когото споделяше всеки миг, и заради когото се откъсваше от задълженията си. Чувстваше се като възкръснала от скучния живот

в италианската провинция. Южните импераменти на Ари я караше да преживява страховитни емоции в изисканите швейцарски хотели, а красивият му външен вид предизвикващ вълни от завистливи погледи, където и да се появяха заедно. Това караше Джована да желае да бъде заедно с любовника си в средновековните италиански градове или да се откажат на страсти си на красивите плажове край Неапол и Капри. Тя знаеше, че един ден ще успее да го изкуши да приемат такова пътуване, но не можеше да предположи каква е причината да ѝ отказва да прекарват заедно повече време. Виждаха се един, най-много двама ученци през месеца. „Всенак, аз съм семейна, а не твой!“ – мислеше си красивата италианка, докато превърташе в главата си стотици възможни романтични места в Италия, на които искаше да заведе любимия си.

Марк продължаваше да се вижда с Лукас и с приятелите си от пансиона, но животът му вече тече с друго темпо. Промени се, започна да се среща с различни хора, а средата оформяше в него нови качества. Лукас, от своя страна, си оставаше още момче, а срещите му с Ари не помагаха много за израстването му. Това, което се беше променило, бе, че все по-често започна да споменава името на едно момиче в разговорите си. Излизаше с него от известно време, но въпреки това продължаваше да изчезва през ученците заедно с Ари.

Марк знаеше, че приятелят му пази тайна, свързана с личния му живот, и че нещата там не са точно както му казва, но не искаше да взема отношение по темата. Истината бе, че той не харесваше Ари. Беше станал свидетел на няколко жеста на близост между арменеца и Джована и това наклони везните. Опушташе се да разбере какво прави

Ари с нея, при положение, че от една страна имаше връзка с Лукас, а от друга за никого не беше тайна аферата му с Хари Некелман. Џкована беше увлечена по младия мъж и това си личеше. Марк беше притеснен. Той знаеше, че мајка му няма да се разведе с Антонио, но въпреки това нямаше идея какви бяха целите на амбициозния Ари. Реши да проучи арменеца и да разбере повече за него. В Женева имаше много надежджни и дискретни агенции, които можеха да съберат сведения за всеки. Швейцарците ги използваха, когато наемаха някого на работа. Особено ако ставаше сула за прословутата им банкова сигурност, никой не можеше да си позволи да допуска грешки с персонала – от това зависеше доверието на клиентите и тайната на банковите институции. Марк си уреди среща с една от въпросните агенции и в този ден бързаше нападам. Изпитваше вълнение, за първи път чувстваше, че прави нещо за семейството си. Имаше снимка на арменеца и на един лист беше написал всичко, което знаеше за него. Ако имената му бяха истински, нямаше да има проблем да получи сведенията, които търсеше. Услугата беше скъпа, но за Марк си струваше.

АСМОДЕЙ не можеше да повърва каквото каша беше забъркал. Само за секунда отклони вниманието си и ето че Ари – човекът, когото изкушаваше от известно време – се беше обвързал с неговата Джокована. Такъв талант. И така да го провали. Трайбаше да бъде по- внимателен. Да беше проследил арменеца, да беше го проучил...

Асмодей се дивеше на собствената си глупост. Не можеше просто така да унищожи момчето, беше отдала твърде много време за обучението му и благодарение на него след повече от сто и петдесет години за първи път имаше шанс да успее да се класира за Игра на големите. Асмодей тайно се надявал, че Ари да се обърка в многобройните си връзки и да загуби интерес към Джокована. Плановете му за малко да се събудят. Това, че успя да го изкуши чрез Аливи, беше временна победа, но арменецът надминал всичките му очаквания. Похотлив, ненаситен и азчен! С лута да го търсиши, не можеш да попаднеш на такъв стоманен години. Асмодей не беше привърженик на хомосексуалните връзки, но вместо да се опита да откаже Ари от тях, той го подкрепяше само за да отваже вниманието му от италианката. Демонът щеше да използва всичките си дяволски методи за това, но беше пропуснал нещо много важно: никој за тиг не бе предположил, че има вероятност Джокована да се вълюби в Ари. Това объркваше много неща. Не искаше да отстранява малежка прекалено грубо, италианката беше емоционална и това щеше да я съсипе.

Демонът не спираше да мисли. Бродеше край огньовете в Ага и не го свърташе на едно място. Ту се опиваше да следи играта, ту гледаше хоризонта. От време на време се чудеше да ли да не сподели какво го измъчва с Дарицфер. Той имаше някои тайни, за които Асмодей знаеше, затова беше сигурен, че ще разбере какво изпитва и може би щеше да успее да му даде съвет как да постъпи. Такива идеи се въртяха в главата на демона, който умислено отново се втренчваше в хоризонта.

Италианецът вървеше по улицата и чак сега усети първият полъх на есента. Осветени от есенното слънце, красивите фасади на сградите имаха съвсем друг облик. Някои от тях грееха в червени оттенъци, а други светеха като златни. Вървеше към квартал Шампел и за пореден път се наслади на най-хубавата женевска улица – Флорисан. Остана изненадан, когато установи, че кантората на агенцията се намира в жилищен район. Все пак швейцарците не обичаха да нарушаат спокойствието им. Mark продължаваше да върви и от типичен градски пейзаж пред него малко по малко започваша да се отварят други гледки. Зад красиви метални огради се виждаха големи къщи с прекрасни цветни градини. Една след друга оградите ставаха по-плътни и непристигни, а къщите – по-големи. Италианецът продължаваше да крачи и накрая стигна до номера, който търсеше. Къщата беше солидна, имаше покрив с красиво подредени каменни плочи. Входната врата не загатваше по никакъв начин, че това е офис, а не жилищен дом. Той позвъни. Чу се дразнещо изпражкане и един глас с немски акцент попита:

– Господин Висконца?

Mark отговори и вратата с пълзгане се отвори. Пред него се откри прекрасен двор със зелени растения и цветна градина. В дъното му имаше беседка, а до нея фонтан с чудно висок водосък. Посрещна го мъж, на нея фонтан с чудно висок водосък. Посрещна го мъж, на нея фонтан с чудно висок водосък. Посрещна го мъж, на нея фонтан с чудно висок водосък.

– Приятно ми е, господин Висконца. Мелвин Каулман.

– Mark Висконца.

– Имате ли нещо против да поговорим край беседката, времето все още е хубаво и бих искал да се насладя на последните слънчеви лъчи.

- Моля ви, разбира се.
- Какво ви води при нас?
- Интересува ме едно лице: Артур Довасян. Към настоящия момент живее във Виена. Бил е треньор по футбол, от арменски произход.

Mark показва снимката на Ари и подаде листчето, на което беше написал информацията за него. Мелвин Калман ги взе. За няколко секунди се вгледа в лицето на младия мъж от снимката, след което съзна прилежно листчето и го прибра във вътрешния джоб на сакото си. Италианецът извади още една бележка.

- Това е ордерът за аванса. Пет хиляди франка, преведени по вашата сметка. Както се разбрахме, останалата половина ще получите, когато приключиме.

- Господин Висконца, разполагаме с три месеца да приключим работата си. Ще получите цялата информация за лицето във вакуумирана папка, съдържаща не по-малко от петдесет страници материал. Всичко, което ви интересува, ще бъде в нея. Хартията, на която е написан доклада, е специална. След една седмица тя ще се саморазгради от контакта с въздуха. Ще трябва лично да прехвърлимте важните за Вас сведения на обикновена хартия с вашия собствен почерк. Това са нашите правила за сигурност.

- Разбира се, ще се съобразя с тях

- Моля, оставете телефон за контакт. Ще наемем на Ваше име пощенска кутия в банка N, в която ще ви изпратим доклада. Повече няма да се видим. По телефона ще ви кажем и секретният код, чрез който ще получите достъп до информацията. Ще имате една седмица, за да я вземете. Благодарим ви за доверието.

Mark се ръкува с Мелвин Калман и тръгна по пътеката към изхода. След минута се озова на улицата. Обърна се от-

ново да огледа къщата и в този момент забеляза камерата, която го следеше катооко на хамелеон.

Италианецът тръгна бавно в посоката, от която беше дошъл, а навън леко започваше да пръска първият есенен дъжд.

Месеците отминаха бързо, времето навън беше студено и Женева се намираше в навечерието на коледните празници, когато една вечер телефонът в дома на Mark иззвъння.

– Господин Висконца?

– Да, аз съм.

– Имате пратка в банка N, пощенска кутия 665. Които, който трябва да съобщите, е 2135. Запишете 2135. От този момент имате една седмица, в която можете да получите доклада си.

– Благодаря ви. Весели празници.

Отсрещната страна беше затворила и от слушалката се чуваше свободно.

Mark се облече. Сложи новото си кашмирено палто и се запъти към банка N. Входната ѝ врата беше тежка и метална, а самата сграда облицована със сив мрамор. С нищо не се различаваше от всяка друга банка в Женева, но на входа не го посрещна никой. На вратата имаше устройство с електронна клавиатура, където въвеже кода: 2135. Вратата се отвори и Mark се насочи към голямото тъмно фоайе с подредени вертикално по стената пощенски кутии. Намери своята кутия – 665, и отново въвеже кода, този път на вратичката ѝ. Секунди след като написна и последната цифра, тя щракна и плавно се отвори. Вътре лежеше пласмасов пакет, който приличаше на дебелите папки от деяноводството на банката. Върху него с черни букви беше написано неговото име. В този момент електронен глас съобщи по високоговорителя в залата:

– Имате пет минути да напуснете. Имате пет минути да напуснете.

Mark се огледа. Вратата, от която беше влязъл, беше затворена, а друга по-малка врата до нея стоеше подканващо отворена.

– Имате пет минути да напуснете. Имате пет минути да напуснете.

Електронната жена не спираше да нареджда. Mark мина през малката врата с пакета в ръцете си и тя бързо и безшумно се затвори след него. Озова се на съседната пряка, непосредствено до входа на голям хранителен магазин. Вратата, през която беше напуснал пакета, отвън приличаше на вход на склад или нещо подобно. Дискретността на швейцарците надминаваше очакванията му.

Загърнат в палтото, той забърза крачка към дома си. Седна на бюрото си, подгответи лист и молив, за да запише подробното име, които го интересувала, и с малка метална ножичка разтвори горния пластмасов слой на пакета. Хартиената пакетка, която намери вътре, му обещаваше да прекара безсънна нощ. Върху нея имаше надпис: „Артур Довасян“.

Похом

АСМОДЕЙ е предводителят на разбунтувалите се ангели, създали потомство със смъртни жени, за което били изгонени от Раја. Послаен саизац от небето, той се обръща и съзира Бог. Това му оставя два белега във формата на светкавица във всяко око - спомен за Божия образ. По-късно Асмодей е напразен и прогонен от събрата си заради това, че носи в очите си обраЗа, напомнящ им за изгубения рай. Аутащ се в пустинята, той се разкъсва на две, за да не е сам в скитанията си. Асмодей е демон на аличността, гнева и на първо място - на похомта. Той е един от царете на подземния свят, почти равен на Ауцифер и Сатаната особено по бунтарския си характер. Асмодей е змиата, подтасила Ева да изяде забранения плод. Някои предания го свързват с Алиит, легендарната непокорна съпруга на Адам преди Ева, осъдена на изгнание от Раја. В Стария завет Асмодей убива един от седемте мъже на Сара и изгонва цар Соломон от царството му.

Неговата сила е най-тогъща през ноември, когато се бори със Свети Иоан Кръстител – символ на езотериката и духовността. Асподей е зъл, коварен и прелъстяващ. Забавява се за спектка на тези, чиято похот владее и чрез нея управлява душите и телата им. Той устроища нелепи бракове, събиращи стари мъже с малки жени, господарки със слугите им, развратници с наивници. Не се интересува от нищо друго, освен да обича живота на влюбените. Този демон присъства постоянно в света на богатите и могъщите, защото е цар на хазартните игри и забавленията. Асподей е повелител на бохемите и последователите на модата и изкуствата. Той е демонът на сладострастието, другото лице на Купидон. Това име получава от поетите, които го обрисуват в най-привлекателни краски. В неговия образ има златни крила, превръзка на очите и колчан със стреали, с които пробожда сърцата на влюбените и ги кара да прелъстяват и да се оставят да бъдат прелъстени. Асподей е княз на отмъщението на изоставените любовници и покровителя на похотта, а хомосексуалността е един от неговите методи за съблазън.

*Когато БОГ сътворил човека,
нуждата от Самана отпаднала.*

Карол Бунш

Ари

35

Ари стоеше до прозореца на виенския си апартамент и гледаше как градът се събужда. Мислеше за подробности, които ако човек погледнеше от негативната страна, можеше да възприеме като проблеми. Но не. Той беше обладял живота си и се гордееше с това. Почти всеки ден мислено се връщаше към времето, когато пристигна с чичо си Арам във Виена. Страхът, който изпитваше на гарата в Братислава. Първото мляко с какао, което беше изпил на виенската гара. Първите разходки в европейската столица и постиянното оглеждане по улиците с тревога да не би някой да го предаде на полицията. С годините разбра, че въсъщност никой не се интересува от него. Улазиши се, че ще трябва да напусне красивата столица и да отиде да живее при други роднини в едно от предградията ѝ. Работеще в бакалията на свой роднина и от сумрин до вечер пренасяше тежките

каси, като се надяващ по-бързо да дойде вечерта, за да се нахрани. В тийнейджърските си години момчето беше по-едро от средното. В родината постиженията му в спорта разваха близките му, но за хубаво или лошо футболът беше разбил физиката му и Ари беше непрекъснато гладен. Всеки ден следеше кога чично му отива да обядва в малката тъмна стаичка зад стълбите на магазина. Той хапваше бавно и спокойно храната, която съпругата му Такухи беше приготвила сумрината. Металните канчета потракваха в платнената торба и по пъщкането и клокоченето на водата в чашата му момчето разбираше, че обядът е приключил. След това си намираше повод да се завърти покрай стаичката и почти винаги намираше нещо останало от обяда. Или филия хляб, или няколко парчета колбас. Като комка, набелязала врабче, се нахвърляше на останъците и после се връщаше на работа срещу тежките каси. Мечтаеше отново да спортува и да гони топката на стадиона. В почивните си дни Ари се разхождаше в селото и се оглеждаше за компанията на някой младеж. Но не виждаше такива. По улиците срещаше само хора, тръгнали да пазаруват продукти за семицата. Същото правеха и неговите роднини. В неделя почиваха и след закуска ходеха до търговския център в съседство. Те работеха в бакалия и почти не купуваха хранителни продукти, но понякога вземаха дрехи или предмети за дома. Това беше тяхното забавление, както и гостуването у някои съседи веднъж в месеца или още по-редките пътувания до роднини арменци, живеещи наблизо. Тази неделя Ари беше решил да се разходи до супермаркета с чично си и леля си. Щеше да му е за втори път, първият беше преди година.

Обиколката на супермаркета беше досадна. Магазинът беше претъпкан и Ари виждаше само тълпа пазаруващи, а не

място за забавление. Чичо му и леля му оглеждаха внимателно някой предмет и коментираха цената му. Не купуваха никакът вештаче, които обсъждаха, но въпреки това изследваха рафтовете сантиметър по сантиметър. Ари вече беше обиколил по няколко пъти големите щандове с хранителни продукти и чакаше с нетърпение да стигнат до промишлените стоки, за да огледа monkите и спортните екипи.

След час, когато разходката на арменците приключи, момчето беше застанало пред колата като куче, готово да се качи вътре всеки момент, в който му подадат знак за това. Нагласи се на задната седалка, закопча си колана и се загледа през прозореца.

Бяха помегли и Ари наблюдаваше с любопитство редуващите се гледки. Отминаваха бързо къщите, гворове и градини, а на него не му се искаше пътуването да свърши. Малко преди да пристигнат, както си гледаше през прозореца, момчето забеляза зелена поляна, която му заприлича на игрище за футбол. Той се повдигна леко и видя група младежки, които тичаха по тревата и ритаха monk. Сърцето му се сви. Наистина ли играеха футбол? Щеше да провери. Вместо да се разхожда в центъра на селото, щеше да се опита да намери това място. Така и постъпи. Следващата неделя пригответи най-леките си обувки и облече един от пропритите си панталони. Малко по-късно вече крачеше по улицата към зелената трева на игрището, което беше видял от колата. След около петнадесет минути ход, Ари забеляза крайните ограджения на селския стадион. Пристигна, когато мачът почти приключва. Засстанало в края на игрището, мургавото момче гледаше по посока monkата и играчите, които вече се отмегляха. Чуваше възбудените гласове на момчетата, които се закачаха на път за съблекалнята. В този момент към него се доближи един мъж и го попита:

– Искаш ли да играеш?

– Кої? Аз ли? – отвърна Ари и се притесни, че немският му не е особено добър.

– Да, ти, кої друг?

– Искам, да. Но взимате ли нови момчета в отбора?

– Може и да те взема. Трябва да видя как риташ.

– Кога можа да покажа? Бях тренирал футбол у дома... – каза арменецът на развален немски.

– Тренирал си? Ела другата неделя точно в девет часа, ще видим какво можеш.

– Ще бъда тук.

Усмихнат, Ари си тръгна. До дома на чичо му имаше много път, но той го измина сякаш бяха няколко метра. За първи път от много време се чувстваше щастлив. Беше осъзнал, че щастие то не е в покрива над главата и в редовната храна. Имаше и други, по-важни от това неща.

Следващата неделя момчето се беше приготвило за тренировка, но се оказа, че обувките, с които риташе в Армения, са му омалели. Той отряза пръстите на кецовете, като боядиса с въакса пръстите на краката си, за да не си личат на фона на черните краища на спортните обувки. Палците на двете му крака стърчаха като брадавици, но той беше щастлив, че ще може да участва в играта с момчетата. Включи се всеотдайно и направи няколко отлични разигравания, като след всяко подаване краешком следеше реакцията на треньора. Той се усмихваше за миг и след това отново си слагаше сериозно изражение. Арменското момче долови задоволството му още първия път и през цялата игра следеше за него. Когато мачът приключи, треньорът му каза:

– Можеш да игбаши с момчетата. Когато съвършиш всички, ела да те запишаш.

В треньорската стая имаше само едно бързо с няколко панки отгоре и множество разпални по пода тонки. Треньорът записа името му: Артур Довасян при останалите на момчетата от новия отбор. Преди да го изпрати, му каза:

– Ела с мен.

Заведе го до друга стая с много рафтове, наредени с тонки, както футболни, така и волейболни и баскетболни:

– Кой номер обувки носиш?

– Тези са 42.

– Пробвай тези. – Треньорът му подаде чифт нови спортни обувки. Ари погледна подметката и видя „N44“. Обу ги и въпреки че му бяха малко големи, каза:

– Това е моят размер.

– Твоят, да. Тъкмо ще ти стават и следващата година.

– Треньорът го погледна и преди Ари да се накани да му благодари за обувките, каза: – Извезвай!

Ари започна да тренира всяка неделя с отбора и се стараеше да бъде винаги навреме и да показва най-добрите си постижения. Той беше играл футбол в родината си и скоро се наложи като лидер. Треньорът му даваше повече възможности, отколкото на другите момчета и това създавае у тях ресpekt към смуглия им сътборник. Добрая характер му отваряше всички врати и скоро Ари се сприятели с момчетата. Така минаха няколко години и след като завърши училище, треньорът го препоръча на свой приятел във Виена, който имаше нужда от човек да му помога да ръководи младежката школа на един от големите футболни клубове в столицата.

Ари беше доволен, че има работа, но въпреки контрактите, които създавае, не можеше да си позволи да наеме апартамент във Виена, затова спеше в малка стая зад съб-

лекалната в спортната база. През почивните си дни пътуващие до предградието и гостуваше на чичо си и леля си. Парите, които получаваше, не бяха много, но достатъчно, за да може да отделя скромни суми настани. Скоро успя да си купи прилични дрехи и започна да излиза на разходки в центъра на града. Научи се да си носи косата по модата и усещаше погледите на момичетата върху себе си. Той също ги гледаше. Копнееше за тях, желаеше ги. Нямаше пари да ги покани на вечеря, нито дори на кафе. Да не говорим, че освен старото легло в стаичката на спортния комплекс нямаше нищо. Ари обаче имаше какво да предложи, и то не беше за изпускане. Имаше прекрасно тяло, мускулесто и спрастено. Имаше красива черна коса и огнени очи. Имаше красивата си усмишка с подредени като бисери зъби. Скоро осъзна, че този капитал е повече, отколкото имат мнозина с по-големи финансови възможности.

Един ден, докато стоеше в едно кафене, към него се приближи дама със светла коса, равен сънчев тен и тъмни очила. Притежаваше прекрасни крака, обути в прилепнати джинси, и носеше обувки с високи токчета.

- Не съм ви виждала тук досега.
- Извам рязко по тези места. Може би затова - усмихна се Ари и показа хубавите си бели зъби.
- Нима тръгвате? Бих искала да ви направя едно предложение.
- На мен? Какво предложение?
- Ще бъда кратка. Искам да ме придружиш на едно събитие утре вечер - мина на ти жената. По тона ѝ си личеше, че е свикнала да води преговори. - Ще ти отнеме вечерта и част от нощта. Ще пътуваме със самолет до Венеция, затова не знам в колко часа ще се върнем, но със сигурност

ще бъдем тук до сумринта. Ще ти платя двадесет хиляди шилинга. Това е сделка. Приемаш ли?

- Двадесет хиляди шилинга? Какво трябва да правя?

- Нещо. Ще стоиш до мен и ще се усмихваш. Имам нужда от пригужител за важна официална вечеря, на която ако отида сама, ще направя лошо впечатление.

Ари се замисли, но сумата беше по-голяма, отколкото печеление за месец. И то само за една вечер! Жената беше красива, а задачата не изглеждаше сложна или опасна.

- Приемам.

- Аз съм Маргарет. А ти?

- Ари. Артур Добасян.

- Арменец?

- Да. Но живея тук отдавна.

- Вземи тази карта, в нея има достатъчно пари, за да си купиш най-добрия костюм. Иди в магазина за мъжко облекло зад „Сахер“. Знаеш ли къде се намира?

- Ще го намеря.

- Аз ще им се обадя да те посрещнат, а утре ще те чакам тук в осемнайсет часа.

Ари не можеше да повярва на късмета си, стъпваше наперено по централната улица и се оглеждаше във витрините. Беше пъхнал ръка в джоба си и спускаше кредитната карта на жената, вървейки по тротоара към магазина за мъжко облекло. Беше виждал сладкарницата, за която му спомена - „Сахер“, от автобуса. Пред нея винаги имаше наредени по няколко скъпни коли, от които слизаха и се качвати красиви жени и мъже. Ари просто беше отбелязал този факт и не беше чувал, че това е едно от най-прочутите кафенета в Европа. Магазинът, за който му каза жената, беше с леко затъмнени витрини с огледални стъкла, през които

се виждаха силуетите на няколко наредени един до друг манекени, облечени с костюми по последна мода. От страната на улицата се виждаха няколко гискретни надписи в горната част на стъклата.

Ари отвори вратата и пред него изведнъж се материализира мъж, облечен в тъмен костюм с бели ревери на сакомо.

– Господин Довасян?

– Аз, да... – объркано изрече Ари. Зачуди се, толкова бързо ли се беше обадила Маргарет...

– Заповядайте, след мен. Насстанете се тук моля, сега ще извикам да ви вземат мерките. Рафаел!

Рафаел се появи с шивашки метър в ръка и започна да мери последователно краката, дълбината на ръцете, шията и талията на Ари. След малко друг служител му донесе върху една табла прозрачна чаша шампанско и го помоли да изчака още малко. Четвърт час по-късно пред момчето бяха сложили щендер с няколко костюма, ризи, и вратовръзки. Имаше още една табла с панийонки, а на количка, тапицирана с тъмновишина, кожа, лежаха кутии с обувки.

Помолиха Ари да остане по бельо и започнаха да му помогат да облича костюмите един по един. Докато се оглеждаше, той се зачузи каква разлика изобщо намираха между тях. Всички му се струваха много хубави и... еднакви.

– Вие кой костюм предпочитате, хер Довасян?

– Не мога да преценя... Бих искал да се доверя на вашата преценка. Моля, подберете и подходящи обувки и панийонка към него. Благодаря ви.

Няколко минути по-късно бях приготвили няколко картонени кутии, вързани напряко с тъмночервени кондирени панделки.

- Можем да ви откараме докъдето пожелаете. Вероятно сте без кола?

- Имам карта, с която да платя - каза Ари и крадешком погледна към вратата, до която се беше изправил един от служителите, нарамил всичките кутии.

- Няма нужда, Маргарет Шуман се погрижи за всичко. Благодарим ви, че избрахте нашия магазин. Надяваме се да ви видим отново.

- Довиждане.

Ари се настани на задната седалка на лимузината, а служителят беше сложил до него току-що купения костюм. Колата се отправи към спортния комплекс и когато шофьорът спря на паркинга с въпросителен поглед, Ари му каза:

- Благодаря ви, тук е добре.

Взе кутиите и се запъти към своята стачка. Намрупна ги върху единствения свободен стол и се зачуди откъде утре ще намери пари за такси.

***

Ари се събуди по обяд. Беше заспал късно и от вълнение се въртя до сутринта. Докато се обличаше, се сети за картата, която Маргарет му беше дала. Отиде до един банкомат и я пъхна вътре. Не можеше да повярва. Беше пълна, имаше лимит 50 000 шилинга! Изтегли гвесма и ги прибра в джоба си. Щяха да му стигнат за такси до центъра.

Разходи се из квартала, мина покрай пощата и се сети, че е гладен. Повървя още малко до магазина на турчина Али, откъдето си купи гвоеен сандвич с кебап и тръгна да го изяде в двора на комплекса. В този момент се сети, че Али слагаше много пикантен чеснок сос и после устната му щеше да

миришие. Трябващо да си вземе друг сандвич. Този щеше да остане за утре. Върна се в магазина на Али и го помоли:

– Може ли още един кебап, но без чеснок сос.

– Аа, някой има среща довечера, май?

Ари се усмихна. Когато се върна в стаичката си, изяде сандвича и след като мина през банята, отвори кутиите една по една. Разтвори тънката хартия на най-горната и намери вътре бяла, почти като сняг, риза. Облече я и попърси панталона. След това сакото. Всичко му споеше като излято. Останаха две по-малки кутии – в едната намери чисто нов колан в тон с обувките, а в другата прекрасен кожен портфейл.

„Помислили са за всичко“ – каза си Ари и се нагласи за последно пред малкото огледало в мъжката съблекалня. Показа се на улицата край комплекса и зачака такси.

Кафенето, в което се бяха срещнали с Маргарет предната вечер, изглеждаше различно. На всяка маса имаше табелки с надпис „Rezervet“, а салонът все още беше празен. Ари се настани на една от най-близките до прозореца маси и зачака. След половин час взиране и нервно потропване с лъжичката по чашата с кафе, започна да се питат дали Маргарет ще дойде. В този момент вратата се отвори и през нея влезе жената, с която вчера се беше запознал, но облечена във вечерна рокля. Беше красива. Сега, както беше без очила, макар и с безупречен грим се виждаше, че въпреки доброма си форма е на повече от четиридесет години.

– Ари, ти ли си това! Изглеждаш блестящо!

– Ти също си много красива!

– Готов ли си?

– Разбира се, очаквах те.

Ари стана от масата, подаде ръката на Маргарет, както беше виждал чично си Арам да прави, и гвамата из-

лязоха от кафенето. Отипред ги чакаше голяма черна кола. Настаниха се на задните седалки и шофьорът отпраши към летището. Спряха на страничен терминал, където се виждаше малък четириместен самолет. Ари не издаваше вълнението си и мълчеше в очакване Маргарет да каже нещо. Тя обаче гледаше уморено и чак когато самолетът излетя, помоли втория пилот да отвори малкия портативен хладилник, в който имаше бутилка шампанско. Ка-заха си наздраве и това ги отпусна. Тясното просстранство и мехурчетата на шампанското ги сближиха, хванаха се за ръце и Маргарет започна да говори. Разказа на Ари за срещата, която ѝ предстоеше. Делова вечеря, свързана с голяма сделка, сключена преди няколко дни. Трябваше да се види с италианските си и швейцарски партньори, които щяха да бъдат приграждани от съпрузите си, а тя не искала да бъде в компанията на другия австриец, който щял да присъства. Стар семеен конфликт. Маргарет предпочиташе компанията на млади хора. С Ари усещаше близост и това я караше да се чувства спокойна. Той беше уравновесен и балансиран, което се оказа голямо предимство, когато се окажеше в средите на хора, ангажирани с корпоративни дела.

След час и половина се приземиха на летище в близост до лагуната на Венеция. Беше сумрак, но градът беше окупан в светлинни. Отново ги чакаше лимузина, която ги откарала до лодка с която стигнаха в модерен ресторант, разположен в на пръв поглед изпърбущена сграда. Салонът беше затворен за външни хора, голямата кръгла маса беше поставена до прозорците, от които се виждаше моста Риалто. Ари го разпозна от снимките във всекидневната на чичо Арам.

Хората бяха облечени в стилни костюми, жените във вечерни рокли. Поднасяха им едно след друго блюдо, непознати за младия мъж. Разговорите се водеха на италиански и френски и той стоеше безучастен, гледаше какво правят другите и не отказваше нищо, което сервитърът поставяше пред него. Скоро вечерята приключи и двамата с Маргарет си взеха довиждане с компанията във фоайето на ресторант. До входа на сградата се срециха с другия австриец. Маргарет го подмина, но той попита:

- Маргарет, няма ли да ме запознаеш с младия си приятел?
- Разбира се. Това е Ари.
- Приятно ми е, Хари Некелман. Стар приятел на Маргарет.

- Ари, Хари управлява голяма компания и менажира фондация за млади таланти.

- Интересно. Аз също се занимавам със спорт. До скоро виждане, хер Некелман.

Мъжът погледна Ари по много особен начин и му подаде визитната си картичка, която той небрежно пъхна в джоба на сакото си.

Маргарет чакаше отпред и Ари отново ѝ поднесе ръката си. Този път я пое и му предложи:

- Искаш ли да се разходим?
- Разбира се.

Нощният град наистина беше прекрасен и Ари усети магията на Венеция. След години винаги когато искаше да намери себе си щеше да се връща там. Маргарет беше прекрасна и Ари не пускаше ръката ѝ.

- Ари, ако искаш да разгледаш града, трябва да го видиш сумрината. Мога да откажа самолета и да вземем хотел.

- Прекрасно е. С удоволствие бих останал с теб тук.

Ари прегърна Маргарет и двамата влязоха тaka във фоайето на лъскав хотел. Тя попита дали има свободен апартамент и след като го нае, поръча да им донесат шампанско и ягоди.

Апартаментът беше по-голям, от всеки който Ари някога беше видял, а спалнята беше кръгла и момчето си помисли, че в нея могат да се съберат десетина човека. След минута донесоха шампанското и двамата с Маргарет отново си казаха наздраве. Малко по-късно той започна да я целува по лицето. Свали роклята ѝ и я положи на леглото. Покри с целувки всяка част от нея и се отдаде на спасителя си. Маргарет не разбра, че му беше за първи път, но той усети, че това е, за което е бил създен и от което повече не искаше да се лишава. Не спря да я целува през цялата нощ, много пъти покри мялото и със свое то и много пъти я връщащ в леглото, за да бъде с нея. Това, което правеше с Маргарет, беше по-вкусно от всяка храна, по-приятно от всяка победа, по-сладко от всичко, което беше усетил досега.

На сутринта двамата отново се разходиха из Венеция. Маргарет го остави за малко, за да отиде на последната служебна среща преди да заминат, и момчето продължи да обикаля само. Градът не му се струваше особено привлекателен. От много време живееше във Виена и очуканите сгради и мътните канали не го впечатлиха. Това, което му хареса, бяха малките площаџета, на всяко от които имаше по една красива църква. Намираше се в Италия, страната с най-религиозните жители, не можеше да се научуди на огромния брой църкви и се разваше като дете на красивите стенописи и икони. Имаше още половин час до срещата с Маргарет и тръгна по една от по-малките странични улици. След малко се озова на забутан площаџ с обичайната

църква в центъра му. Всъщност тя съвсем не беше обичайна и изглеждаше различно от другите. Ари се запъти към нея. Вратата ѝ беше притворена, а вътре нямаше никой. Той се огледа. Прекрасни статуи, злато и разкошно изрисуван таван, както на повечето църкви в Италия. Интересно беше, че съдът за водата, с която се помазваха вярващите, стоеше върху раменете на статуя на дявол. С усмихнато лице и подредена брада, но все пак дявол. „Много странно – помисли си Ари. – Тук, до статуята на Дева Мария.“ Дяволът беше подпрял съда с водата върху ръката си, чийто лакът бе опрян на челото му. Крилата на демона изглеждаха пухкави като на ангелчетата по рисунките на тавана. Докато обикаляше статуята, Ари видя, че откъм олтара се появи свещеник. Погледна го, но тъй като не знаеше италиански, не можеше да го попита за скулптурата, която го беше заинтригувала. Свещеникът разбра въпроса в очите му и му показва табела, на която пише, че статуята е направена през 1927 г. от Фра Гранзото, францискански монах. Изобразяващ Асмодей – Куцият демон на похотта. Ари го погледна за последно и докато се взираше в лицето, му се стори, че окото на статуята помръдна. Премигна и отново го погледна. Окото на статуята пак помръдна. Съкаш му замигна. Уплашен, младежът напусна църквата и след като се озова пред нея, погледна името ѝ – „Санта Лучия“. Арменецът с бърза крачка се отдалечи от площада и скоро се озова на една от по-големите улици. Там тръгна в посоката, която му показваше стрелката с надпис „Per Rialto“. Маргарет го чакаше във фоайето на хотела.

– Намери ли нещо интересно. Всеки, който за първи път изва във Венеция открива нещо тайно и то остава неговият най-съкровен спомен от града.

– Да. Теб.

36

Ари не допускаше, че нещо би могло толкова да завладее съзнанието му, че ден и нощ да мисли за него. Знаеше заекса. Беше виждал снимки на голи жени в стаичката в бакалията. Бяха откъснати страници отвестник и стояха скрити в едно чекмедже. Разглеждаше ги и след това мастурбираше в тоалетната. Веднъж открадна една от тях и я скри под дъщерка си. Благодарение на тази снимка опозна мялото си и след време отлично знаеше как да се докосва така, че си доставя наслада.

Но удоволствието, което му предложи Маргарет, беше несравнимо със самотните преживявания вечер. На 45 години, тя познаваше както своето мяло, така и тайните на неговото. Младежът се отдава на страсти и задоволяващите желанията ѝ по всяко време на деня и нощта. Изморяващо се от тренировките и въпреки това екстазът на споделените любовни моменти го караше да го прави отново и отново. Ари беше изпълнен със страст и желание към Маргарет, но разбираше, че това е нещо, което може да изпита и с други и много скоро щеше да има възможността да го стори. Кредитната карта, която тя му даде в деня на запознанството им, беше останала у него и Маргарет никога не си я поискана обратно. Беше му обяснила, че това са пари, на които винаги може да разчита. Да тегли по всяко време. Беше я прехвърлила на негово име и Ари се чувстваше спокойен, че разполага със средство. Всъщност нямащие за

kакво да ги харчи. Маргарет се грижеше за всичките му нужди и той не виждаше смисъл да променя тази неизказана уговорка помежду им. Остави в стаичката до треньорската стая част от дрехите си, за да мислят колегите му, че все още живее там, но прекарващ почти всичките си вечери в апартамента на лобовницата си.

С времето Ари започващ да цени тялото си и да полага грижи за него. Искаше всяка частница от него да бъде перфектна и това го караше да се вглежда внимателно в огледалото. В тялото му се вглеждаха и други хора. Момичетата по улиците, някои зрели дами, дори някои по-възрастни господа.

Тази седмица беше поканен за празника Биджак в дома на чичо Арам и леля Такухи. Нямаше как да откаже. Празници те в тяхното семейство бяха важни. Всички се събраха, канеха гости и се забавляваха. Арменската общност в това градче беше много сплотена и това им помогаше да се спряят с трудните времена и недружелюбните австрийци.

Ари си пригответи малко дрехи, като избра по-стари, за да не направи впечатление на близките си. Не искаше те да се разбират за новия му начин на живот. Виена беше достатъчно далече, но в същото време и дистанция близо. Пътуването с автобуса до предградието продължаваше само час и през това време той се опитва да се настрои за семейното събиране.

Чично Арам беше поканил брат си Торос и заедно с него беше пристигнала и дъщеря му Алварат. Наскоро беше загубил съпругата си, Торес се грижеше за седемнадесет годишната Алви като за златно яйце. На гости бяха дошли още приятели и роднини и в двора на чичо Арам беше шумно и весело. Когато влезе, Ари поздрави всички наред, като задър-

жа погледа си върху поотрасналата вече Алви малко по-дълго. Момичето, нежно като праскова и го гледаше срамежливо през дългите си ресници. В очите ѝ се четеше интерес, очакване, копнеж. Ари досега не беше обръщал внимание на племенницата на чично Арам, но сега започна да я наблюдава с интерес. Алви изглеждаше невинна, но в същото време флиртуваше с него чрез погледа си. Той я пожела веднага.

Ари разказваше на всички роднини за отбора, чийто треньор беше. За победите, които бе извобовал и за предстоящите срещи. Всъщност никой не се интересуваше толкова от работата му, а дали е започнал да си урежда живота във Виена. Той споделяше нещетливо по тази тема, като се опитваше да отклони вниманието от нея. През цялото време едни очи бяха насочени към него и го гледаха с по-особен поглед – тези на Алви. В края на вечерта, останал сам в градината Ари разгръщаше някакъв стар вестник. Гостите бяха доста изморени от целодневното празнуване. Един по един прозорците угасваха и младият мъж започна да се наслаждава на тишината. След като цялата къща притъмня, Ари се вгледа в звездното небе и се зачуди защо не го вижда по този начин във Виена.

След четвърти час една врата проскърца и пред него се появи Алви в бяла, полу-прозрачна нощица.

- Дойдох заради теб.
- Така ли? И защо?
- Исках да те видя...

Ари се обърна към момичето и сега не съзря в него невинното създание, което го гледаше през деня. Там стоеше красива млада жена със замъглен от желание поглед. Хвана ръката ѝ и я поведе през двора към задната част на къщата, където се намираше ателието на леля Такухи. Вратата

та беше затворена, но както обикновено ключът стоеше на вратата. Ари въвеже Алви в ателието и затвори след себе си. Горещото желание на гвамата засенчи останалите светли пепна в къщата.

Повториха тайната среща и през следващите две нощи. Ари изгаряше от страст по младата арменка, но нямаше никакво желание да се обвързва. Още по-малко в този момент. Съдбата обаче имаше други планове за него. Той научи за тях един дъждован ден, когато Алви се появи в спортния комплекс с пътна чанта в ръка и му съобщи:

– Бременна съм. Баща ми знае.

Небето се стовари върху главата на Ари. Той хвана момичето и го поведе към треньорската стаичка.

– Виж къде спя. Тук ли искаш да го дидеш?

– Не знам. Не знам!

Алви плачеше на стола. Баща ѝ я беше изгонил и тя едва беше убедила леля Такухи да ѝ даде адреса на Ари във Виена. Не беше казала от кого е бебето, затова никой не искаше да ѝ помогне да реши какво ще бъде от тук напамък.

– Не плачи. Ще видим какво ще направим. Изчакай ме тук.

След час гвамата взеха автобуса за предградието, където живееше семейството. Ари знаеше, че от тази ситуация няма спасение. Трябваше да се ожени за момичето. Когато пристигна в дома на чично си, му сподели плановете си. Малкият чично Арам не беше особено щастлив от това развитие на събитията, осъзнаваше, че този брак щеше реши не един, а цели гва проблема. Затова отиде да говори с брат си Торос, навъсен арменец със склонени вежди, съсипан от смъртта на жена си. Неговата Алви беше най-важното нещо в живота му. Той прие философски ситуацията като каза:

– Поне е арменец!

Решиха, че след сватбата тя ще остане в дома си, а Ари ще продължи да работи във Виена и ще пътува. През по-голямата част от времето щяха да бъдат заедно. В крайна сметка Виена не беше чак толкова далеч и освен това в градчето нямаше подходяща работа за него. А пък и тренърската професия не беше от най-лошите. Торос извика семейството на брат си, Ари и Алви и им съобщи:

– Мога да приема за зем и последния бедняк, стига да не е комардия; хазардът крие най-големите пороци. За мен е важно момчето да има някакъв занаят. Скоро ще се срещнем за хоск габ* и тогава ще обявим датата на годежа. Ще поканим и свещеника, който ще ви венчае. Нямаме възможност да организираме голяма церемония, но засега това е достатъчно.

Ари се оказа женен и с дете на път. Но от това животът му не се промени много. Съобщи у дома, че отборът е намерил нов спонсор и затова се налага да пътува повече. И тъй като това имаше съответното финансово изражение, никой от семейството нямаше нищо против. Ари истински се радваше да вижда Алви, и когато бяха заедно, се наслаждаваше на младото ѝ макар и понесяряло тяло. Скоро се появи синът им – Торос-младши, и цялата къща започна да се занимава с него. Животът на Ари отново потече в без особени сътресения. И така до момента, в който наистина не му се наложи да търси спонсор за отбора си. Тогава извади от джоба на единствения официален костюм, който притежаваше, визитката на мъжа, с когото Маргарет го беше запознала преди време във Венеция: Хари Некелман.

---

* От арм. – даване на дума.

Хари очакваше обаждането на Ари. Сега изпита удовлетворение, че момчето наистина има нужда от помощта му и възнамеряваше да се възползва от ситуацията. Не беше трудно. Ари виждаше обект на желанията си във всяко привлекателно мяло. Той беше като машина. Хари се отдава на тази страсти, като единственото, което отказваше да приеме, беше връзката на младежка с Маргарет. Не каза нищо, защото я познаваше от много години и знаеше, че много скоро момчето ще ѝ омръзне, че му купи апартамент и ще го остави. Точно това и се случи след още няколко месеца. Условието, което Ари му поставил, бе да не повдига въпрос за другите му връзки, както и по никакъв начин да не засяга жена му и семейството му. Хари подсигури битието на любовника си и се наслаждаваше на всеки момент, прекаран с него. Едно не можеше да се отрече на Ари – никога не създаваше грижи. Работата с отбора вървеше отлично и момчетата му постигаха много добри резултати. Всяка година поемаше нови ученици, даваше частни уроци, формираше футболни групи към елитните училища на Виена и скоро школата му стана една от най-търсенияте.

Животът му с Алви, която се беше посветила на грижите за малкия Торос, също вървеше без проблеми. Ари вече носеше достатъчно пари, за да може да купи дом за семейството си, но тя искаше да остане при баща си и когато разбраха, че чакат второ дете, съпругът ѝ я подкрепи в това решение. Нае тяхна позната да помога с децата и въпреки че си ходеше у дома рядко с Алви се чуваха всеки ден и се разбираха отлично. Ари се стараеше нищо да не ѝ липсва и това я правеше щастлива.

Всичко се движеше гладко до момента, в който се появи Лукас. Тогава Ари разбра, че отношенията между хората

не са само сексуални и семейни. Имаше още едно измерение на общуването – най-важното от всички – любовта. Той беше обсебен от младежка и се чудеше още колко време ще успява да сържи във въздуха всички момчи, с които жонглираше – Хари, Лукас, Алви. Всеки път, когато виждаше хубаво младо мяло или нечии красиви очи го погледнеха с желание, Ари забравяше разумните аргументи и се отдаваше на похотта си, но след Лукас започна да изпитва угрizения, когато спеше с други хора. Без да го осъзнава напълно, ведрият дружелобен характер му спестяваше много неприятности.

Ситуацията стана още по-сложна, след като се запозна с Джована. Това не беше мимолетен ефирен флирт и техните отношения вървяха сложно и напрежнато. И тя като него беше експресивна и емоционална. Не му спестяваше нито ласки, нито скандали. Темпераментът ѝ бе изгарящ и винаги палеше желанието в Ари. Двамата пътуваха, за да се скрият от всички, но любовта им беше като кашлица. Не можеше да се скрие. Постоянно срещаха препятствия, но не ги възприемаха като знаци, а като предизвикателства, които да преодоляват с единствената цел да са заедно. В последно време Марк, синът на Джована, се навърташе прекалено често около тях. Душеще наоколо, като че ли подозираше за връзката им. Марк беше приятел на Лукас и това можеше да усложни нещата, но самият Лукас си имаше достатъчно грижи. Той беше започнал да излиза с едно момиче и тъй като за него беше проблем да поддържа успоредни връзки, целият се изчерпваше от чувство за вина, когато Ари повдигнеше въпрос за Маги. Хората бяха различни, така си мислеше Ари. И беше прав. Но неговата история с Джована не засягаше само хората. Той беше прельстил жена, в която беше влюбен демон, и това нямаше да му се размине. От друга страна го притискаше подозрителността на Марк.

Ари беше решил най-накрая да сложи ред в живота си, но планираше това да се случи след почивката на езерото Балатон, която Лукас организира. Единственото, което го притесняваше, беше как ще устои на изкушението да бъде толкова близо до Лукас, докато той беше с приятелката си. Красотата на русото момче караше арменеца да губи ума си от желание.

***

- По-добре се откажи!

ЛУЦИФЕР слушаше внимателно проблемите на Астордей.

Двамата постоянно спореха за двойките, които хората волно или неволно създаваха долу. Луцифер смяташе, че те не могат да имат цялскив живот, докато влюбеният дявол, такар и да прави нестандартни комбинации, често ставаше свидетел как на пръв поглед несъвместими хора се разбираха много добре в брачния живот. Въпреки принципите си спорове, демоните обсъждаха не-приятната ситуация, в която се беше забъркал Астордей, и се опитваха да намерят начин за разрешаването ѝ.

- Ако еднинирам Ари, Джованна ще се съсмите. Тя не спира да пиши за него. Вече започнах да се чудя дали като преди години я олявих за Антонио постъпих правилно.

- Ако питаш мен, трябва да се откажеш от нея. Въпреки че в началото ти имаше наколко брака със смъртни жени, сега времето са други. Ако големите разберат, може да те накажат, като забраната да участваш в тяхната игра ще е най-талико.

- Но аз искам да съм с нея...

- Защо тогава ѝ изпращаш хора, в които може да се влюби? Ако искаш един ден да ти обърне внимание, трябва да направиш всичко възможно да остане сама. След като постоянно ѝ създа-

баш възможности за връзки и забележки, тя няма нужда от твоята подкрепа, а още по-малко – от обичта ти.

– Така и ще направя. Ще ги елиминирам един по един.

Асторей отдеали време за едно посещение при майстора на Aga. Той щеше да му пригответи лека и романтично загадъчна маска, за да която няколко месеца по-късно бълбеният демон щеше да скрие намеренията и лица си.

37

1993 г.

Ари затвори телефона. Джована искаше след двата дни да се видят във Венеция. Нямаше да му е лесно точно в този момент да организира програмата си така, че да ѝ отдели двата дни, но за нея всякакъв отказ беше неприемлив. Ревнича и обсебваща, не беше изключено, ако не ѝ угодеше, да пристигне във Виена. Ари не се беше прибирал у дома от доспа време. Децата го очакваха с нетърпение, а той изпитваше ужризания, че не им обръща достатъчно внимание. От другата страна Лукас, който също очакваше да прекарват повече време заедно, да не говорим за Хари, който успяваше да контролира всяка негова стъпка. Но този път нямаше измъкване.

Позвъни на Алви, която го питаше кога ще се прибере. Голямото им момче беше болно и тя не слушаше какво ѝ говори. Повтаряще непрекъснато:

– Децата не те виждат. Кога ще се върнеш?

Ари каза, че ще се опита да се върне през уикенда и затвори телефона. Чудеше се дали жена му разбра, че заминава в чужбина. След три дни, когато я попитаха къде се намира съпругът ѝ, тя не може да отговори, сякаш имаше амнезия. Спомняше си, че бяха говорили, но нямаше идея какво ѝ беше казал – мозъкът ѝ беше като стерилна операционна маса.

За първи път Ари не искаше да пътува. Нямаше логично обяснение за това. Обичаше Венеция. Маргарет му беше показвала най-красивите места в града и той го познаваше като истински ценител. Започна да се пита докога ще про-дължава с този двоен, не – троен живот. Чудеше се не може ли и той като нормален човек да живее със семейството си и да се наслаждава вечер на компанията на жена си и на децата. Алви беше красива и гори след дваме раждания беше запазила фигуранта си и Ари все още изпитваше привличане към нея. Баща ѝ беше починал миналата година и сега грижите за тях оставаха изцяло на неговите плеши. Той печелеше добре и благодарение на щедростта на Хари имаше възможност да подсигури бъдещето на децата си.

С Хари не се виждаха толкова често, колкото в началото, но той искаше когато потърси Ари, той винаги да бъде на разположение. Беше му предоставил всички привилегии на клуба и приемаше подчинението като едно от неговите задължения. Арменецът се досещаше, че той поддържа връзката си с него, за да има контрол върху Лукас. Момчето беше напълно предвидимо, въпреки емоционалните му изблици напоследък. Ари разбираше, че за Хари мисията на Лукас е много по-важна от елементарните желания на пътника и гори възрастният мъж да бе привлечен физически от момчето, никога нямаше да предприеме нещо, което би

създало предпоставка за конфликт с господин Вермер. Ари усещаше, че връзката му с Некелман няма да продължи още дълго и вече беше започнал да се оглежда с кого би могъл да го замести. След Маргарет той създаде у него луксозни навици, от които човек трудно се откажващ. Що се отнася до Джована, Ари никога не беше имал идея да се възползва от нея, макар да знаеше, че тя е състоятелна. Нямаше сила, която да го застави да се откаже от времето с нея. Тя беше като магнит, като отрова. Дяволският ѝ поглед можеше да накара всеки да я пожелае и тя да знаеше. Възползваше се от това и в бизнеса, и в живота. Голямата тъга на красива шапкианка беше Марк. Тя отчаяно обичаше сина си и искаше той да е щастлив, след като предаде себе си в името на семейното богатство и бъдещето на момчето. Непрекъснато мислеше за него и сподели това с Ари.

След ваканцията в Балатон Ари смяташе, че тя няма основание да се притеснява. Беше видял как се гледаха Марк и Маги, но след случката с Лукас беше убеден, че отношенията им няма да се развият. Тук обаче бъркаше. Връзката на Лукас и Маги беше станала още по-силна и те се бяха сближили. Тайната им стана поводът, а нещастната любов – причината да се сприятелят. Приятелство, беше това, което остана години след събитията, преобърнали живота и на двамата. Арменецът наблюдаваше сина на Джована. Марк беше интелигентен и добре образован. Поведението му обаче – дистанцирано, нетипично за шапкианец. Колкото страстна и емоционална беше Джована, толкова лишен от емоции беше той. Марк имаше магнетичната привлекателност на майка си, изглеждаше винаги отегчен, но всичко, което правеше, беше добре обмислено и премерено. Променяше изражението си единствено в близост

го Маги, приятелката на Лукас. След като се разделиха, Ари не беше чувал повече от Лукас за Марк, но знаеше, че са престанали да се виждат.

Междуд временено Марк присъстваше в живота на Ари по друг начин – като сянка на Джована. И това го притесняваше. Молеше се да не се засичат, защото знаеше, че приятелството му с Лукас няма връзка с агресивното отношение на Марк към него. Той го мразеше, искаше да защити майка си от похотливия арменец.

Имаше и други неща, които свързваха Марк и Лукас, но Ари не знаеше за тях и никога нямаше да научи. Те участваха в игра, чиито правила определяха пътя и поведението им. От действията им зависеше как ще се развие бъдещето на много хора. Самият Ари не беше участник в играта, а инструмент в ръцете на други. Макар да не осъзнаваше това, той го усещаше. Усещаше също и влиянието на Хари Некелман върху Лукас. Арменецът приемаше, че тайното общество, което ги събираше, нямаше нищо общо с него, но въпреки това се дразнеше, защото имаше врати, които останаха пътно затворени.

Веднъж спомена на Джована за тези свои притеснения. Тогава тя не прие думите му на сериозно, но по-късно му обясни:

– Лукас и Марк са членове на това общество не заради собствените им качества, а заради произхода си. Това е нещо, което за съжаление не можем сами да изберем. Не познавам Хари Некелман, но знам със сигурност, че е много влиятелен и никога не прави нищо случайно. Знам също, че бащата на Марк – Виторио, много преди да се срецнем е имал контакти с Мусolini. В Италия голяма част от аристокрацията е подкрепяла тайно фашисткия режим, за

да запази богатството си. Имам основания да смятам, че Виторио също е постъпил така. Затова по време на войната негови познати, свързани с партизанското движение, ограбили магазини и офиси на фамилията му във Флоренция. Виторио пазел в извънградската си къща най-важните документи и книги, но все пак загубил много. Наследството, което той ми оставил, беше отчайващо – дългове, провалени сделки. С това трябваше да се справям през всичките тези години. След наводнението през 1966 година се оказа, че сме останали без редица важни книги. Стари истории на рода, езотерична литература, учебници и тайни ръкописи. Виторио вече не беше същият, той прие тази загуба като огромен личен провал. Успя да спаси нищожна част от тайната литература, която беше наповарен да пази. Тази история го съсипа. Марк разбира това и се опитва да предпази фамилията от други подобни ситуации. Това обаче е минало и вече никой не си спомня за него. Както и силено съмнявам, че някой би искал да има подобна тъмна тайна в семейството си, нали?

Красивата жена погледна с тъга към младия си любовник. Неговото тяло винаги успяваше да оправи настроението ѝ. Силата, спортната фигура и ентузиазма, с който Ари се впускаше в любовните игри, ѝ липсвала и тя се наслаждаваше на моментите с него винаги когато имаше възможност. Той ѝ напомняше за един арабски принц и незабравима нош преди много години. Наистранното беше, че Ари гори физически приличаше на него. Съдбата ѝ изпращаше това предизвикателство, за да разбие сърцето ѝ.

38

Джована беше запазила стая в един от най-хубавите хотели още преди три месеца, да намериши свободно място по време на фестивала беше истинско чудо. От цял свят във Венеция се стичаха хиляди хора. В града се събираха най-елитните кинотворци и нашумели артисти, а цели тълпи почитатели обикаляха улиците с надеждата да видят своите любими. Ари щеше да има възможност да се допре до червения килим и благодарение на контакти на Джована, и може би щеше да се запознае с някои популярни лица от киното. Понякога забравяше, че любовницата му е наследница на един от старите аристократични родове в Италия и това беше една от причините всички на мига да изпълняват желанията ѝ.

Ари прегледа отново малкия куфар и се качи на такси за летището. Отдавна беше минало времето, когато замина за Венеция, облечен само с единствения си официален костюм. Чифт джинси, бели тишърти на изтъкнати модни марки, светло ленено сако. Това беше дрес-кодът на артистичните среди. Елегантната небрежност, заимствана от италианците подчертаваше спортната фигура, а високия ръст и секси излъчването му привличаше вниманието на всеки, търсещ наслада в тези прекрасни топли вечери. Любимите кинозвезди на няколко поколения се разхождаха спокойно край каналите, а почитателите им ги следваха от разстояние. Джована го чакаше на летището и запали же-

ланието му още щом я видя в спортната кола. Тя сърдеше един от автомобилите си тук, за да ѝ бъде винаги на разположение. Нямаше как да шофира във Венеция и за това се доверяваше на свои приятели от които наемаше най-луксозните яхти. Ари вече обмисляше каква ли изненада му беше пригответила. Той беше неуморен в любовните игри и това караше Джована да измисля нови и нови начини да възбуди апетита му. В хотела Ари отегчено подаде паспорта си на рецепцията и докато изчакваше да запишат данните му, леко се облегна на Джована. Тя беше облечена в рокля с голямо деколте, леко преметнатите волани отпред създаваха пищност, която той вече беше усетил с ръцете си. Беше готов да се потопи в нея, когато тя му прошепна:

– Не бързай! Имам изненада за теб...

Ари се зачуди какво ли беше измислила този път. Нищо в поведението ѝ не му подсказваше какво да очаква. Пред стаята, красива шапка с шалианка вече леко подрънкваше с клоча. Отвори вратата и застана пред входа. Повдигна бавно полата си и започна да разкопчава колана му. Той беше готов и гвамата направиха няколко крачки навътре, като не спираха да се целуват. В този момент Ари погледна към леглото и видя прекрасно извято мускулесто тяло на груметров гигант с тъмна като абнос кожа. Лицето му не се виждаше, бе скрито под венецианска карнавална маска.

– Запознайте се. Това е Луи.

Джована се готвеше да се откаже на още един от пороците си и на масата пред тях имаше огледало, върху кое то бяха наредени дълги линии бял прах. В този момент Ари разбра, че тази вечер нещата щяха да излязат от контрол. Това не го притесняваше, напротив – отдавна искаше нещо различно и днес щеше да го получи. Изобретателността на

Джована надмина очакванията му, когато под маската на тъмнокожия мъж разпозна един от най-актуалните актьори в света дошъл във Венеция заради фестивала. И беше готов да изиграе за тях най-добрата си роля.

Вечерта започна рано и в малките часове на нощта тримата вече бяха изтощени и гладни. Решиха да поръчат храна в стаята и след като се заспят, отново да се откажат на забавления. Един-двъ часа по-късно отново бяха заспали на огромната спалня след тази луда венецианска вечер.

През нощта Ари се събуди. Изпитваше непреодолимо желание да продължи да прави любов. От кокаина имаше пареща ерекция, която го накара да се облече и да излезе на улицата. Помисли си, че ако се разходи и вземе въздух, умората ще го налегне и ще се върне да си доспи. Това не се случи и след няколко минути крачене пред хотела Ари реши да си намери забавление. Повървя още малко и след известно време попадна на сграда, пред блестяще огромна, обещаваща приключения табела. Ари влезе в затъмнената и задимена зала, в която три-четири гвойки допиваха пинкета си, а няколко самотни жени и мъже се гледаха отегчено, като че бяха стари врагове. Скоро арменецът се озова в прегърките на русо момче и докато се чудеха дали да останат в заведението или да си попърсят хотел, през вратата нахлу младеж с маска. В ръката си сърдеше средновековна сребърна кама и без да се колебае нито за миг, се хвърли към Ари и го прободе в гърба с нея.

Настаната суматоха. Хората в клуба наскочаха, някои от жените пищяха. От мялото на арменца течеше кръв, скоро някой се опомни и извика бърза помощ. След няколко минути се появиха парамедиците, но Ари вече различаваше само силуети. Качиха го на моторница, и с вклочени си-

рени разцепиха каналите до близката болница. Никой не го придружи. Половин час след като лекарите от специална помощ отведоха ранения клиент заведението, затвори и никой след това не можеше да си спомни за подобен инцидент, а още по-малко за смуглът младеж, който да е бил нападнат от човек в маска. Не че някой го юде да пита за него. Полицията така и не проведе разследване, в разгара на фестивала те се занимаваха със звездите.

В болницата лекарите установиха, че раната, макар и не дълбока, беше причинила разкъсвания и се налагаше специална операция. Красивият млад мъж лежеше гол на операционната маса и докато го приготвяха за операцията, хирургът помисли, че животът наистина е несправедлив. Ари повече не отвори очи. Тялото му беше прибрано в мортата на болницата, където никой не донесе никакъв документ за него, нито го потърси.

Месец след като го бяха кремирали, в болницата се появи едно светло момче, с неговата снимка в ръка. На нея хирургът разпозна красивият мъж, за чийто живот се беше борил в нощта на фестивала. Каза, че не го е виждал.

Лукас

39

Неофициално връзката на Magi и Лукас приключи след ваканцията в Балатон, но той ѝ предложи да живее и учи в Женева, ако тя продължи да се преструва пред света, че са заедно. След кратък размисъл момичето се съгласи. Magi така и не видя повече Ари, но след като се преместиха в Женева, знаеше, че двамата с Лукас продължават да се виждат. Знаеше също, че в живота на Ари има и друг човек, но Лукас няма идея за това. Младежът беше наясно за връзката на арменеца с Хари Некелман, но не предполагаше, че си съперничат и с още някого за вниманието му. Усещаше, че с всеки изминал ден отношенията му Ари охланяват, но отказваше да приеме, че краят им наближава. Продължаваше да желае арменеца, да се среща с него при всяка възможност, като през цялото време страдаше по него. Лукас беше гневен, не знаеше как да реагира и често се замваряше в себе си и дни наред не излизаше от дома си. В такива моменти Magi се чувстваше длъжна да му съчувства – все пак той ѝ беше помогна да се установи и да уреди живота си в Женева. Лукас беше наранен, но продължаваше да се вижда с Ари. И след всяка среща се прибираше все по-нещастен.

Той също изпитваше чувство за отговорност към Маги за това, че я постави в подобна ситуация, и правеше всичко възможно да ѝ осигури спокойствие.

Агонията продължи досма време. Лукас и Маги страдаха от любов и това ги сближи повече от всякога. Но те изразяваха мъката си различно. Лукас насочващие агресията си към себе си и се изолираше от света. В началото се затваряше в стаята си и излизаше само когато Ари благоволеше да го уdstои с вниманието си. След това започна да посвещава цялата си енергия на ученето. Беше мотивиран, а преподавателите го наповарваха с прекалено много задачи, но за изненада на всички той успяваше да се справи с тях. Следващият еман бяха срещите му с други мъже. Всяка вечер излизаше с различни, и когато се влюбваха в него, той ги изоставяше така, че да страдат възможно най-много. Това доведе до неприятна случка в университета, която управата поптули за да избегне скандал. Едно от момчетата, с които Лукас се срещаше, се оказа в неговия выпуск. То беше досадно и обсебващо и като че ли нямаше чувство за мярка. Преследващие го по коридорите, говореше му, пишеши писма, които оставяше в класа му. Нещата продължиха така до деня, в който Лукас се видя за последен път с Ари и той му предложи да спрат да се виждат за известно време, за да се опита да подреди живота си. По-късно момчето, с което Лукас беше излизал няколко пъти, го спря в двора на университета и отново се опита да предизвика разговор за изясняване на отношенията им. Австриецът не каза нищо, свали колана си и го отвежде до оградата. След това хвана ръцете му и ги завърза за една от решетките. Момчето до последно си мислеше, че той се шегува и разбра, че не е така, когато обектът на желанието му се обърна и го изостави там. Момчето ос-

тана забързано за оградата до края на първия час. Цялото училище го наблюдаваше от прозорците, но никой не каза на преподавателите. След тази случка Лукас отново имаше среща със психолозите на училището. Бяха го определили като пасивно-агресивен, но заради добрито му резултати никой от ръководството не повдигна дума за този инцидент.

Никой, освен Маги. Тя беше истински притеснена за приятеля си, който от доста време насам не беше на себе си. Самата тя също мислеше често за Марк, но беше убедена, че ще се справи със странното чувство, което я глажеше, като правеше всичко възможно да мисли колкото се може по-малко за това. Срещаше се с приятели, пътуващие и се опитващие да забрави красивия италианец превзел сърцето ѝ. Лукас няколко пъти повдигна темата за него. Двамата бяха приятели в пансиона, но случилото се в Балатон доведе до това бившият му съквартирани да спре да търси контакт с него. Лукас не подозираше, че Маги също е разбрала за връзката на Ари и Лукас. Тя, от своя страна, пък се държеше така, сякаш не беше преживяла нито ваканцията, нито драматичната им разядла. Лукас дори не подозираше, че Марк продължава да е наоколо – в същата страна, дори в същия град. Дяволско недоразумение не им беше позволило да се срещнат отново.

Лукас мислеше прекалено много за това, което изпитваше, и се затваряше в апартамента си и най-вече – в себе си. Бяха минали няколко месеца, през които с Ари не се бяха виждали, но все още му беше трудно да преодолее чувствата си към него. Правеше всичко възможно да научи някаква информация за арменеца, но такава нямаше. Той замина и никой не знаеше нищо повече. Лукас се свърза с Хари Некелман, но той го отряза:

– Моето момче, това не е тема, която бих искал да обсъждам с теб. – И така му отне всякаква надежда да намери Ари.

Един ден, когато се обади въкъщи да чуе родителите си, се оказа, че за него има съобщение от Mark. Той бе оставил телефон за връзка и адреса си в Женева. Лукас имаше огромно желание да се види с приятеля си. Той му липсваше, разговорите им също и макар че не споделяха всичко, бяха станали много близки. В труден момент като настоящия Лукас имаше нужда от всеки, който би могъл да му помогне с окуражаваща сума или съвет. Отделно от това, и двамата имаха мисия в Братството и трудно я изпълняваха без да я обсъждат. Лукас записа адреса и телефона на приятеля си с намерението в най-скоро време да го потърси.

Минаха обаче дни преди да го стори. Доста често се сещаше за Mark, но все не намираше сили да се види с него. Един ден на улицата видя момче, в което припозна стаяния си приятел. Тръгна към него. Подобна походка, подобен ръст. Дори облеклото му наподобяваше това на Mark. Разбира се, когато момчето се обърна, видя, че това беше друг човек. Щом се върна в дома си, Лукас извади листа с телефона на Mark. Погледна часовника. Беше осем вечерта. Би трябвало да се е приbral от работа. Набра номера и изчака сигнала за позвънване.

– Ало? Добър вечер.

– Mark?

– Лукас, ти ли си? Очакваш да се обадиш по-рано.

– Mark, как си?

– Искаш ли да се видим? Утре?

– Утре става. Среща в бара зад университета. Към шест. Добре ли е?

– Умре в шест.

Лукас зачака с нетърпение срещата. На другия ден отиде на уговореното място половин час преди Марк.

– Приятелю, срам ме е, че живеем в един град, а не сме се виждали повече от година.

– И мен.

Двамата млади мъже се прегърнаха и с магическа пръчка цялото време и разстояние помежду им се стопни.

– Лукас, свързах се с теб, защото имам да ти кажа нещо важно. Става дума за Ари.

– За Ари?

– Той имаше връзка с мајка ми. Срещали са се повече от две години. И аз бях изненадан. Пътували са заедно почти всеки уикенд. Наех детектив да го следи, защото исках да знам с кого се среща Джована. Преди няколко месеца двамата заминали за Венеция и още първата вечер Ари изчезнал. Детективът, който работеше за мен, обаче намери информация за това, което се е случило с него. През онази вечер Ари е бил убит. Тъй като никой не го е постърсил, мялото му е кремирано, а урната с праха му оставена в едно от новите гробища във Венеция. Вече е при мен.

Лукас гледаше Марк със широко отворени очи, чудеши се дали онова, което чува, е истина или той му говори безсмислици. Поведението на приятеля му издаваше, че не се шегува и беше още по-серioзен от обичайно. Лукас не можеше да реагира. Чудеши се какво да стори. Главата му пулсираше. Не искаше да говори. Не знаеше какво да направи сега. Дори нямаше желание да обсъжда разтърсващата новина с Марк.

– Има и още нещо. Ари е бил женен, с две деца.

Лукас стана, но веднага след това отново седна и заби главата си в дебелото стъкло на масата. Марк го прегърна

и останаха така. Лукас хлипаше като геме. Току-що целият му свят се беше сринал. Истинско щастие беше, че Марк бе до него. Имаха да си кажат толкова неща, но след тези разкрития, тази вечер шяха да общуват без думи. Както преди години в пансиона, когато и двамата искаха да говорят, но нямаха смелост.

По-късно Марк го отведе в дома си. Насмани го на дивана в хола и Лукас остана там няколко дни. След това принудително заточение вече не беше същият. Нямаше външна промяна, но нещо у него бе изчезнало. Познатите му не забелязваха разлика и той продължаваше да води обичайнния си живот. Ходеше редовно на лекции, а година след като завърши, започна работа в една от престижните европейски компании. Продължаваше да се среща тайно с момчета, но изпълни желанието на родителите си се ожени за дъщерята на техни семейни приятели.

Промяната у Лукас бе видима единствено за Magi, която забеляза, че блясъкът в погледа му бе изчезнал. Очите му бяха станали безизразни, а действията – машинални. Той правеше всичко според очакванията на хората. Нещо в главата му се беше заключило и никой нямаше силата да го отвори отново. Това поведение продължи няколко години. Лукас живееше като робот на автопилот. В него нямаше емоция, нямаше живот. Някъде под повърхността обаче трябваше някакъв скрит бяс, който според Magi беше въпрос на време или ситуация да се откалючи и излезе на външн. Тя беше се съветвала с психолози, за да разбере какво би могло да провокира подобна простилична промяна в поведението на приятеля ѝ.

– Може да е всичко. От сервирана безвкусна храна до най-дребната промяна, свързана с негови близки или също емоционално преживяване. Това е.

– Но той не е показвал емоции от много време.

– Това, че не показва емоции, не означава, че не ги преживява. Никой не може да каже със сигурност, в такива случаи психиката е непредвидима.

Пораженията от скритата тъга и таената толкова години тайна излязоха наяве един есенен ден. Сутринта той научи, че мајка му, госпожа Лили, е починала и не може да понесе тази новина. Затвори се в спалнята си и започна да удря стена. Когато съпругата му го намери, ръцете му бяха целият в кръв, а погледът му беше по-празен и от преди.

Господин Вермер използва контрактиите си и настани Лукас в елитна клиника в покрайнините на Виена. Красивият двор и гледката от прозореца, създаваха у посетителите впечатлението за скъп курорт. Лукас рязко напускаше стаята си. Не говореше и лекарите превантивно бяха опаковали стаята му с „меки“ стени. Не можеха да рискуват отново да се нарани. Той нямаше желания, нямаше посетители, нямаше минало и бъдеще. Беше кротък, а пристъпите му на автоагресия се разреждаха. Понякога с часове глеждаше през прозореца. Светлината на слънцето го дразнеше, но въпреки това Лукас продължаваше да стои в най-светлата част на стаята.

Веднъж при него доиде посетител. Млада жена с красив профил. Тя седна до Лукас и остана така до вечерта. Маги не спираше да му говори, а той на няколко пъти ѝ се усмихна. След тази среща Лукас поиска от лекарите скици и цветни моливи. Опасявайки се не се нарани, му дадоха сухи пастели. Той беше доволен и започна да рисува. Всеки ден правеше по една рисунка. В началото те изглеждаха като германски цветни картички, но след известно време Лукас започна да рисува пейзажа, които виждаше от прозореца си.

После един по един направи портрети на всички лекари и санитари. След седмици отново започна да рисува двора на клиниката. В тези скици имаше нещо различно – в тях се появяваше един мъжки силует. На всяка рисунка в различна поза, но винаги един и същ. Висок ръст, тъмна коса, спортна фигура. Лицето на мъжа имаше брада и изсечени черти. Тялото му издаваше увереност, сила, а изражението му всеки път различно. Лукас беше започнал да общува с някого. Това си личеше, но с кого и защо, лекарите така и не успяха да разберат.

***

- На всяка следваща рисунка изглеждам все по-хубав – пише Стана на, гледайки надолу през облаците.

Маги

40

Париж, 1995 г.

Омкакто бях пристигнала всичко се подреждаше така, все едно на всяка цена трябваше да остана в този град. Всеки случай ми подаваше ръка и ме оставяше в компанията на хора, места и случаи, които показваха тъмя ми. Чудех се дали времето, което щях да прекарам тук, щеше да изтрие от главата ми спомениите за Марк. Всенак това беше Париж. Той успяваше като с лупа да увеличи чувствата на хората, да ги преекспонира и изкриви по необичаен начин. Времето, което беше минало от последната ни среща, изглеждаше като частница от безкрайна епоха, в която щях да продължавам да го обичам. Но дали наистина обичах Марк? Въпрос, на който нямаше да успея да си отговоря още дълго. Борех се със себе си и не исках да призная, че година след раздялата ни в мен остана не любовта, а огорчението. Дали щеше да бъде така завинаги? Щеше ли да се появи друг мъж, които да ме накара да поискам да го обичам?

Отговорът дойде, облечен с бяла риза, светли джинси и кецове. Вървеше по малка улица в Латинския квартал.

Бях седнала в едно кафене и се опитвах да намеря на картата най-лесния начин да стигна до квартал Маре. Както в почти всички парижки кафенета, сервитьорът ми беше леко обиден за това, че развалих собствената му сутрешна идилия. Той изглеждаше като изваден от картина на Тулуз Лотрек и това щеше да е забавно, ако вече половин час не чаках своето кафе о-ле. Ароматът на току-що изпечени кроасани, изващ от съседната пекарна, създаваше неповторима атмосфера и смекчаваше нещата, но така и никога не можах да сvikна с надменността на парижките келнери.

– Мога ли да седна при вас?

Езикът, на който ме питаше човекът с бялата риза, беше немски и аз не скрих удивлението си. Как беше разбрал, че мога да разговарям свободно на този език, освен родния ми, разбира се.

– Картина ви е на немски – мъжът се усмихваше, а аз едвя успях да скрия смущението си от това колко бях несъобразителна.

– Свободно е.

– Искаме ли да ви помогна? Познавам добре Париз.

– Да, благодаря ви. Може ли да mi покажете как най-лесно да стигна до Маре?

– Всъщност най-лесният начин е... да ви закарам. Ако сте свободна двечера в шест, ще се радвам да споделя с вас разходката.

Зачудих се дали ми се искам да споделя разходката този мъж. От три месеца не бях разговаряла с никого, ако не броим дежурните реплики с хората в магазините и метрото. Не бях сигурна дали моментът да се сближавам с мъже е настъпил, но имах нужда да поговоря с някого.

– Не, благодаря.

Той изти кафето си, пожела ми приятен ден и си тръгна. Продължих да гледам картата. Вече бях набелязала маршрута и тръгнах към дома си. Беше наблизо. Парижките апартаменти са миниамбиорни гори за нашите социалистически стандарти. Най-голямото помещение във всеки дом тук отделяха за спалня, а всичко останало беше като извадено от кукленска къщичка. Ако случайно някой имаше тераса по-широка от 40-сантиметра, се смяташе, че е истински късметлия.

Преди да се прибера, минах през съседната пекарна да си купя задължителната франзела за обяд. Французите са удивителни хора. Никога не ядат вчеращен хляб, през всичките години, които прекарах там, за мен остана загадка как го правят. Бях в Париж от скоро, но бързо придобих навика винаги да взимам задължителната франзела – странно, но френските обичаи за живот бяха започнали да възвръщат себеуважението ми.

До началото на специализацията ми оставаше съвсем малко време и аз не пропусках нито миг да се насладя на Париж. Прекарах следобеда в четене и в ранните часове на вечерта се пригответих за разходката в квартал Маре, един от най-прекрасните места в този забележителен град. С времето започнах да се обличам като тукашните жени. Полите, прекрасните рокли и копринени шалчета на французките можеха да накарат всяка жена да придобие онази изтънченост, за която говореха в романите.

Тази вечер бях избрала рокля в светлокрафяво на светлосини точки. Тоалет, който щях да допълня с малка светлосиня чантичка и пантофки. Не можех да се позная – ако в Женева бях видяла така облечена жена, щях да си помисля, че е префънцуна. Но тук... тук всичко беше различно.

Тръгнах по улицата, и все пак взех метрото. В този час беше оживено и много млади хора се бяха запътили в същата посока. Имаше, разбира се и чужденци. Това не ме притесняваше, нали и аз в известен смисъл бях туристка. Красотата на Маре ме замая, а и бързият ход ме остави без дъх. Оглеждах се за място, където да приседна за няколко минути, но освен бордюра на един тротоар не видях нищо по-подходящо. Наоколо имаше множество насядали дори по самата улица млади хора и това не се струваше необичайно на никого. В този час сградите бяха обагрени от последните слънчеви лъчи и те изглеждаха бледорозови; сякаш нарочно оцветени в тон с розите, наредени в количката на уличния продавач, и всичко това създаваше у мен усещането, че се намирах не в многомилионен град, а в малко село някъде в Прованс. Зелената тената на един ресторант отсреща се поклащаща, все едно танцуваща в ритъма мелодията, която долиташе от латерна на съседната улица.

Седнах и въздейхнах щастливо. В този момент забелязах, че съвсем близо до мен има някой. Обърнах се и не можах да повярвам на очите си: до мен беше седеше мъжът с бялата риза от сумрината. Той също гледаше, не по-малко изненадан.

– Явно това е съдба. Трябвало е да се срещнем отново.

– Струва ми се, че ще приема предложението ви да ме возите в колата си... днес!

– Развам се, но това ще стане по-късно. Преди това ще вечеряме заедно. И този път не приемам отказ.

Той ми помогна да се изправя и гвамата тръгнахме. След малко попаднахме на улица с бистра и заведения за хранене. Мъжът ми разказваше, че освен средище на модерното изкуство Маре е еврейски квартал, където повечето

ресторанти имат меню на иврит и с големи реклами, че храната, която предлагат, е кашер^{*}:

– Ничо чудно да отворят и „кашерен Макдоналдс“. Между другото аз съм Ариф. От Турция съм!

– Ариф? Приятно ми е – Маги.

Не можех да повярвам – не само бях срешила турчин в Париж, но и се разхождах с него на път за вечеря. Нямаше как да откажа вече, щеше да е прекалено нелобезно, а и човекът изглеждаше съвсем нормален. В този момент си гадах сметка, че това бе единственият турчин, когото познавах.

– Бях в Библиотек историк, намира се на две преки от тук и е една от най-големите в града. Занимавам се с архимектура и правя проучване за последния си проект.

Докато се разхождахме, минахме през улица, която се наздаваше „Rue des Mauvais-Garzons“.^{**} „Е, как си паднах на мястото! – казах си. – Такъв е мойт късмет, няма що!“

Бяха ме учили, че турците са лоши. Те са убивали, грабили и тормозили предците ни. Майка ми беше още по-крайна. В Братислава не са толерантни към мюсюлманите. В града няма нито една джамия и въобще липсва мюсюлманска общност. Трудно ми бе да приема, че сега щях да вечерям с турчин. На пръв поглед той по нищо не се отличаваше от който и да било французин, дори не беше тъмен. Имаше ли толкова светли турци? Мъжът беше приятен, възпитан, внимателен. Не преставах да си задавам въпроси. Беше завършил квалификацията си в Берлин, откъдето избягах перфектният му немски език, и от много време живее

---

* Рел. в йогаизма – храна пригответа и сервирана в специални съдове и по определен начин в съответствие с религиозните норми.

** От фр. – „Улицата на лошите момчета.“

веещ в Париж. Не можех да определя годините му, изглеждаше на около 40, но от разговора ни останах с впечатлението, че можеше да е и на повече. Говореше с мен като със стар приятел, а аз не можех да се отпусна и да се насладя на компанията му. Предубежденията, които имах, бяха труднопреодолими. Щеше да мине много време преди да разбера, че всички хора са еднакви, независимо от цвета на кожата, религия и националност.

Ето ни двамата с Ариф – съвсем различни. Той турчин, учил в Германия и живееш в Париж, а аз – момиче от Словакия, приело за себе си швейцарския модел на поведение, изпълнено със страхове и предразсъдъци. Разхождахме се в еврейския квартал на Париж и яяхме суши-кашер. Имащие ли граници в света? Имащие ли различни паралели, освен собствените ни, намиращи се в главите ни.

Красотата, която търсехме, ни събираще и обединяваше. Точно това щеше да направи приятелството с Ариф незабравимо.

***

С Ариф щях да преживея непознати емоции. Той знаеше много, имаше широк кръг интереси и това отваряше пред мен цял нов свят от възприятия. Показа ми голяма част от музеите в Париж, като за някои от тях дори не бях чувала. Още няколко пъти се върнахме в квартал Маре, където се бяхме запознали. Там се намираше музеят на Пикасо. Той беше живял в този район, както и много други велики творци, което го правеше невероятно притегателно за мен.

– Знаеш ли, Салвадор Дали пристигнал за първи път в Париж, запленен от работите на Пикасо. За него той бил

легенда. Първото нещо, което направил, било да посети ателието му. Развълнуван и вдъхновен, Дали искал да поднесе уважението си на майстора. „Маестро, пристигнах при вас, още преди да отида в Лувъра!“ – казал с въодушевление младият художник. Без дори да го погледне, Пикасо му отговорил: „Съвсем правилно сте постъпили.“

– Откъде знаеш тази история? – възклика.

– Не забравяй, че не съм в първа младост, познавах нейни свидетели.

– Лъжец! – не можех да повярвам, че е толкова стар и продължавах да разпитвам за други случаи, които Ариф с удоволствие ми разказваше.

Не ме ухажваше. Не искаше да има връзка с мен. Отначало си мислех, че е свързано с религията му, но после разбрах, че Ариф отдавна не е женен. Продължавахме да се срещаме, но той не показваше друго към мен освен приятелско отношение. Това засягаше самочувствието ми и ме караше да се чувствам зле. Бях започнала да го харесвам. Излизахме заедно три пъти седмично и след вечеря той винаги ме караше до апартамента ми. Никога не пожела да се качи, нито ме покани в своя дом. Наблюдавах го, мислех за него. Чудех се дали не беше гей, въпреки че нямаше никакъв намек да има отношение към мъжките прелести. Но нямаше привличане и към мен. Исках да го попитам, но всеки път, когато понечвях да повдигна темата, той се отдръпваше и ме възпираще. Понякога беше по-умишнат, друг път по-затворен, но никога не отказваше да се види с мен. И така продължавахме вече почти година. Учех, правех планове, но Ариф трайно се бе настанил в центъра на живота ми. Не можех да си представя, че не мисли за мен, колкото аз за него. Той ми разказваше истории, споделяше ми мислите и идеите си. Показваше ми

един все по-интересен Париж, но така и никога не премина границата в отношенията ни.

ЛУЦИФЕР едновременно се забавляваше, но и съчувстваше на Астодей. Това, което той преживяваше, не беше приятно. Знание го от опит. Скоро не се беше оказвал в подобно положение, но преди не такова много години и той самият беше падал в плен на красива жена. Не искаше да си спомни за тинялото. Ангелите, такар и надали, също бяха в състояние да изпитват емоции – радост, гняв и любовни трепети. Това, което го притесняваше, беше Сатанаил. Той наострише уши всеки път когато с Астодей се събираха да обсъждат любовта на демона към красивата италианка. На Луцифер това никак не му харесваше. Особено изблициите на гняв Напоследък Сатанаил бе решил, че всички трябва да се съобразяват с неговите разпоредби. Другите дяволи не баха дължни да го правят, но познавайки здравия му нрав, никой не искаше да влезе в конфликт с него. И точно докато Луцифер си мислеше това, Сатанаил се доближи и му каза:

- Помагаш на Астодей? – прозърна едновременно като въпрос и обвинение.

- За каква помощ говориш?

- Знам за Джовано, не се опитвай да лъжеш. Да не си ту ментор, или приятел? Ти беше добро помче дълго време. Не давай лонии примери в този грешен свят.

- Защо трябва да ти давам обяснения?

- Не трябва. Но виждам, че много искам да разкажеш на някого своите неволи.

Сатанаил вече беше такова близо до Луцифер, че той можеше да види дъха му. Гледаше го с жълтите си очи, които отблизо изглеждаха като змийско лайце, изпъръкано с черни резки.

„Няма нужда никакъд да ти припомня, че е дявол. Както и да се маскира, няма да е трудно да го разпозная, – каза си Ауцифер, покато оправяше ревера на сакото си. Сатанаша отмечта наимето си така, че въз духа под него пропуква от енергия. Искане да спаси Ауцифер или поне да го накара да се записа за действието си. Не успя да го постигне. Онова, което той усети, вместо страх и отчаяние беше наситен аромат на лавандула. Миризата накара Гадналият ангел да сбърчи нос и да се пренесе в топлите поля на южна Франция.

„Маги отново се е забъркала в нещо“ – помисли си като унес Ауцифер.

Маги

Естествено, имах и други приятели. Основно студенти, които прекарваха времето си в забавления и учене. Постоянно ме глаждеше усещането, че не правя нещо както трябва. Музеите, галериите, ресторантите, в които Ариф ме водеше, ме караха да гледам на света по друг начин, различен от досегашния, и непрекъснато си мислех, че заслужавам повече, отколкото получавах. Париж ме замайваше. Чувствах се специална и същевременно страшно потисната, тъй като Ариф не ме желаеше. А той дори не говореше за това. Много отдавна бях дочула един разговор между баба Маги и нейна съседка, която се оплакваше от съпруга си, който не ѝ обръщал внимание. Баба Маги сподели мнени-

нието си по тази тема: „Ако някой иска да спи с теб, това е комплимент. Жените решават с кого да бъдат, мъжете си мислят, че ни избирам, но въщност е обратното. Жената е тази, която избира. Но когато един мъж не иска да спи с дадена жена, причината е сериозна. Може да е в нея, може и да е в него. Това не знам и не мога да кажа.“

После се оказа, че проблемът е в съседката ни – тя имала любовник и съпругът ѝ се досещал за това; макар че тя се стараела да го пази в тайна, нещо в поведението ѝ я издавало.

Но моят случай беше различен. С Ариф изобщо не бяхме стигали до никаква физическа близост. Той просто не ме възприемаше като жена. Може би дори не ме харесваше. Причината явно не беше в мен, защото не ми липсваха ухажори. Други мъже, мои приятели и колеги ме канеха на вечери и ми засвидетелстваха симпатията си. Аз обаче копнеех да получа такова внимание от Ариф – сред толкова години вече си давам сметка, че въщност не бях влюбена в него, а по-скоро амбицирана от задръжките му.

Мразех да губя и това още повече ме фиксираше върху нищо неподозиращия ми приятел. Успях да изясня ситуацията след една доста необичайна среща с него. Една от вечерите ни прерасна в среднощен разговор, който продължи и на закуска. Тогава Ариф ми разказа своята история, а аз останах едновременно объркана и просветлена от разкритията му. Впоследствие много пъти съм си мислела как всеки човек трябва да намери своята сродна душа. Някой, който да му покаже пътя и да му помогне да преживее обратните, след който животът му да продължи в правилната посока и да се изпълни със смисъл. Ако бях срешила Ариф преди Марк, сигурно историята между нас щеше да се развие различно.

Отново бяхме в един от еврейските ресторани на квартал Маре. Ариф беше пристигал от някакъв симпозиум във Виена изморен и гладен. Този ден за разлика от обикновено беше облечен в елегантен черен костюм и за първи път забелязах годините му, може би заради умората. Тънката мрежичка от бръчки около очите му беше станала по-дълбока, а в косите му сребърното преобладаваше над черното. Не носеше никакви аксесоари, освен един от скъпите си часовници. Докато го оглеждах, забелязах от вътрешната страна на ребера на сакото му малък предмет, който дисcretно проблясваше насреща ми. Загледах се по-внимателно и видях, че това бе миниатюрна златна роза. Не по-голяма от бадем, изящно инкрустирана. Помислих си, че съм я виждала и някъде преди това. И тогава си спомних. Същата роза беше на първата страница на тайната книга, която бях прочела преди години в кабинета на дядо Йозеф. Същата, заради която дядо още ми се сърдеше и по всичко си личеше, че не беше забравил онази случка. Ариф видя очи и видя, че гледам розата на ребера му:

- Харесва ти, нали? Красива е. Толкова малка и изящна.
- Ариф, виждала съм тази роза и преди. Бях попаднала на една тайна книга в библиотеката на дядо ми и на корицата ѝ беше инкрустирана същата роза.
- Коя беше книгата, Маги?
- „Книга на тайните“. Не мога да я забравя. Заради нея дядо ми се обиди и досега продължава да ми е сърдит.
- Егъба ли е било само заради книгата...
- Да, всъщност си прав. Сега се сещам. В бюрото в кабинета му случайно открих тайник, в който беше прибрала стара негова темпера-дневник. В нея дядо беше описал

свои лични стари истории и се обиди, че я бях прочела. Голямата тайна на този дневник беше, че дядо ми Йозеф се е познавал с Хитлер. Но какво от това? Той всенак е учен, нормално е да се е срещал в работата си с всякакви хора. Виена, където фюрерът е живял, не е толкова далече, а и по това време дядо ми е специализирал във Виенския университет. Защо ми се разсырди толкова много заради някаква стара тема, така и не разбрах. По-скоро беше, задето бях предала доверието му. Виж, това го разбирам, аз приличам на него. Не приемам представителството.

– Ти си много честолюбива, Маги. Това е една от причините да водим този разговор сега.

В този момент разбрах, че той най-накрая е готов да обсъдим сериозно отношенията ни. Едновременно нямах търпение да го сторим, но изпитвах страх това да не се окаже крайт на приятелството ни. Концентрирах се върху храната пред мен, съкаш можеше да ми помогне да отклоня вниманието си от важната тема, която ме притесняваше. И която в онзи момент си мислех, е нежеланието на Ариф да ме прельсти. Той продължаваше да се държи на разстояние, както по време на вечерята, така и след това. Говорихме за незначителни подробности като времето, навиците на французите и това, че пред август в Париж освен че няма парижани, няма и нито един свестен магазин, който да работи. След време ме беше яд, че заради наранението ми самолюбие бях пропуснала толкова възможности да говоря с Ариф за много по-важни неща.

След вечерята ми се искаше да се разходим малко из новия Париж. Ариф каза, че е съгласен, но преди това ще трябва да минем през дома му, за да се преоблече.

– Когато съм с косъмъм, се чувствам като в скафандр.

Исках да побързаме. Тази вечер за първи път имах възможността да разбера къде живее Ариф. Да огледам дома му и да разбера повече за него.

Апартаментът му се намираше близо до квартал Маре, в прекрасна сграда с широки фоайе и разкошни тераси с позлатени барокови орнаменти. Явно кооперацията беше за по-заможни хора, защото на фона на липсата на жилищна площ в Париж, те можеха да си позволяят подобни пространства. Вярно, че французите имаха показвано поведение за моя вкус и обичаха да демонстрират благосъстоянието си, но разкошът в тази сграда наистина правеше впечатление. Качихме се в асансьор, който Ариф отвори с чип, и се озоваваха в също толкова широкото фоайе на третия етаж. Там имаше само двама апартамента. В Женева бях виждала много луксозни постройки и тази по ниско не им отстъпваше. Ариф отвори входната врата на апартамента си и ме покани в просторен хол. В него нямаше почти никаква мебелировка освен ниско канапе, чиято облегалка беше закрепена на стената над него. Сядайки там, човек се озоваваше почти на нога. Светлият паркет създаваше впечатление, че е нареден от необработени дъски, по онзи начин, по който изглеждаха истински скъпу настилки. В единия край, до прозореца, имаше малък зелен кът с различни по размер бамбукови стръкове. Около тях като в градински алпинеум бяха наредени бели речни камъчета. Срещу канапето се виждаше стереоуребба, последна дума на техниката, в млечнобял цвят. Тонколоните ѝ бяха разположени нестандартно по тавана и по стените. Никъде обаче не забелязвах фонотека или колекция от дискове или плочи. Върху уредбата стоеше единственствена отворена кутия от компактдиск. Приближих се, исках да разбера каква музика слушаше моят приятел,

за чийто личен живот не знаех почти нищо. Не бях изненадана. Моцарт. Това го знаех – той беше любимият му композитор. И всенак – само един дъгък? Наоколо нямаше никакви други предмети, които биха могли да издадат нещо за собственика си, дори книги. Цялата стая сякаш беше проектирана да крие информация за човека, който живее в нея. Не че очаквах да попадна на кой знае какво в апартамента на Ариф и всенак бях разочарована, че виждах го, не можех да науча и частница повече за личността, природата и предпочтенията на приятеля си. В другия край на стаята имаше маса за хранене, направена от голям мраморен плот, който беше поставен върху масивен, на пръв поглед естествен каменен блок. Колко необичайно стоеше тази маса върху идеално лъскавия паркет в хола на Ариф! Стената до нея беше като облицована с лъскаво млечнобяло полирано дърво. Досетих се, че зад него са се притиснали кухненските уреди, който най-вероятно излизаха на бял свят само няколко пъти в годината. Ариф дойде при мен и каза:

- Да ми десет минути. Искаш ли нещо за пие?
- Само вода.

Той написна средата на дървената стена, заприличавайки ми на мим. Отвори се шкаф, от който извади водна чаша. След това написна друга точка върху лъскавия плот и се разкри горната част на хладилник. Надникнах вътре – на всеки рафт имаше наредени бутонки различни напитки. Разпознах един вид бира, тапаште на „Мое и Шандон“, който никога не можех да объркам, а на дъга реда няколко различни марки вода. Ариф извади стъклено шиние и го поставил на масата пред мен.

- Сега избвам.
- Окей съм. Чакам те.

Минути след това той се появи. Беше сменил черния официален костюм с лубимите си джинси и неизменната бяла ленена риза, подходяща за сезона. Преоблече се по-бързо, отколкото очакваш. Докато обуваше обувките, аз изпих още няколко гълътки вода, и след още една минута отново се озовахме в прекрасното фоайе на кооперацията. Крамкият дъжд, който се изсипа, докато вървяхме към дома на Ариф, току-що беше спрял. Въздухът беше прозрачен като кристал, и в същото време изглеждаше златист. Нечие не видимо присъствие го беше направило вълшебен. Реших, че цялата тази вечер беше обвита в магия. Бяхме решили да се разходим в района на Айфеловата кула, заради атмосфера, създавана от туристите, които обикаляха с буталки вино в ръка и пластмасови чаши със столчета, изглеждащи като истински. Може и да беше клише, но беше романтично. Каквът ли щеше да бъде Париж, ако в него на всяка крачка не се виждаха влюбените двойки на млади и не толкова млади романтици? И аз нямах нищо против да вляза в склонета на клишето с виното в подножието на металната върлинеста госпожица, ако, разбира се, имаше кой да ми предложи компанията си. В този момент усетих ръката на Ариф да ме хваща през рамото. Беше решил да ми подари шал, за да не мръзна в прохладната вечер, и се насочихме към сергиите на уличните търговци. Въпреки късния час, в тази част на града те никога не затваряха. Избрахме един шал, който според Ариф ми подхождаше. Наметна ме с него и седнахме на една пейка. Приятелят, с когото споделях голяма част от вечерите си през последната година, стоеше до мен. Имаше да ми разкаже нещо важно, да сподели с мен тайна и тази вечер щях да разбера каква е тя.

– Маги, сигурно се чудиш защо сме тук, какво искам да ти разкажа. Виждам, че през последните месеци ме гледаш

и се питаш какво ми има, та да не желаеш да бъда с теб? Чуши се кой съм, дали случайно не съм гей и ако е така, защо продължавам да се виждам с теб? Това са въпросите, които си задаваш, нали?

- Ариф... Задавам си тези въпроси от деня, в който за първи път вечеряхме заедно в квартал Маре. Знам, че имаше нещо, което не желаеш да споделяш, затова никога не съм те питала. Виждах, че моята компания ти е приятна и не знаех дали това, че не ме желаеш, не е свързано по някакъв начин с религията ти. Но когато ми сподели, че преди пет години си се развел, започнах да се чудя дали причината не е у мен.

- Маги, аз те харесвам. Ти си прекрасна, но никога и по никакъв начин не съм те възприемал като жена, с която бих могъл да имам лъбовни отношения. И това е не защото не си привлекателна или нещо подобно. Трябва да разбереш, че моята мисия е друга. Аз съм до теб, за да бъда твой ментор.

- Ментор? Аз имам ли нужда от ментор? Не се занимавам нито с бизнес, нито професията ми е толкова важна, че да ми трябват специални наставления.

- Всеки човек е важен, а ти си по-важна от мнозина. По една или друга причина си имала контакти с трима от клочовите членове на голяма и много влиятелна организация. Дали е станало случайно или някой по-висок е подредил живота ни така, че да се окажеш в тази конфигурация, не знам, но това са фактите.

- И мога ли да попитам кое са тези хора?

- За единия сигурно се досещаш...

- Дядо Йозеф. За него знам, но кое са другите двама? Аз не познавам никого от бившите му сътрудници.

- Помисли още малко. Ти намери „Книга на тайните“, нали?

- Да. А другите гъвама куи са?
- Може да ти се стори странно – Лукас и Марк.
- Лукас? Марк? Не ти вярвам.
- А би трябвало. Ще ти обясня каква е връзката ми с тези хора. Но първо ще ти разкажа моята история.
Стоях и не можех да повярвам. Ариф каза, че имаме още време. Запали цигара и започна:
  - Името ми е Ариф. Роден съм в Измир...

Леност

БЕЛФЕГОР е едно от лицата на могъщия демон Ваал, почитан от женините, заради големината на члена му. Център на култа към него са церемониите с девственици, които се отдават на този идол преди да встъпят в полюва връзка с мъж. В окуатните науки той е шестият от десетте най-важни демони, а според кабалиста Панлос е геният на откритията и изобретенията. Белфегор ръководи техническите процеси, в демонологията това е демонът, който помага на хората да правят открития. Той ги съблазнява, като им предлага хитроумни изобретения, които могат лесно да ги направят богати. Властина му е най-силна през април. Епископът и ловец на венци Питър Бинсфелд твърди, че Белфегор съблазнява хората чрез леността. Когато те го приемат за свой ментор, той им подарява богатство, открития и находчиви приспособления. Дяволската му роля е в това да посее смут между хората и да ги съблазни към Злото, за да може да разпределят богатствата, които им дава, и така хората да умножават силата му.

*Според легендата, Беафегор е изпратен на земята от Ауци-
фер, за да види дали тук наистина съществува семейно щастие.
Демоните се стараят да убедят хората, че не са създадени да живеят
в хармония. Задачата на Беафегор е точно тази.*

Не е грях да излъжеш дявола.

Даниел Дефо

Ариф

41

Името ми е Ариф*. Роден съм в Измир или Смирна, както е старото име на града. Семейството на родителите ми е от гръцки произход. Баща ми имаше магазин за кожени стоки и цялото семейство беше ангажирано с този бизнес. През 1930 г. турците палят града и той изгаря почти до основи, семейството ми останало без препитание и се наложило майка ми и баща ми да започнат да работят за други хора, за да изхранят братята ми. Аз още не съм бил роден. Няколко години по-късно започнали гоненията срещу гърците и арменците в града, които по това време били повече от половината му население. Родителите ми не искали да напуснат Измир, както сторили повечето от техните роднини, и решили да предприемат необичайна стъпка; нещо, което никой или почти никой не бил правил. Преместили се в един от крайните квартали и с помощта на свой

---

* От тур. – знаеш, просветен.

приятел адвокат сменили имената на всички в семейството с турски. Никой нямал време или желание да проверява внимателно документите им и така те били регистрирани от новата власт с новите си турски имена. Няколко години по-късно съм се родил аз и ме нарекли Ариф. Името ми означавало, че съм надеждата на семейството. Родителите ми искали да ме изучат и да имам щастлив живот, без да ми се налага като всички останали да работят от зори до здрач за дребната надница, която да ми осигурява прехраната. След още няколко години ме записали в кварталното училище, където никой не подозирал, че съм от семейството на гърци. Всичките ми съученици бяха деца на занаятчи и и дребни буржоа, а аз се чувствах като беден роднин, когато по празници техните родители ми правеха подаръци, даваха ми дрехи и бонбони и понякога изпращаха някой сладкиши на семейството ми. Един ден, помня беше зимата, майката на едно от момчетата в класа беше донесла в голяма торба зимното палто на по-големия брат на моя съученик. Тя ми я подаде и каза:

– Това е подарък за теб, носи го, за да ти е топло през зимата.

Бях толкова засрамен и унижен. Не знаех какво да направя, навън зимата беше сериозна, от много години не бе имало толкова студена, и исках да запазя паллото, за да не зъзна по улиците, но в същото време ме беше срам от приятелите и най-вече от близките ми. Отговорих:

– Благодаря много, госпожо, но тамко ще ми купи палто.

Жената ме погледна изненадана и си взе обратно торбата. Не разказах за тази случка у дома и цяла зима ходих със старото си палто, което майка ми постоянно кърпеше, а гункуите по него се появяваха сякаш като назидание,

за да ни напомнят, че сме бедни. Тогава си обещах, че когато порасна, няма да бъда беден. Ще уча, ще се старая, ще работя. Нямаше да допусна никой повече да ме унижава и да ме кара да се чувствам неудобно заради бедността на родителите ми.

Така и стана. Следващите години бях изключително старatelен в училище. Слушах внимателно преподавателите и гледах само напред. В средните класове започнах да рисувам. Отначало рисувах по последните страници на тетрадките си, след това учителят по рисуване забелязва, че нещата в скициника ми не бяха просто драканици. В тях имаше нещо, което го накара да ме изпрати на уроци при негов приятел художник. И така, ходех на уроци по рисуване до последния клас в гимназията. Наблизяващо да завърша училище, а родителите ми не бяха станали и с юота по-богати. Те криеха гръцкия си произход и продължаваха да живеят в крайния квартал, който след разраснетването на града се беше оказал на много добро място, почти в една от добрите търговски зони. Един ден се върнах по-рано от училище и чух баща ми да казва на мајка:

– Чакам Ариф да порасне и да се хване на работа, за да започне и той да помага на семейството.

– Ариф ще учи – отвърна мама. – Знаеш, че учителят що ќе и каза, че момчето рисува много добре. Трябва да кандигатствам в академията в Истанбул.

– Каква академия, бе жено? Ние се чудим как да съвржем двата края, а ти ми говориш за академия! Художник! На момчето му трябва професия, занаят!

– Ще учи – упорстваше мама.

Те не разбраха, че съм подслушал разговора им, но за мен беше важно да засвидетелствам уважение на баща си. Гово-

рих с учителя си и му разказах цялата история. Той помисли малко и след това каза:

– Има вариант, при който да рисуваш колкото искаш и в същото време да имаш занаят.

– И какъв е той? – изненадан попитах аз. Помислих си, че иска да ме успокои, за да не загубя мотивацията си да се справя добре на матурите. Но учителят беше интелигентен човек и наистина ми предложи решение.

– Ще канцидатстваш архитектура.

– Архитектура?

Как не се бях сетил. Наистина! Това беше една много добра възможност за мен, а и щях да продължа да рисувам през следващите пет години в университета. Същия ден се прибрах у дома и изчаках семейството да се събере за вечеря. Докато мама слагаше масата, аз заспанах пред баща ми и казах:

– Имам да ви съобщя нещо важно.

– И какво е чак толкова важно? – попита той, като повдигна изморено погледа си.

– Ще уча архитектура в Истанбул. В момента в цялата страна има много строителни фирми, градовете се разбиват. Строи се навсякъде и ще има работа за мен. Дори и да не стана голям архитект, винаги ще мога да се хвани като консултант в някоя проектиранска фирма.

Баща ми ме погледна, поклати глава и нищо не каза. Погледнах към мама и видях, че тя се беше обърнала към гомбърската печка. От начина, по който стоеше с изправена гръб, разбрах, че е напрегната. После тя се обърна и видях, че очите ѝ се усмихваха.

– Какво има, жено? Да не би да раздават бонбони на уличата? Слагай да вечеряме!

След вечеря баща ми взе вестника и както обикновено седна на канапето да го прегледа. На първата страница на

това издание имаше заглавие „Строителството в цяла Турция продължава да създава работни места“. Малко по-късно, докато подслушвах пред спалнята им, го чух да казва:

– Синът ти няма да ни посрани. Умен е и находчив. Само се чудя как ще го издържаме в Истанбул, докато учи.

– Нека го приемат в университета, пък тогава ще му мислим.

Стоях пред вратата на спалнята на родителите си и се чувствах невероятно горд от първата си голяма победа в живота.

Матурите минаха и получих много добри оценки. Започнах да се подгответям за изпитите в университета. Не оставаше много време, но знаех, че ще се справя. Учителят ми се беше справил добре. Както очаквах, бях прием в специалността, която желаех, и с това накарах всички около мен да се гордеят с постиженията ми. Щях да бъда първият от моето семейство, който имаше шанс да излезе от квартала и да се занимава с истински престижна и сериозна професия. До началото на първата ми година в университета оставаше малко време. Работих на пристанището, пренасях чубали и прехвърлях камари каси и пакети. Щях да имам възможност да спестя първите си собствени пари, с които да започне живота ми в големия град. Красотата, която ме привличаше, щях да намеря в музеите, говорците, улиците и галериите в Истанбул. Нямаше сила, която да ме спре да постигна мечтата си.

Времето, което прекарах в университета, бе най-хубавото в живота ми. Преоткривах града всеки ден. Макар че бях израснал в голям град, Измир в никакъв случай не може да се сравни с Истанбул. Всъщност, няма град който да мога да сравня с Истанбул. За мен беше учудващо и неясно защо

през годините се налагаше да крием, че сме гърци – в нашата приятелска среда никой не мразеше гърците, както смяташе баща ми. Той не беше престанал да се страхува от времето преди да се родя, дотолкова, че отказваше да говорим за това. Външни криеха иконите и когато трябваше да ме кръстят, бяха извикали тайно свещеника. Той доиде като престъпник и също така си отиде. Прозорците бяха затъмнени и всичко премина потайно, все едно извършваме криминално деяние. Това беше ми внушило вина, която ме караше да крия произхода си. Братята ми, майка ми, баща ми – всички имаха гръцки имена, освен мен. Бях се родил след събитията и никога не ми бяха дали гръцко име. Това съкаши определяше различната ми съдба. Моята история щеше да бъде много по-различна от тази на всеки един член от семейството ми. За добро или за лошо. Всичко, което щеше да ми се случи през годините, до голяма степен се дължеше на факта, че цял живот съм крил произхода си. Необичайна съдба белязана с тайна още от раждането. Най-важното нещо, което беше водещо за мен през целия ми живот, остана да крия по нещо от хората, които срещам по пътя си. В същото време бях убеден, че точно това ми носи късмет и ми отваря врати и възможности. Хората обичаха изобретателността ми и една нотка загадъчност нямаше да попречи на имиджа ми.

Артистичните среди, компаниите, които срещаха, докато учех, ми разкриха нови възприятия за света, в която живеехме. А той беше отчайващо различен от всичко, което познавах. Още през първата година заради невъзможността на родителите ми да ми изпращат пари трябваше да си намеря работа. Късметът отново беше на моя страна и не след дълго ме взеха на работа в ателие за реставрация на стари картини, антикварни вещи, книги и други

старинни предмети. Тези занимания отвориха пред мен по-редната врата, заради която се криеха вълнение и предизвикателства. Бях запленен от апокрифните текстове и изображения, от тайните кодове, заложени в ръкописите, картините и дори във фасадите на сградите.

Потънах в тази магия, не спях по цели нощи, чудех се кой точно е моят свят. Този на старите ръкописи и картини или новият ми живот, свързан с момичета, алкохол и безкрайни изпитни сесии? Наблюдавах състудентите си и техните взаимоотношения с интерес. Сред тях имаше интелигентни младежки от образовани семейства, и новобогаташи, деца на индустриалци и търговци от източните и южните райони на Турция. У повечето още от лълката беше наследена омраза не само към гърците, но и към всички християни, а някои дори участваха в крайни ислямистки движения. Те не се интересуваха от красива страна на това, което учаха. Важни бяха дипломите и че докато са в университета, могат да отложат с няколко години брака. Аз нямах съзнанието за религиозна принадлежност, нико то пък моите приятели. Всички бяхме израснали в мюсюлманско общество и неговите норми бяха единствените, които познавахме.

Хората, при които започнах работа, бяха художници и освен това – евреи. Имаха много и всякакви клиенти, но това, което беше необично за мен, бе по-специалното им отношение към някои от посетителите на магазина. Тях шефът ми ги посрещаше лично в кабинета си, където оставаха при затворени врати с часове. Един от другите чираци ми обясни, че черната кола, която докарваше тези клиенти, е собственост на Османската династия. „Ето откъде идвам старинните предмети, които реставрираме“ – помислих си аз.

Моят шеф ме запозна със сина на негов приятел, който учеше същата специалност като моята, но в Швейцария. Един ден той се появи и докато ме гледаше как възстановявам един портрет от 17 в., ме попита дали някога съм виждал друг град, освен Истанбул. Разказваше ми за Виена, Париж, Мадрид градове с невероятна архитектура, а на мен ми се струваше, че ми говори за друг свят. Отговорих му, че досега не съм имал възможността да пътувам, но съм решил да изкарам специализацията си на някое от тези места. Тогава не допусках, че съдбата отново ще ни среци в едно кафене във Виена, и че именно това момче ще ме запознае с един австриец, който ще ме привлече в организация, която ще промени живота ми.

Започнах да се променям, успяхме, които постигах с лекота и благодарение на добрите си идеи, ме бяха разглезили. Все по-рядко намирах време за родителите си спрях да споделям с тях. Разбира се, това не ги радваше, но те мислеха, че го правя, за да не ги тревожка с моите проблеми. Пътищата, по които поемах, от една страна ги радваха, а от друга ги тревожеха. Те продължаваха да се справят трудно, но аз не ги товарех допълнително и това караше баща ми да се гордеет с постиженията ми. Той не разбираше много добре какво точно работя, но си мислеше, че каквото и да е, няма как да е лошо, щом собствениците на ателието са евреи. Изпитваше дълбоко уважение към тези хора още от времето преди реформите. Идеите ми за нови техники и изучаването на специфични бои и материали ме бяха направили ценен кадър и скоро експерти от нашата професия започнаха да се допитват до мен относно различни проекти.

Добих самочувствие и започнах все по-рядко да се появявам в ателието. Шефът ми не се сърдеше, моята тех-

нология беше уникална и за него беше важно да може да разчита на нея. Знаеше, че няма да се задържа още дълго в ателието и се опитваше да се възползва максимално добре от времето ми там.

Един ден при мен се появи мъж, който се занимаваше с реставрация, и ми каза, че е попаднал на картина, за която би искал да получи моето мнение. Обясни ми, че тя се намира в ателието му във Виена и ме покани да го посетя, като се ангажира да покрие всички разходи по престоя ми там с единствената цел да споделя с него какво мисля за реставрацията ѝ. И той беше чул, че моята техника е уникална и вярваше, че мога да му помогна. Приех на драго сърце и още една от мечтите ми се събудна. Плащаха ми огромни хонорари, а аз се наслаждавах на едни от най-хубавите произведения на изкуството от Ренесанса до наши дни. Така попаднах и в полезното на тайно братство, което съхраняваше важни исторически книги, документи и произведения на изкуството. Те разполагаха с широка мрежа от връзки и контакти, разпростираща се до най-различни сфери на живота. Приемането ми в тази организация съвпадна с оттеглянето на един от нейните постоянни членове, „Братството Туде“ искаше, използвайки различни подходи, да влияе на младите хора, като крайната му цел беше да ограничи доколкото е възможно свободното им мислене, като създава елитарни кръгове. Бяха проучили произхода ми и за тях беше удобно, че се опитвах да го прикрия от годеницата си Ясмин. Нейните родители нямаше да допуснат тя да се омъжи за неверник. Приех да работя за Братството, като в началото то не изискваше от мен нищо особено. Това, което се промени в живота ми, беше свързано по-скоро с усещането ми, че всичко ми се полага и с нежеланието да работя усърдно и да

се развиавам. Високите доходи ми даваха възможност да живея по-добре, отколкото някога бях мечтал, но семейството ми и това на Ясмин твърдо очакваша в най-скоро време да започна истинска работа. Борех се срещу желанието да се оставя по течението и да продължавам както досега, тъй като ясно съзнавах, че ако не променя начина си на живот, ще загубя доверието както на годеницата, така и на родителите си. Но желанието да не правя нищо беше по-силно от мен. Баща ми казваше: „Безделието ражда пороци.“ Оказа се напълно прав. Скоро при мен се появи порок, за който дори не предполагах, че е възможно да ме покори.

Бях красив младеж и жените ме харесваша, а след като по цял ден се излежавах, вечер ми се искаше да се насладя на компанията на привлекателни дами. Имах работа по няколко часа в седмицата, а хонорарите, които получавах, надвишаваша добра заплата във всяка европейска страна, като за тогавашна Турция бяха направо огромни пари. За да се скрия от пуританските нрави в Турция, започнах да каня жените, с които се забавлявах, у дома си. Тези момичета бяха дори по-разкрепостени, отколкото очакваш. Предлагаха ми забранени вешества, заради които беше възможно дни наред да не спя и да правя любов по няколко часа без да спра. В същото време, свикнал да играя роля, продължавах да се срещам с годеницата си, като отлагахме с поредния срок датата на сватбата ни. Така я карах вече няколко години и нямах проблеми, до момента, в който един ден, след като не беше могла да ме намери по телефона, Ясмин не се появи в апартамента ми в компанията на баща си. Завариха ме в компанията на две голи момичета, наоколо имаше разхвърляни буталки от алкохол, а по всички равни повърхности се виждаха остатъци от бял прах.

Красивото лице на годеницата ми помръкна, сълзи се стичаха по лицето ѝ, изчертено от срам заради мен, заради момичетата и заради нея самата. Това, което последва, надмина всичките ми очаквания. Башата на Ясмин извика полиция и бях арестуван заедно с момичетата, с които бях прекарал нощта. Властите информираха и родителите ми, които бяха не по-малко шокирани. Така благодарение на поведението си за един ден останах без годеница и без подкрепата на семейството си. Разбрах по най-неприятния начин за един млад човек, че съм останал без нико един близък човек на свeta.

42

Един ден бях тръгнал към ателието на един от антикварите, за които работех. Вървях по улицата и както обикновено спрях в едно от кварталните кафенета да си взема кафе. Както бях отнесен в мисли за изминалата вечер, тръгнах да пресичам улицата. В този момент един стар камион, натоварен с цветя, се беше засилил, за да успее да хване премигващия зелен светофар. Макар и на сантиметри, щеше да мине покрай мен, ако точно тогава изненаѓващо от тротоара не се беше появил един дебел велосипедист, който не можа да спре и ме повлече със себе си на платното. Старият камион вече нямаше време да удари спирачки и аз се озовах под гумите му с цялото си добро настроение и самочувствие.

Оказах се в болница без лични документи, с амнезия и разказващ история, че семейството ми са гърци, които живе-

вяят в голям пристанищен град, името на който не можех да си спомня. Загубата на паметта ми обаче съвсем не беше най-страшното – наложи се повече от година да остана в гипсово корито, без да мога да мръдна, без да знам кой съм и без да имам спомен от живота си до този момент. Бях скъсал връзка с всички хора, които ме обичаха, и дори не знаех имената на родителите си. Всъщност, знаех ги. Но това бяха техните гръцки имена, за които не подозираха нито съседите, нито приятелите ми в Измир. Бях в ситуация, в която никой не можеше да ми помогне. Нямаше кой да ми каже добра дума или да ми подаде чаша вода в болницата.

Разбира се, хората от Братството ме откриха и ми съобщиха какви задачи ще имам, след като успея да се справя с този „проблем“. Освен цветята, които ми донесе „брать“ и дежурните пожелания за бързо оздравяване, бях останал съвсем сам, далеч от семейството си и от всички, които означаваха нещо за мен. В този момент започнах да разбирам, че в живота нищо не е такова, каквото изглежда.

Всичките ми таланти, изобретения и добрията ми идея вече нямаха никаква стойност, защото не можех да ги реализирам в близкото бъдеще. Безуспешно се опитвах да си спомня нещо от миналото си. Обстановката около мен не събуждаше спомени, а фактът, че никой не ме бе по-търсил в болницата ме напължаваше и потискаше. Тялото ми постепенно се възстановяваше – малко по малко започнах да раздвижвам първо крайниците си, след това последователно тила, кръста и всичко останало. Паметта ми обаче не се оправяше и сякаш колкото по-силно се чувстваше тялото ми, толкова по-слаба ставаше душата ми. Не можех да повярвам, че дори да успея да се справя с физическия си проблем, няма да мога да си върна спомените, любимите

хора и всичко, което някъде дълбоко в себе си знаех, че имам. Промяната на имената на семейството ми беше изиграла лоша шега – и до ден-днешен не знам защо си спомнях гръцките им имена, които бях чувал в изключително редки случаи, а не тези, които бяха използвали официално през целия ми съзнателен живот. Липсата на документи допълнително усложняваше нещата. От една страна исках да се оправя по-бързо, но от друга бях притеснен, защото в момента, в който бях готов да напусна болницата, щеше да ми се наложи да се адаптирам към външния живот, за който не си спомнях нищо от миналото и изобщо не се чувствах подготвен. Единственото, което знаех, бе, че имам ангажименти към тайно общество, чийто член очевидно бях. Какво работех, как се справях със сметките си, къде живеех – беше като в мъгла. Липсваха ми важни парчета от пъзела на паметта, а още по-лошо беше, че нямаше кой да ми помогне да ги открия. Всичко това ме караше да се чувствам ужасно и скоро изпаднах в дълбока депресия.

Нямах идея какво да правя, до момента в който край мен не се появи ангел-пазител в женски образ, който ми помогна да си възвърна част от паметта си. Това обаче доведе в съзнанието ми и чувство за вина, което ми беше трудно да преодолея.

Тя се появи един ден. Беше медицинска сестра в болницата. Дори не беше медицинска сестра, беше стажантка. Бяха я наели да помага, докато учеше, и това я улесняваше да се справи с финансовото си положение. Момичето не беше туркиня, а емигрантка от Албания. В нейно лице намерих първия човек през последната година, който мислеше за мен. Срециата ни щеше да е началото на нов етап от живота ми за, но тогава още не го знаех. Тя имаше желание да ми помогне да върна спомениите и истинската си идентичност.

Затвореният живот, рядкото общуване с близките и тайните проекти, по които работех бяха изкривили личността ми и аз не знаех какво съм правил, с кого съм се срещал и как съм печелил парите си. Не бях оставил никакви следи от дейността си. Нямах социална осигуровка, нито офис, нито дори професия. Не знаех кой съм и къде съм...

Есма беше забелязала, че когато от време на време в главата ми се появяваха истории, те винаги бяха свързани с произведения на изкуството или музеи, които бях посещавал. Щом започнах да гважка ръцете си, Есма ми донесе листове хартия и цветни моливи. Така отново открих рисуването, докато момичето търпеливо слушаше обясненията ми за детайлите от известни картини, които бях виждал някъде преди и сега се опитвах да възпроизведа. Минаха още няколко месеца, до момента в който вече можех да гважка и краката си. Есма ме дари с цялото си търпение и отделяше цялото си свободно време, за да ме води по улиците на Истанбул с надеждата, че в милионния град пътя ни ще пресече някой мой познат. Хрумна идеята да отидем във факултета по изобразително изкуство на университета. От това посещение нищо не излезе, но и гвамата тогава нямаше как да знаем, че бях учила архитектура, а не изобразително изкуство. Един ден с Есма отново се разхождахме по улиците на града, когато се разминахме с млад мъж, който се загледа в мен и каза:

- Ариф, къде изчезна? Баща ми те търси от много време?
- Ариф? Така ли ме нарече?
- А не си ли Ариф, който реставрираше картини при баща ми?
- И какво, ако съм. Може ли да ме заведеш при баща ти?
- Разбира се, но се изненадвам как толкова скоро забрави адреса ни.

Тръгнахме бавно към дома му и скоро стигнахме до къща с красива фасада, прозорците на която бяха орнаментирани с гроздове и листа. Докато я гледах, в мен се появи бегъл спомен за малко затъмнено ателие, водещо до преддверие и кабинет. Бях извал тук!

В това време се появи мъжът, при когото бях започнал първата си работа. Стоеше до младежка, който ме беше разпознал на улицата:

– Ариф! Къде се загуби? Притеснявахме се за теб, да не ти се е случило нещо лошо...

– Всъщност слути се – тук се намеси Есма. – Мъжът, когото наричате Ариф, преди година претърпя злополука и се наложи да остане в гипово корито много месеци. Той вече е преодолял тези травми, но главният проблем остана. При катасдрофата е получил сътресение на мозъка, което е довело до амнезия. Спомня си някои неща, които звучат доста странно, разбира се, ако са действителни, но не помни името си, работата си, семейството. Вашият син е първият, който го разпозна на улицата, и много ви молим да ни помогнете с повече информация за миналото на Ариф.

– Без минало, няма бъдеще – кимна старият евреин. – Заповядайте!

След като се настанихме в кабинета му, нашият домакин поръчка да ни донесат кафе, след което каза:

– Аз нямам какво толкова да ви разказа за Ариф. Сега като се замисля, всъщност не знам много за него. Зная, че завърши архитектура, след което започна да прави много успешни реставрации на старинни предмети. Но за кого е работил и какво точно – не знам. Не познавам семейството му, но ми беше казал, че е пристигнал от Измир. Мисля,

че се сещам за един от последните му работодатели, мой познат, който живее във Виена.

– Виена? – Но тaka нареченият Ариф това място нищо не му говореше. – А дали имате някаква работа за мен – попутах плахо.

– Ако ти наистина си Ариф, може и да се намери. Но искам да те предупредя, че той не беше особено работлив, даже напротив. Ако продължаваш по този начин, няма да имаш много поръчки. Ще ти дам един ръкопис от 14 век. Написан е на агнешка кожа и отдолу има печат – вземи подобно парче кожа и се опитай да го възпроизведеш дословно и прецизно. Приеми това като тест.

Усмихнах се, доволен, че някой друг освен Есма щеше да ми даде шанс да си спомня миналото. На следващия ден отново се оказах чирак на същото място, където бях започнал първата си работа преди години. Не се справях с голяма лекота, но се опитвах да си създам навика да живея като нормален човек.

Есма беше винаги до мен. Тя беше по-млада с няколко години, но за много неща имаше по-зряло мнение. Насочваше ме, помагаше ми. Драмата отидохме заедно до факултета по архитектура и издирихме документацията от ученето ми там, както и коню от дипломата ми за средно образование. Така успях да си извадя документи. Вече знаех кога са родителите ми, но не посмях да ги потърся и оставил пътуването до Измир за по-късно. Есма беше решила да ми помогне да си намеря място в архитектурно студио, защото не разбираше много добре естеството на работата ми и смяташе, че е най-правилно след като един човек има определена професия, да пробва да се реализира тъкмо чрез нея. Следяхме обявите във вестниците и тaka един ден попад-

нах на съобщение, с което фирма търсеще млади проектанисти. Явих се на интервю и дори без никакви промекции и стаж ме наеха на работа. Животът ми започваше да се подрежда. Есма ми беше неотмъчна опора и ѝ бях безкрайно благодарен за това. Въпреки че не бях влюбен в нея, се надявах, че един ден ще ми стане съпруга. Беше най-близкият ми човек на света и вярвах, че и за двамата ни това беше най-добромъжко решение. Оженихме се един пролетен ден, като ноканухме за свидетели семейството на евреински адвокат.

43

Един ден когато, излязох от сградата на фирмата, където бях започнал работа, забелязах, че след мен върви някакъв мъж. Облеклото му не се различаваше от това на служител в офис, но все пак в него имаше една елегантност, която нашиите бизнесмени не успяваха да постигнат. Той се доближи до мен:

- Ариф?
- Аз съм Ариф.

- Аз съм член на Братството. Имаме задача за теб. Умре в десет ще те чакаме във фоайето на хотел „Пера“.

Знаех, че съм член на някакво братство, но досега не бях разбрал каква функция изпълняваш в него. Това беше първата ми среща с някой от тях. Споделих на Есма за срещата. Тя изрази предположението, че може би е по-добре да не ходя, но аз знаех, усещах го със съществото си, че не мога да пропусна уговорката.

Срещата премина спокойно, бяха решили, че искам да реставрирам копие на стара книга, пострадала при наводнение. Щяха да ми осигурят нещо подобно на лаборатория в една от стаите на въпросния хотел до момента, за да преценя дали ще успея да се справя или не. Това беше. Ничо особено като задача, бях сигурен, че ще мога да спася книгата, ако не цялата, то поне по-голямата ѝ част. Когато се разделихме на входа на хотела, мъжът, който ме беше довел, каза:

– И не споделяй на жена си за нашиите среци.

Интересно, откъде ли знаеше, че съм казал на Есма. След време разбрах, че те знайт всичко.

Книгата беше интересен ренесансов труд, нещо като учебник за бои, рисуване, някои строителни техники и други практики за спецификата на проектиране на сгради и църкви. Беше съчинена от голямо наводнение, но някои от страниците ѝ щях да успея да спася напълно. Бях изкушен от темата на ръкописа, тъй като беше пряко свързана с моята работа. В него бяха описани някои стари покрития на фасади на сгради, информацията за които щеше да ми бъде полезна. Преписах формулата. Направих каквото можах за книгата, възстанових страниците, за които това беше възможно, и се разделих с членовете на Братството така, както се бяхме срециали. Покъсно внимателно разгледах формулата, която бях преписал. Възnamерявах да направя пробы с идеята, че ако вложа и някой от съвременните материали, ще успея да създам уникално покритие среци всяка квадратна корозии и следи от времето. След години този материал щеше да бъде нанесен върху по-голямата част от архитектурните обекти в Европа и по света. Така например състоянието, което имам днес. Без да ми се налага да работя никој един ден повече.

Отново бях успял да си осигуря добри приходи, без да полагам усилия. Не напуснах работата си, защото Есма настояваше да се занимавам с нещо. Дойде време да решава какво бих искал да правя след това. Скоро хората от Братството ми поканиха на среща, този път във Виена. Отново споделих на Есма и тя отново потръпна и се дръпна уплашено, когато споменах пътуването.

Срещата се проведе в частен клуб в красива австро-унгарска столица. Докато пътувах към него, изведнък в главата ми започнаха да се връщат спомени. Изпитах страх, но и вълнение. Имаше нови задачи, свързани с реставриране на книги и документи. За пореден път ме предупредиха, че не бива да казвам на жена си с какво се занимавам. В случай, че тя научела за Братството, щяло да се наложи да я елиминират. Заплахата беше напълно сериозна.

В същото време Есма беше успяла да издири родителите ми в Измир и гори се беше видяла с тях без да ми каже. Те не ѝ бяха обяснили какво ги бе накарало да спрат да общуват с мен, но бяха щастливи, че съм жив. Няколко години след това брат ми ми разказа, че направо се влюбили в Есма и тъкмо факта, че тя се е съгласила да ми стане съпруга, ги бил убедил отново да приемат блудния си син.

Прибирахки се у дома след Виена, си бях донесъл работа – една от книгите, които трябваше да реставрирам, красив том с илюстрации. Оставих я в кабинета си, като специално помолих Есма да не влиза там.

Докато бях във Виена, един от членовете на Братството ме извика на разговор. Той беше мъж горе-долу на моята възраст, който ми разясни, че преди катастрофата съм се бил врекъл да спазвам инструкциите на покровителя си, без да споделям за това на никого.

– Трябва да вземаш, без да даваш. Да се отдаваш на желанията си, като караш и другите около теб да го правят.

Мъжът се казваше Хари, беше възпитан и приятен, но вътрешно се чувствах некомфортно в компанията му. Около него имаше нещо подозрително, което витнаше във въздуха и беше свързано с работата, която носех у дома. Отново започнах да се променям. У мен се появяващо желание да ходя по барове, заглеждах други жени. Отзвукът от всичко това виждах под формата на силна болка, изпълваща очите на Есма. Тя се опитваше по всяка къде начин да ми помага да се съпротивлявам на тези импулси. Дори бе успяла да се свърже с родителите ми и ги беше поканила в дома ни. Един ден, когато се върнах въкъщи, ги заварих заедно да ме чакат. Това ме накара да преосмисля желанието си да се забавлявам и да взема решение веднъж завинаги да се завърна в лоното на семейството. Имах тяхната подкрепа, показваха, че са ми простили, и ме накараха да се обърна към моя Бог. Разказаха ми отново за гръцкия ми произход, за това, че съм кръстен в православната вяра и че винаги ще бъдат до мен. Есма беше изненадана от внезапната промяна на религията ми, но решихме, че това няма значение. Тя ме обичаше, подкрепяше ме в най-трудните ми моменти и аз изпитваш огромно уважение към нея. Грешката ѝ беше, че когато ме нямаше у дома беше започнала без мое знание да рови във вещите ми и да преглежда документите и книжите, които получавах от Братството за реставрация. Един ден я намерих заспала на дивана. Тя никога не се събуди. Лекарите казаха, че било особен вид инфаркт, който получила в съня си. Не ми се върваше. Есма беше млада и здрава, не можеше да е починала от инфаркт. Замислих се дали безвременната ѝ кончина не беше дело на Братството, но в

началото отхвърлих мисълта. Не исках да допусна, че съм свързан с хора, които ще посегнат на жена ми. Но бях. След време разбрах, че те са убили любимата ми. Бяха ми отнели человека, който беше най-близо до мен в миговете, когато бях готов да умра от отчаяние. Това, което ми беше останало, бяха само родителите ми. Те ме обичаха и никой не можеше да промени това.

Работех единствено за Братството, парите от изобретяването на фасадното покритие се трупаха в сметката ми и не правех планове. Но ме тормозеше това, кое то бях преживял, и най-вече – смъртта на Есма. Започнах да линея и да се чувствам зле. Отслабнах. Нямах желание за нищо, но въпреки това продължавах да живея за Братството. Вече не излизах от дома си. Не се срещах с приятели, отново изпаднах в депресия. Паметта ми блуждаеше и петната в няя с всеки ден ставаха все повече. За Коледа бях решил да посетя родителите си в Измир. Когато майка ми ме видя, започна да плаче и нищо не можеше да я успокои. Тя усещаше, че с мен се случва нещо много лошо. Казах ѝ че във всички изследвания, които си бях направил, нямаха никакви отклонения. Според лекарите бях напълно здрав. Но аз не бях. И майка ми го знаеше. Докато бях в Измир, тя извикала свещеника, който ме беше кръстил преди толкова много години, за да ми прочете молитва. Не вярвях в тези неща, но не исках да я огорча. Когато свещникът при мен в стаята ми, изведнъж лицето му се промени. Гледаше ме като че ли беше видял дух. Започна да чете молитва, но стоеше на прага на стаята. Не искаше да ме доближава. Чете молитви повече от час, а след това отиде при майка ми и ѝ каза, че ще трябва да изва всеки ден до седми януари.

– От Коледа до седми януари! Всеки ден! – настоя той и трябваше да се съглася заради майка ми. Тя ме гледаше така, все едно ако бях отказал, ще настъпи краят на света. И свещеникът продължи да изва. Четеше молитвите като зомбиран, след което аз лягах да спя и се будех само за хранене. На новогодишната вечеря вече се чувствах по-добре, като че ли бях качил два-три килограма и бях много спокоен. Като пречистен. Следващите седем дни щях да видя реалната промяна в себе си. Беше истински чудо!

44

Вече виждах цветовете наоколо и знаех, че има защо да живяя. Свещеникът имаше още нещо за мен. Беше казал на майка ми:

– Ариф трябва да отиде до Бълбъл Дааг, на няколко километра от Ефес. Там се намира домът на Дева Мария*. На хълма има малка византийска църква, в която Божията майка е живяла през последните няколко години от живота си заедно с своите спътници, последователите на Иисус Павел и Йоан. Нека Ариф да остане да пренощува там и да се помоли за спасението си. Да не се притеснява от мъсълмани – Дева Мария е майка на един от пророците и затова на поклонение при дома ѝ изват и много от тях.

---

* През 1880 г., следвајки описание на германската мистичка Камарина Емерих, намират тази къща, а въпросната мистичка е беатифицирана от Йоан Павел II през 2004 г.

За мен беше необичайно да предприема подобно нещо, но в крайна сметка Ефес беше на не повече от петдесет километра от Измир, а аз имах всичкото време на свeta. Нещо не ми пречеше да го направя. Въпреки че се намирахме госта по на лог от Истанбул, времето беше студено и по пътя ме съпровождаше студеният режещ вятър, който изваше по това време на годината от морето. Паркирах колата в подножието на хълма и реших да измина пеш няколкото километра до върха. Не беше проблем. Чувствах се силен, усещах, че мога да липна. Колкото и да беше неприятно времето, изкачвайки се нагоре, изведнъж усетих, че се затопля и става приятно. По пътя настигнах малка групичка младежки; момчетата бяха турци, а момичетата с лекота преминаваха от турски, на който говореха с тях, на родния си гръцки, на който общуваха помежду си. Заприказвах ги. Бяха от гръцките жители на околните села, за които явно произходът не беше проблем и никога не е бил. Те бяха такива, каквито са били техните предци. Живееха като добри съседи, без да се притесняват от различията си. Качихме се заедно до върха на хълма. В контраст с околния сух пейзаж, където освен маслинови дървета нямаше друга растителност, това място беше невероятно живописно. Виждаха се лимонови и портокалови горички и изобилие от зеленина. Накрая стигнахме пред малка къща където спряхме да си починем. След като пихме от трите чучура светена вода и поседнахме на пейките, изтощени от пътуването, усетихме, че само за десетина минути умората от ходенето сякаш се изпари. Чувствах тялото си ефирно, като направено от светлина. Не знаех дали мястото наистина беше свещено или бях под влиянието на нещо друго, но в този момент разбрах, че в мен се борят две сили – Доброто и Злото. И щеше да победи онази, която успееш да подхраня.

Останах да спя там, както ми беше казал светия отец. На сутринта се събудих, отново отпих от свещената вода на изворите пред къщата и вече знаех, че животът ми щеше да продължи в друга посока. Бях напрупал състояние от своята изобретателност. Отсега напратък щях да работя всеки ден в името на изкуството и за добруването на хората.

Върнах се нов човек. Мајка ми беше щастлива. Тя не каза нищо, но усещах че се радваше. Имаше същото изражение, както преди години, когато разбра, че баща ми няма да се противи, ако отнуда да уча архитектура.

В Истанбул веднага си купих самолетен билет до Виена. Свързах се с Хари и му заявих, че няма да работя за Братството. Уговорката, която имах с него, беше, когато има текстове или документи за разчитане или реставрация, да се обръщат към мен. Там видях дваме момчета – Марк и Лукас. Бяха млади, красиви, успели. В този ден получих и последната си задача.

Трябваше да се съвържа с теб, Маги и да се опитам да подхранвам гордостта ти. Това е моята история. Но аз вече имам друга мисия, затова с рък за живота си ти разказвам всичко това. Ти си моето спасение – ако като мен продължиш напред и се опиташ да промениши себе си, значи моята лична победа ще е ввойна. Готов съм всячески да те подкрепям, ако решиш да бъдеш до мен в новата ми мисия. Бях притеснен за себе си и за теб, затова исках да те опозная по-добре през тези месеци. Знам, че те обърках, но това беше част от подхода ми. Насловници те наблюдаваха внимателно и трябваше да бъда сигурен, че няма да се усъмняят в действията ми.

Както виждаш, моят минал живот и настоящото ми битие се различават. Бях подвластен на греха. Леността

ме беше завладяла и аз не исках да правя нищо, което няма да ми донесе пари. Станах напълно безполезен, загубих доверямо на близките и съпругата си, която ме обичаше. Бях комбинативен, изобретателен и склонен към рискове – качества, които ми помагаха в живота, но в същото време ме доведоха до състояние, в което не ценях истински важните неща. След преживяниото в къщата на Светата мајка за мен всичко се промени и реших да превърна греха си в добродетел. От тогава работя всеки ден, по много часове, като всичко, което правя, се старая да бъде в полза на други хора. Останах подвластен на Братството и услугите, които правех за него неутрализираха вниманието към другата ми дейност. Парите, които печелех си бяха мои, можех да правя с тях каквото пожелаех. Моята цел обаче е друга. Искам да помогам на хора като теб, които са пред погледа на някой от наставниците, за да успеят да променят живота си, като познаят себе си, своите страхове и слабости и така започнат да водят пълноценно и смислено съществуване.

Наблюдавах те много време, Маги, преди да се спра на теб. Ти имаш доста от моите черти, но у теб гори искра на непримиримост, от която аз съм лишен. Следях развитието ти, срещата ти с Марк и знам, че можеш да бъдеш различна. Предлагам ти да започнеш да ми помогаш със старите ръкописи. Образованието ще ти помогне да се справиш, ти търсиш изкуството, но и истината за фамилията наядо ти. Аз ще ти помогна да намериши информацията, която те интересува – тя е в книгите, които ще реставрираш. В замяна на това ще трябва да забравиш сътвата си и да се опиташи да правиш нещо, с което да бъдеш полезна на някой друг. Като мен, искам и ти да се опиташи

га се пребориш с най-голямата си слабост. Да се научиш да приемаш всичко, което ти поднесе съдбата, и да бъдеш по-смирена. Опитът, който ще придобиеш, ще ти помогне да продължиш напред. Силата, която ще дойде при теб, ще ти помогне да бъдеш свободна, както от съета, така и от предразсъдъци. Първото, което трябва да направиш, е да намериши начин да поискаш прошка от всички, които си обидиха, и най-вече от всички, които смяташи, че са обидели теб. Ако приемеш моето предложение, ще ме направиш щастлив; ако откажеш, нищо в моя свят няма да се промени, но животът ти ще остане подвластен на онази сила, която съществува, но за която всички се страхуваме да говорим - Злато. Ще ти дам време, за да можеш да осмислиш това, което ти предлагам, защото то е много сериозно. Ако искаш, може да приемеш моята история като нов вариант на Фауст и Мефистофел. Само деноносоката на изкущението е обратна, аз не искам от теб да продадеш душата си, а да я спасиш.

Моята фондация се занимава с изследване на културното наследство и на ценностите, на които можем да научим младите поколения. Към нея има школа за обучение на маланиливи деца, те са бъдещето и това е най-важната част от дейността ми. Аителето, в което работя, пази всички тайни за делата, които извършвам за Братството. Ще ти покажа документите и ще ти дам задача, с която да започнеш. Те ще те наблюдават и затова, ако се съгласиш да бъдеш до мен, трябва да си старatelна и прецизна. Възнаграждението ти ще позволява да се занимаваш само с това. Маги, ти си славянка и изповядваш източноправославната религия на маіка си. Знам, че въпреки всички изкушения, имаш сила, заложена в теб чрез гените на маіка

ти. Вярвам, че не съм сгрешил, като избрах теб, защото силата на твоята душа е заложена в произхода ти. Ние сме потомци на вяра, според която силата на человека е в него самия. В това се състои и основната разлика между католиците и източноправославните християни. Можеш да го видиш и в храмовете, и в начина на живот. Католическа тя вяра, с нейните разкошни катедрали, показва на человека, че той и неговите решения нямат смисъл, само Бог е този, който решава съдбата ни. Източноправославните храмове, точно обратното не са големи, намират се навсякъде и много от тях са построени върху стари езически светилища. Те подсказват, че човек трябва да търси решението на мъките и на съдбата си в себе си. Параклисите, които виждаш навсякъде по пътищата, разкриват на хората, че Бог е до тях, когато те имат нужда от него. И въпреки трудната орис на повечето източноправославни народи, те са успявали да запазят духовността си през вековете. Много от големите философи вярват, че хората от изтока ще променят света, затова знам, че ти можеш да се справиш с моето така наречено изкушение.

Но аз вярвам в единствата душа на всички хора и в идеята, че духовният свят е на всички. Уновавам се, че има хора като теб и мен, които ще направят първите крачки за спасението на човечеството, на природата и на цялата земя.

Ще станем ли партньори, Magi?

Ариф гледаше чернокосото момиче, застанало като пророк от Библията с бялата си риза, с поглед насочен към небето и с ръка, сочеща нагоре, към онзи свят, за който говореше така разпалено. Айфеловата кула светеше в червено, засрамена като госпожица, че този разговор става под нейните поли. Magi сякаш бе онемяла и слушаше като защеме-

тена думите на Ариф. Тя се опита да разбере и да приеме неговата религия, начин на живот и мисия. В този момент се случи нещо не по-малко необичайно от това, което бе чула. Точно пред тях от една кола слязоха двама души – мъж и жена руснаци, ако се съдеше по говора им, или може би сърби. Те паркираха скъпия си автомобил на булеварда, излязоха от него, седнаха на пейката като тийнейджъри и си поръчаха сладолед от съседната будка. Гледаха се и си говореха. Явно не бяха двойка, по-скоро брат и сестра. Отново се погледнаха и се прегърнаха. Маги чу момчето да казва:

– Сега вече нищо друго няма значение за нас. Свободни сме и не сме длъжни да се съобразяваме с никого. Ще продадем колата, ще наемем апартамент, ако трябва ще работим. Наид-важното е, че няма да бъдем подвластни на никого и никой няма право да се разпорежда със събите ни.

Думите на това младо момче ехтиха в ушиите на Маги. Тя ги прие като знак, като послание на някаква сила, която иска да ѝ каже нещо. Това беше тъкмо силата, за която говореше Ариф.

Двамата останаха още малко на пейката. Гледаха преминаващите, следяха усмишките им и мълчаха заедно. Усещаха, че вече имаха обща тайна, или може би не само една. Бяха станали съзаклятници, готови да се борят със силите на Злото, за да спасят душите на колкото могат млади хора, а също така и своите.

Над града закана силен дъжд и те се уселиха пречистени, докоснати от невидимата ръка, която подкрепяше тяхната дейност. Дъждът се усилваше, валеше във всички посоки и започна да обръща хартийки, фасове и други дребни боклуци.

– Да ставаме – каза Ариф, – Той се усмихваше и приличаше на мисионер от миналото. А може би наистина беше такъв?

Маги

45

Слушах Ариф и не разбирах истина ли е това, сънувам ли, или съм попаднала в друго измерение. Аз за какво си мислех, той какво бе планирал. Не знаех дали да се обидя или да се почувствам поласкана. Той обличаше мислите ми в думи и това беше показвателно, че каквото и да се случващо, беше правилният път за мен. Бях изкушена от идеята да науча повече от документите, които щеше да ми даде Ариф, за връзката на ядро Йозеф с Братството Туле. Но явно това не беше тайна. Трима от моите познати бяха част от това общество, както и един член на семейството ми. Може би трябваше да го приема като нещо нормално? Но не, нямаше как. Всичко, което бях прочела, заедно с разказаното от Ариф, насочи мислите ми към факта, че всеки един от тези хора беше напътстван от висша сила, която му помагаше да реализира плановете на Братството и собствените си стремежи за успех, напредък и богатство. Замислих се, познавах тези хора достатъчно добре. И може би причината пътищата ни с всеки един от тях да се разделят не беше само в мен. Може би и те имаха вина за това.

Ариф беше казал, че ако искам да участвам в неговата мисия, първото, което трябва да направя, е да поискам

прошка от хората, които съм обидила, и от тези, които мисля, че са ме обидили. Дядо Йозеф и Марк. Но как можех да се извиня на Марк след всичко, което ми бе причинил? Не бях сигурна, че щях да намеря сили да го сторя.

През последните години дядо Йозеф беше старял. Вече не ходеше всеки месец до Виена, нито пътуваше из Европа както преди години. Двамата с баба Маги се бяха затворили в апартамента си и отказваха да приемат, че времената се бяха променили. Аз рядко се връщах в родната Братислава и ги виждах доста по-малко от преди. От време на време се обаждах на баба, но с дядо Йозеф въобще не се чувахме. Кончатувах с него съвсем дежурно по време на семейните сбирки и никога, ама съвсем никога след онзи случай не останахме насаме. Апсваха ми разговорите ни и спомените от детството винаги ме караха да изпитвам чувство на вина. След инцидента, когато дядо ме хвана на местопрестъплението с дневника, бях отложила много пъти разговора, с който да се извиня. Всяка следваща година го отлагах относно и после так. Баба Маги ми даваше да разбера, че ако искам да се извиня, имам пълната ѝ подкрепа. Може би беше дошло времето да направя точно това.

Но първо трябваше добре да обмисля предложението на Ариф. Това, че изучавах изкуствата, ме караше все по-често да си задавам въпроса какво щях да правя, след като завърших образованието си. Парите на Лукас скоро щях да свършат и със сигурност ще се наложи да работя, за да се издържам. От тази гледна точка казаното от Ариф беше много приемливо. Аз всъщност не разбирах какво точно иска точно той от мен, освен да се извиня на дядо Йозеф. И на Марк, разбира се. Е това не знаех как ще се случи, и защо трябваше да го правя. Може би, защото Ариф знаеше, че

щеше да е най-трудно нещо за мен. Каквото и друго да беше поискал, ми се струваше, че би ми било по-лесно изпълнимо.

Но аз трябваше да взема решение при това да го направя бързо. Реших да започна с по-лесната, според мен, задача. Обадих се на баба Маги и ѝ съобщих, че през следващите почивни дни планирам да пътувам за Братислава. Малко преди да затвори телефона, добавих:

– Искам да се видя и с ядо Йозеф. Да говоря с него и да му се извиня.

Ето, че го казах! Баба Маги замълча и след дълго тягостно мълчание я чух да казва:

– Трябва първо да го попитам. Ще ти се обадя да ти кажа дали ще пожелае да те види.

Двета дни, през които чаках баба Маги да ми съобщи дали ядо иска да говори с мен, ми се видяха най-дългите в живота ми. Не смеех да изляза от къщи. Чаках до телефона и се чудех дали в крайна сметка баба ще се обади. Не смеех да потърся родителите си, ако нямаше да говоря с ядо, изобщо нямаше смисъл да се прибирам до дома. Обикалях малкия си апартамент, държах прозорците затворени и броях автомобилите по улицата, докато чаках телефонът да звънне. Пушех цигара след цигара. Бях си поставила часови пояс, в който беше възможно да дойде обаждането. Знаех, че няма да е преди девет сутринта, както и след осем вечерта. Знаех също, че в следобедните часове баба и ядо си почиват, затова тогава не бях толкова активна в дежурствата около телефонния апарат.

И отново чаках до телефона, не смеех да се обадя на никого, за да не пропусна, ако баба ме потърси. На втория ден вечерта се разнесе заветният телефонен звън. Отсреща беше баба Маги:

– Можеши да го идеш през почивните дни. Дядо ти ще се види с теб.

Гласът на баба звучеше доволно. Беше уговорила среща-та ни и се разбаваше от това. От нея бях научила, че човек трябва да проща. Започнах да планирам пътуването си. От една страна то щеше да е приятно, защото щях да прекарам няколко дни със семейството си, но от друга нямащие да ми е лесно. Трябваше да говоря с дядо, да му се извиня и да поискам прошка. Да, нямащие да е лесно.

Най-сетне можех да ползвам телефона си. Обадих се на Ариф и му разказах всичко. Той също беше доволен. Разбрахме се да се видим. Вече говорехме като стари приятели. Той се държеше както обикновено, истинската промяна беше настъпила в мен. Ариф ми каза, че другата седмица, след като се върна от Братислава, за пръв път ще ме допусне до библиотеката си и до апокрифните книги, които ми беше обещал.

Бях купила билетите за Братислава и обратно и се канех да си пригответя багажа. Какво толкова ми трябваше, почти нищо. Обадих се и на родителите ми, които истински се зарадваха, че щях да се прибера у дома за почивните дни.

Пристигнах в Братислава в края на работния ден. Цялата вечер щях да бъда при нашиите, а на другия ден щях да отида до баба и дядо. За да стигна до къщата им край реката, трябваше да прекося целия град. Беше хубав ден, мислех си, че ще е горещо, но се оказа приятно слънчево и светло. Вървейки по една от централните улици, минах покрай църква, която беше отворена като ли специално за мен. Беше празникът на храма и след като запалих една свещ за здраве на мен и семейството ми, на излизане се загледах в името на църквата – „Свети Йоан Кръстител“. Разбира се,

днес беше 24 юни – денят, в който се почитаще най-големия езотерик от светците. Всички тайни учения по някакъв начин се свързваха с него. В този ден водата ставаше вълшебна, а билките и тревите придобиваха лековити сили. Маўка ми винаги палеше свещ на този светец и казваше, че е бил първият билкар, магьосник и познавач на човешката душа. Не случайно именно той беше посветил в тайната на светото кръщене самия Иисус. Дали това имаше някакво отношение към предстоящата ми среща? Вероятно да! Но моята гледна точка като че ли винаги се разминаваше с тази на разумните хора наоколо. Продължавах да вървя към дома на баба Маги и дядо Йозеф, като подсъзнателно умишлено се бавех по пътя. Ето вече повече от половин час стоим пред тази църква и не исках да си тръгвам от там. Но нямаше как. Вече бях просочила часа, в който бях обещала, че ще се появя, и бях убедена, че и те не спираха да поглеждат към вратата в очакване на звънеца.

Оставаше още малко и щях да стигна до къщата им. Носех в себе си дребни подаръци, които донякъде щях да послужат за извинение пред баба Маги за това, че напоследък се виждахме все по-рядко.

46

Баба и дядо ме посрещнаха както преди много години, когато бях дете. Тя беше приготвила любимите ми палачинки, имаше и кнедли, и малинов сироп. Всичко, което обичах. Усещах, че в кухнята се готвеха още две-три ястия,

които обожавах. Докато закусвахме, разговаряхме за обикновени неща, за моето училище, за бъдещата ми работа и за предложението на Ариф.

– Ариф ли? Турчин ли каза, че е човекът?

– Да, турчин е. Но не съвсем.

– Как така не съвсем? Турчин ли е или не? – не спираше да пита баба Маги.

– Турчин е, но родителите му са от гръцки произход и цялото семейство са християни, вместо мюсюлмани.

– Така ли? Че има ли такива турци?

– Има, бабо има. Човекът е архитект, занимава се с изкуство.

Тук се намеси дядо Йозеф:

– Какво значение има какъв е, важното е да е свестен.

– Йозеф, знаеш, турците...

– Турците какво? Навсякъде има свестни хора. За човек не бива да се съди по неговия произход, цветът на кожата, говор или националност. Ако преди много години за мен бяха съдили по тези критерии, вероятно нямаше да успея да постигна нищо в кариерата си, а и ти нямаше да се омъжиш за мен.

– Така е, Йозеф.

Тогава осъзнах колко прав беше дядо ми. Произходът наистина нямаше значение. Единственото важно беше какъв е самият човек, какво прави, с какво ще го запомнят хората около него.

Щом приключихме със закуската, баба Маги стана да направи кафе за тях двамата. Докато сиваше в малките чашки от китайски порцелан, изведнък се усмихна и извади още една чашка. С радост бе осъзнала, че на гости им е дошла не внучката им, а една зряла жена. Сервира ни кафето в кабинета на дядо и каза:

– Няма да ви притеснявам.

Дядо Йозеф ми посочи стола срещу него и в този момент изражението му стана сериозно:

– Слушам те, Маги. За какво искаше да говориш с мен.

– Дядо, първо искам да се извиня за случката, която те обиди преди години. Признавам, че тогава попаднах на книга, която ти може би беше скрил, „Книга на тайните“, и тя ме накара да потърся друга книга, свързана със същото братство – „Истината Туле“. Докато я търсех, случайно, без да искам, натиснах бутона на бюрото ти, който отвори тайната. Там беше „Истината Туле“ и твоята темарака. Признавам, прочетох книгата, но дневника ти прегледах само отгоре. Единственото, което ме интересуваше, беше дали семейството ми има връзка с това братство.

– Маги. Всичко което ми казваши е точно така. Приемам извиненията ти, но бях обиден от факта, че те виждам на бюрото ми. Не знаех дали си чела дневника ти и това вече няма значение, но до скоро беше тайна, която се бях заклел да пазя. Днес всичко това е минало. Проща сам. Виждам, че ти си променена. Не сме загубили силите си напразно. Разбивам се, че сме възпитали толкова умно и интелигентно момиче.

– Благодаря ти, дядо. Няколко дни не можех да си намеря място, защото се притеснявах, че няма да получа прошката ти. За мен беше много трудно да събера себе си сили за това извинение, мислех си, че няма да искаш да ме изслушаши. Но виждам, че съм грешила. Моята гордост и това, че не дойдох веднага след инцидента при теб, ме лишиха от възможността да споделям с теб проблемите си и да те моля за съветите ти. Благодаря ти!

– Маги, има ли още нещо, за което трябва да говорим?

– Всъщност може би има.

– Научих, че Ариф вече се е свързал с теб и ти е предложил подкрепата си.

– Ариф? Ти познаваш ли го?

– Маги, как си мислиш, че на този човек му хрумна в цял Париж да намери точно теб?

– Точно това се чудех и аз...

– Познавам Ариф отдавна, можеш да му имаш доверие. Той е един от малкото хора, на които не само, че можеш да разчиташ, но и от които имаш много какво да научиш.

Стоях и гледах към дядо ми. Не можех да опиша колко бях щастлива, че ми беше простил. Беше остарял, личеше, че вече не е така геен както преди, но в погледа му не беше угаснал онзи блъсък, който ме провокираше като геме и наляше любопитството ми.

– Маги, трябва да ти кажа нещо. Ти щеше да промениши много неща, ако беше чела по- внимателно книгите, на които попадна. Те са важни, тайни книги. Съдържат информация, която би могла да бъде много полезна за просветените. Но ти не си била подгответена за нея, когато започна да четеш дневника ми. Ариф не те е излъгал. Той наистина има най- добри и приятелски намерения към теб. След всичко, което му се случи, единственото му желание е да помога на хора като теб. Обърканни и с пороци. Моята мисия е да ти кажа каква е причината Ариф да се свърже с теб. Той е важен член на Братството, но още по- важен е за мен. Ариф е отстъпник от Злото, постигнало всеки от останалиите членове на тайното общество. Той е истински ангел и за това, че избра теб, до голяма степен повлияя факта, че си моя внучка. Той не знае, но всъщност той не е единственият, който се отцепи от Братството. Аз съм първият. Заради безопасността на вас, моето семейство, трябващие

да играя по правилата на организацията, но всъщност отдавна не съм неин истински член. До съвсем скоро изпълнявах задачите им и заради това никой не се усъмни в мен. Преди няколко години окончателно се оттеглих. Освен за най-тайните мисии, спряха да ме търсят. До преди месец. Започнали са да подозират Ариф и поставят под въпрос неговата лоялност. Той следва моите съвети. Макар и да не знаеш, ти си човекът, който ме представлява пред наставника ми. Защо се оказа така, че никой досега не се е намесил в това разбъркване на нещата, нямам идея. Ти прилиши изцяло на мен и затова си мисля, че това е причината да изберат теб. Мислех си, че на мое място ще изберат някое от момчетата, но явно наставникът иска теб. Следвай съветите на Ариф, той ще те насочи в правилната посока. Това е пътят, другите, които не го разбраха, виждаш какво правят. Лукас прикалочи със задачите, защото се подгаде изцяло на порока си. Никой няма интерес да подкрепя такъв човек. На практика той изпълни целта си. Марк е друг, той носи негативите на произхода си. Родът Висконца е изцапан с кръв и Марк плаща за греховете на баща си. Той беше учен човек, истински капацитет по изкуствата и бижутата, но бе продал душата си първо на Мусолини, а после и на Мамон. Джована има покровители, единият от които е важна особа, и това е причината Марк да не е пострадал досега. Той е на път да вземе решение, което окончателно ще реши съдбата му. Но... за мен си важна ти. Каквото и да се случи, както и да се развият нещата при теб, Маги, следвай съветите на Ариф. Той ще те поведе по пътешествията на светлината.

Гледах ядо Йозеф и имах усещането, че той се държи с мен сякаш се прощаваме. Може би искаше да ми каже още

много неща, но в този момент баба Маги ни повика. Това беше най-приятния семеен обяд, който си спомням. Последният обяд с най-близките ми хора. Скоро след това баба Маги се обади, за да ми съобщи, че беше намерила ядо заспал в кабинета си. Нямал вид на човек, получил мозъчен удар. Лицето му било спокойно и мъдро. Баба искала да поръчка да му направят аутопсия, но се отказала, когато след поклонението, на което била поканила всички негови колеги и приятели, намерила малка златна роза върху калъфа с очилата си. Това бил знак, че не са я забрабили.

Аз, от своя страна, бях готова да направя всичко по силите си, за да изпълня последната воля на ядо Йозеф. Станах като сянка на Ариф, а той също не се отделяше от мен. Имах достъп до книгите и документите, по които работех, но в главата ми се беше загнездила задачата, която ми беше поставил преди време. Трябваше да намеря и Марк, от когото също се налагаше да поискам прошка. Само след това щях да получа цялата информация за Братството и може би щях да разбера причината, заради която бяха убили ядо ми.

Само за няколко месеца от момиче, бях станала зряла жена, на която предстои да намери най-важните отговори за живота си.

Зависим

ЛЕВИАТАН е чудовищен морски змей от Стария завет. Името му означава завит, усукан на спирала. Тялото му е страховито завито на спирала и никой не знае точно колко е голямо. Той е едно от лицата на Дявола. В древността хората го оприличавали на първичния хаос, чието право е да контролира греховете и желанията им. В Библията за него пише, че притежава Силата на Създателя. *

Когато е гладен, Левиатан създава огромна огнена вълна около себе си и цялата водна бездна се превръща във вряз казан, в който нито едно живо същество не може да оцелее. През Средновековието той е приеман за адско създание, което притежава опустошителна моц. Тази моц е задвижвана от енергията, свита също на спирала в тялото му. Чрез нея Левиатан управлява от разстояние страни и народи. Той има силата да налага автори-

---

* В Книга на Йов е наречен Цар (Йов 41:26).

тета си на другите първоизбрани демони и да ги заразява със своята отрова. Те се страхуват от него, защото невероятната му, макар и невидима мош може да уничози хората, земите и водите и да ги превърне в Хаос. Цялото му влияние може да се събере в една чаша и чрез водата или виното в нея да попадне в тялото на всеки човек.

Тома Аквински пише за него, че е демонът на завистта. Левиатан е опасен за всички хора, но най-вече за тези, които е успял да зарази с отровата на завистта. Сатанистите го познават като един от седемте Принца на Ада. Понакога е наричан с името Бафомет и е поставян на най-ниската точка на пентаграма.

Левиатан се опитва да наложи „войната на всеки срещу всеки“. В основата ѝ са съперничеството, неувереността и суетата. Подвластните му търсят и използват всички средства и предимства на войната. Управлявайки слабостите им чрез завистта, демонът ги кара да желаят притежанията на другите, без да се съвнат да преминат през всичко, за да се сдобият с тях. Левиатан успява да се споразумее с всеки чрез сираната си воля и амбиция. Ако обаче слугите му разкрият, че са движени от завист, усилията им са обречени на неуспех. Тогава те не могат да изпълнят споразумението си с демона и той приема това като драматична лична забуза, а гневът му става неуправляем.

*Дяволът няма нито един
платен помощник, докато
противоположната страна
има тилен.*

Mark Twain

Хари

47

1944 г.

Организацията и следенето на всички процеси в Братството създаваха проблеми, но и мотивираха Хари. След като премина шестдесетте, той започна да си дава равносметка за делата, които беше вършил през годините. Животът му придобиващ смисъл заради връзките, които беше създал, но всичко това вече го изморяваше. В последно време все по-осезателно усещаше липсата на Ари, който макар, че не беше на нивото му, успяващ да го разбедри. Всеки път когато се замисляше за него, Хари се чувстваше тaka, сякаш беше ограбен.

Седнал на удобния стол в кабинета си, зад облицованото с кожа бюро, мъжът се чудеше дали всичко, което беше постигнал, си заслужаваше, след като не изпитваше удовлетворение от него.

От младежките си години беше свързан първо с основателите на Братството, а след това и с техните наследници. Хари беше един от най-старите членове на организацията, а в Австрия вече тридесет години беше и най-важният. Неговия основен ангажимент бе да подбира подходящите хора за членове и да им показва как да бъдат полезни на каузата. Тя, разбира се, бе да се опази рода на арийците. Но въпреки старанията на Хари Братството западаше, новото поколение не се отнасяше сериозно към задачите му. Младите мислеха за други неща, не търпяха ментори и наставници и се поддаваха на всички грехове едновременно. Хари не искаше да приеме, че временето се бяха променили. Какво си мислеха тези деца? Нима вярваха, че разбират от всичко? Той знаеше каква е истинската причина за това – те бяха уверени, че младостта им никога няма да свърши. Вярваха в това, както вярващите самият Хари, когато беше на техните години. Повечето младежи отказваха да разберат, че мечтите им в крайна сметка ще свършат с постоянна работа в някоя голяма компания, жена и две деца. В най-добрия случай щяха да пътуват до луксозните световни курорти и когато навършеха петдесет, щяха да си намерят някоя млада любовница, която преследва слава или финансова стабилност. Хари беше човек, свързан с миналото, и за него виждаха останалите ценности. Премисляйки живота си и връщайки се назад, той все по-често си спомняше за отдавна отминали събития. Времето, когато беше на 16 години.

Войната надничаше от всеки ъгъл и загръщаше със сянката си всичко наоколо. Мъжете бяха мобилизирани, а от него се очакваше да защитава семейството си. Нацистите бяха на власт. От тях зависеше дали ще живееш или не. Хари ходеше на училище и се надяваше еврейските му корени не бъдат разкрити, но не можеше да бъде застрахован. Благодарение на семеен приятел Хари беше изпратен да учи икономически науки в един от добрито швейцарски колежи. Там освен с планирането и статистиката, той се запозна със свободните възгledи на състудентите си. Един от близките му приятели беше Морис. Начетен млад мъж, с интереси към музиката, изкуството и парите. Като всеки швейцарец Морис имаше специално отношение към бизнеса и кариерата и дълбоко вярваше, че един ден ще оглави някоя банка. Хари беше малко по-млад и наблюдаваше с интерес онези момчета, които успяваха да привлекат вниманието към себе си заради своята увереност и познанията си. Той се чувстваше притеснен заради произхода си. Родителите му бяха дребни търговци, които държаха синът им на всяка цена да има образование, но изпращаийки го в среда на потомствени богаташ, не съзнаваха, че това ще му създава комплекс.

Хари не спираше да наблюдава Морис, който се справяше отлично с учебните занятия, а през останалото време отбелязваше също толкова добри резултати с красивите момичета и в някои случаи със сестрите и братовчедките на съучениците си. Те бяха като обсебени и с часове обикаляха кафенетата около училището с надеждата да се засекат с него. Всяка от тях правеше невероятни комбинации, за да се озове в компанията му. Измисляха най-невероятни премексти и изобщо не се съвняха да прекарат нощта в

стаята му, като в утринните часове се опитваха да се измъкнат незабелязани от общежитието. Макар че подобно поведение не беше толерирано от никого, всички знаеха, че и момичетата от най-добрите семейства се държаха така. Те си търсеха подходяща партия и тайно се надяваха да забременеят от някой младеж с престижна фамилия с надеждата да си уредят живота.

Едно от тези момичета беше Елен. Тя имаше прекрасни руси коси. Кожата ѝ беше като бледорозово кадифе, а ресниците и миглите ѝ бяха като намазани с камран. Но най-забележителни бяха кафявите ѝ очи. На пръв поглед съвсем обикновени, но когато се взрещ в тях, се променяха и момичето от невинно русокосо създание се превръщаше в жена, която носи у себе си жарта на похотта. Гледана от друг ъгъл, тя отново създаваше впечатление на ангел. Една вечер Елен попадна в компанията на Морис и след по-малко от два часа вече гледаше влюбено младия швейцарец и бе готова да изпълни и най-дребното му желание. От своя страна Хари пък не спираше да съзерцава няя и се надяваше тя да превъзмогне желанието си да остане при Морис. Смяташе, че така ще успее да запази достойнството си. Но Елен не мислеше за достойнство. Тя беше влюбена и се надяваше Морис да я покани още тази вечер да остане при него.

Хари търсеше начин да я предупреди, че така ще стане жертва и най-вероятно също като другите момичета ще загуби невинността си. Но Елен не би обърнала внимание на чуждо мнение, още по-малко на това на австриец. Националността му често беше обект за подигравка от страна на швейцарците и германците заради диалекта и какво ли още не.

Но Хари нямаше да допусне подигравките на състудентите си. Той беше амбициран да се докаже като един от най-добрите. Нямаше право да се предава и да отстъпва на швейцарците. Момчето си беше наумило, че трябва да е победител на всяка цена и никой не можеше да го накара да се откаже от този стремеж. Елен беше преценено висока monka за него и той знаеше, че няма шанс за връзка с нея. Главният проблем на Хари обаче беше Морис. Направо се задушаваше при мисълта за него и постоянно го следеше, като се опитваше да му подражава дори в най-требните детайли. Морис изглеждаше перфектно, но и Хари имаше добър вид. Морис изкарваше отлични оценки и Хари също не падаше по-долу. Това, с което Морис основно го превъзхождаше, беше шансът да се роди на място, където имаше възможността да следва традиционните на семейството си и да продължи професията на повечето от предците си. Това гнетеше Хари – ако имаше нещо, което знаеше със сигурност, бе, че не иска да бъде като баща си. Стремение се по-високо. Светът се променяше и събитията, които вешаеха изването на нов ред, бяха свързани с родната Виена. Хари беше готов да направи всичко, за да се внесри сред силните и да реализира амбициозните си планове, което беше трудно за човек като него. Трябваше да се справи по-добре от Морис.

Предложението от Братството води в точния момент и Хари видя в него спасението си. С времето щеше да се чуди какво ли би станало, ако беше взел друго решение, но когато размислеше, си даваше ясна сметка, че в онези години за него друг вариант не съществуваше. Присъствието на Морис беше трън в очите му и австриецът бе твърдо решен да го извади от съзнанието си.

Един ден в разгара на войната Хари пътуваше с влака за Виена. Навън обстановката беше тягостна, но въпреки това настроението му беше чудесно. Отдавна не беше прекарвал празниците със семейството си. В купето имаше трима германци и още един австриец. Оставаха няколко минути и влакът щеше да потегли от перона на швейцарската гара. Плъзгащата врата на купето се отвори и там застана Елен. Тя мигаше на пресекулки и с широко отворени очи се огледа, преди да помоли застаналя най-близо до вратата мъж да качи куфара ѝ в отделението за багаж. В този момент забеляза Хари. Той ѝ кимна и момичето смени мястото си с това до него.

– За къде пътуваш, Елен?

– Отивам при близките си във Виена.

– Не знаех, че близките ти живеят във Виена? Не е ли странно съвпадение, ще пътуваме няколко часа заедно.

– Така е.

Елен стискаше ръкавиците си и това, че беше до Хари, от една страна я успокояваше, но от друга я караше да се чувства напрежната. Не знаеше какво може да очаква от него. Той беше амбициозен и последователен, но на Елен ѝ беше направила впечатление неистовата му омраза към Морис. През прозореца на купето се виждаше побеляла гора, с огромни снежни чалми по върховете на дърветата. От време на време преливаше по някоя птица, която издаваше въй като знак за тревога, а после изведнъж изчезваше.

Малко след австрийската граница влакът спря рязко. В суматохата много от заспалите пътници се събудиха и сънни започнаха да гледат стреснато към коридора. Шумовете се усилваха и скоро на вратата на купето се появиха гвардии мъже във военни униформи.

- Документите за проверка?

Хари пригответи личната си карта, а Елен – своята.

- Елене Руалд? Вие ли сте?

- Аз съм.

- Къде отивате?

- Ще гостуваме на родителите ми – намеси се Хари. –

Елен ми е годеница.

Момчето кимна и хвана ръката му. Хари гледаше австрийския войник спокойно и право в очите. Той си каза тихо няколко думи с другия мъж в униформа и се спогледаха. Провериха документите и на останалите хора в купето, след което си тръгнаха. Елен продължи да държи ръката на Хари до момента, в който влакът не помегли в посока Виена. Двамата младежи мълчаха, евва понасящи въпросителните погледи на другите пътници. Когато няколко часа по-късно пристигнаха на виенската гара, си размениха няколко реплики:

- Руалд еврейска фамилия ли е?

- Да, руска еврейска фамилия.

- Затова ли се зачуди австрийският войник?

- Не беше сигурен. Хари, благодаря ти.

- Не беше нещо специално. Всенак влакът трябва да пристигне на време.

- Благодаря ти още веднъж. Вярвам, че няма да кажеш на никого.

Хари се усмихна и каза довиждане на Елен. И двамата шяха да прекарат коледните празници със семействата си. Беше научил две важни неща за нея. Едното беше, че не е цвейцарка, а второто – че е от еврейски произход. Нещо, което не беше никак удобно напоследък. В главата на момчето се загнезди пъклен план, който много скоро щеше да реализира.

Няколкото дни, които Хари щеше да прекара в родната Виена, щяха да променят живота му. Преди месец негов приятел беше му казал, че тежен общ познат, живеещ на съседната улица, искал да се види с него. Хари го беше проучил – мъжът беше уважаван лекар и нямащ очевидна причина за желанието му да се срещнат освен това, че учи в швейцарското училище. Доктор Майер искаше да разговаря с него на следващия ден вечерта и Хари беше казал на момчето, което направи връзката, че е свободен тогава. С удоволствие очакваше да чуе какво има да му каже лекарят.

На другия ден Хари сложи единствения си костюм и се запъти към адреса, който беше записал на листче. Рингшрасе. Не няя живееха заможни хора с престижни професии. Доктор Майер не правеше изключение. Имаше още нещо, което не даваше мира на Хари Некелман. Това беше фактът, че Майер също беше еврейска фамилия. Как беше успял този австрийски лекар да се спаси от преследването на нацистите, като освен това събираше в дома си младежки от бедни семейства? Знаеше, че докторът е женен и има малък син. Мислише на Хари се надпреварвала в главата му, но скоро всичко щеше да му се изясни.

Почука на входната врата на гувернантката каменна къща на доктора и след като никой не му отвори, се зачуди дали да влезе. Повъртя се още малко пред входа и когато стъпвът започна още по-жестоко да щипе лицето му, натисна дръжката на металната врата. Тя подаде и изскърца. Хари се качи по стълбите към преддверието и почука на горната врата. Минута по-късно Хари видя лицето на млад мъж с най-светлиите очи, които беше виждал през живота си. Той отвори широко вратата и му махна да влезе. Докато затваряше след него, каза:

– Хари Некелман, нали?

48

С влизането в дома на доктор Майер момчето разбра, че вечерта не беше случайна. В приемната на къщата се бяха събрали двадесетина мъже на различна възраст. Поканиха го да се настани на един стол и то се заслуша в сумите на човека, който говореше;

- Скоро режимът ще падне и ние трябва да сме подготвени какви ще са действията ни, след като загубим подкрепата на правителството. Мнозина от нас са членове на SS и трябва да са по- внимателни от останалите. Ще бъдат организирани преследвания, като не е изключено някои да бъдат осъдени и дори екзекутирани от новата власт. Уредени са канали, чрез които братята да бъдат изведени извън пределите на Австрия и след това да им бъде осигурен коридор, през който да стигнат невредими в Южна Америка. Тук сме се събрали онези, които ще продължат делото на Братството Туле в Европа. То няма да може да функционира по начина, по който беше създадено, но целите ни си остават същите – да опазим арийската раса и да осигурим новите членове, които да подгответим, за да продължат делото ни. Тук вече присъстват перспективни кандидати от Виена и околностите. Хора, за които знаем, че имат качествата да бъдат полезни на организацията, дори и след преминаването ѝ в нелегалност. Те ще получат цялата информация, както и инструкции как да действат след това. Разбира се, най-добрите ще имат наставници и нищо няма да им липсва.

Хари слушаше и мислено се запитва дали не бяха сгрешили, дали изобщо му беше тук мястото. Докато чакаше, той огледа по-младите присъстващи. Те бяха трима: домакинът, един мъж, за когото скоро научи, че е учен от Братството, и той самият. Няколко часа по-късно бяха приемани в Братството и получиха задачите си. Неговата лична мисия беше да наблюдава Морис както досега и колкото е възможно по-скоро да организира сбирка на младежката организация на Братството. Като начало щеше да получи пълна стипендия за добърчване на образоването си, квартира на отлична централна локация и прилична сума пари на негово лично разположение.

Хари беше наясно, че никога повече няма да му се отвори подобна възможност и приеме членството без да се замисли. Предсказанията на мъжа, който говореше в началото, се събраха по-бързо, отколкото момчето се надяваше, когато режимът на Хитлер беше разбит. Сега единствен Хари знаеше кой е членовете на Братството в Европа и скоро щеше да организира тяхна сбирка. Тази дейност Хари Некелман щеше да върши много години след това. При него бяха архивите и той пазеше цялата информация. Голямата изненада в края на пътя му обаче беше, че дойде ден, в който престана да се интересува от Морис.

Скоро след срещата у доктор Майер Хари се върна в Швейцария. Когато напусна пансиона и се отдели да живее сам, съучениците му започнаха да се отнасят с повече уважение към него, но това не го радваше. Беше изцяло погълнат от едно-единствено нещо и това бяха отнощението между Морис и Елен. Тя изпитваше вина и страх от Хари и се държеше с него като с приятел, въпреки че под повърхността я отвръщаше. Хари се интересуваше от всичко, което пра-

беше Морис. Двамата бяха приятели и сега, когато можеше да си позволя да общува по-често с богатите младежки, те го допуснаха в компанията си. Но австриецът страдаше. Тормозеще го едно усещане, което не му даваше да спи. Седмици наред сънуващие кошмар, в който главен герой беше Морис. В съня му той изглеждаше по-възрастен и с великански ръст, като тялото му заемаше цялото пространство в помещението, където влизаше. Морис живееше в замък и всичките им съученици го посещаваха там. Той се усмихваше и приемаше подаръци от тях. Хари беше негов прислужник и когато му изваждаше гости, трябваше да се крие в кухнята при другите слуги. Тогава в помещенията за прислугата изваждаше Елен, за да поисква чаша вода, и Хари не успяваше да се скрие. Този сън му се явяваше през няколко дни. Събудждаше се облян в пот и не искаше да заспива, за да не му се налага отново да го вижда. Стомахът му се свиваше на момка, все едно вътрешно имаше змия, която се сърчваше на кълбо винаги когато Морис беше наблизо. Хари не спираше да мисли за това. Един ден видя Елен на път за училище. Тя отново започна да му благодари за това, че я бе спасил от австрийския войник. Младежът кимаше с глава и ѝ каза, че може би някога и тя ще има възможност да направи нещо за него. Този ден обаче доиде много по-скоро, отколкото Елен някога бе предполагала. Тя продължаваше да харесва Морис и все по-често търсеше близостта му. Веднъж го посети в пансиона, където той живееше с още две момчета. Завари ги да пушат наргиле, в кое то бяха сложили някакви ароматни треви. Те я поканиха да се присъедини към тях и Елен седна до Морис, като се вкало чи в удоволствието от бавното вдишване и издихване на дима. Скоро главата ѝ се замая и тя се отпусна в прегръдените на Морис, който се надигна и каза на приятелите си:

– Момчета, време е да напуснеме гнездото.

Пренесе замаяната Елен на леглото си, готова да се отгажде както на своите, така и на неговите желания. След миг вече беше гола в обятията му. Така и не стигнаха до края, защото Морис се отнесе и заспа. Момичето лежеше до него и го наблюдаваше. Харесваше го и искаше колкото е възможно по-дълго да се наслаждава на близостта му.

В този момент на вратата се почука. Елен реши, че това са приятелите на Морис, които бяха забравили една неодушевлена буталка вино. Тя се наметна с един халат и отвори. В коридора стоеше училищният възпитател:

– Какво правиш тук? Знаеш, че е забранено за момичета.

– Но аз... за малко.

– Моля, облечи се и ела с мен.

Елен започна трепкаво да търси грехите си, като се опиваше да прибере разпуснатите си коси. Наметна си палтото и се спусна по стълбите след възпитателя. Скоро след като беше влязла в неговата стая, там се появи Хари, който беше дошъл в пансиона да се види с един съученик. Той влезе в стаята, размени няколко думи насаме с възпитателя и след това каза на Елен:

– Можем да си вървим.

– Но аз... Този човек кой знае какво ще направи. Ще съобщи за това в училището и ще ме изгонят

– Ще мислим затова утре. Да тръгваме.

Елен все още беше замаяна от изпушения опиум. Тя хвана ръката на Хари и се облегна на рамото му.

– Женският пансион е затворен по това време.

– Ще те заведа у нас.

Хари я хвана по-плътно през рамото и скоро завиха в пресечката, в която се намираше апартаментът му. Кога-

то влязоха в преддверието, Елен вече задрямваше, отпусната на ръката му. Той я отвежде в спалнята и я положи на леглото. След като се увери, че бе заспала дълбоко, започна да я разсъблича. Свали роклята ѝ и момичето остана по бельо. Хари беше толкова обсебен от желанието си, че не спря до там. Махна всичко, докато тя не остана гола, и легна до нея. Елен спие упоено, без да разбира нито къде е, нито с кого. Хари се сгущи до гърдиите ѝ и когато тя усети нещие присъствие, каза в просъници:

– Няма ли да ме целунеш.

Възбуденият младеж само това чакаше. Той я целуна много пъти, след което се възползва от безпомощното ѝ състояние.

На сутринта тя не помнеше какво се бе случило, но Хари ѝ разказа цялата история с най-големи подробности. Не пропусна да спомене, че има вероятност да бъде изгонена от училището в случай, че възпитателят издае, че вечерта е била в стаята на Морис.

– Елен, има и още нещо. Миналата вечер ти ме прелъсти. Бях изненадан да установя, че не си девствена. Морис има ли нещо общо с това?

Елен плачеше неутешимо и Хари я отвежде в общежитието ѝ, където тя трябваше да изчака търпеливо присъдата си. В същия момент в мъжкия пансион Морис даваше обяснения какво е правело момичето в неговата стая. Възпитателят беше подал оплакване и училищното настоятелство скоро щеше да се занимае с обвинението. Като всяко едитно училище, и това имаше нещо като свой собствен вътрешен съд, който решаваше съдбите на провинилите се ученици.

Хари беше подкупил възпитателя да подаде сигнала и този ход щеше да даде плодовете си. По делото срещу Морис

рис, той се яви като анонимен свидетел и заяви, че освен че е упомянал момичето, и го е изнасилил. Това беше сериозно обвинение и скоро след него Морис Монпелие беше изгонен от пансиона и училището.

В същото време Хари подготвяше почвата за поредния си удар. Той се възползва от чувството за вина на Елен и заплахата, че също може да бъде изгонена от пансиона. Месяц по-късно тя се появи при него и му каза:

– Бременно съм.

Хари беше неочеквано приятно изненадан.

– Ще се оженим.

Той и запали цигара, удовлетворен, че беше спечелил удар срещу Морис.

49

Двамата с Елен се ожениха един мрачен февруарски ден, половин година преди да завършат училище. Това беше началото на края. Елен загуби бебето в осмия месец, но лекарят им каза, че вероятно е било за добро, тъй като заради изживения стрес е имало голяма вероятност да се роди с увреждания. Тя така и не успя да забременее повече. С времето сексуалните им контакти намаляха, докато в един момент напълно приключиха.

Хари продължи да работи за Братството, а когато завърши университета, започна да търгува със строителни материали. След войната строителите на новия строй имаха нужда от материали. Това дава възможност на компа-

нията на Хари да стане една от най-проспериращите след-военни фирми. Хари работеше много. Той не спря да следи развитието на Морис, чийто живот беше съсипан след случката в училището. Родителите му се бяха отказали от него и на момчето му се налагаше да работи какво ли не, за да се издръжа. Талантът му щеше да се окаже пропилян напразно, но Морис успя да намери покровител, който вярваше в него и му помогна да продължи образованието си, а след това и да си намери работа в една от големите банки.

Хари не приемаше благополучието му като свой провал, тъй като в онзи момент водеше по-важни битки. Рано или късно победата щеше да бъде негова. Колкото по-високо се изкачваше Морис в иерархията на банката, толкова по-лесно щеше да му бъде след време да го дискредитира.

Няколко години по-късно Хари отново се намеси в живота на Морис. Беше написал донос срещу него, с който го обвиняваше в корупция. Този път обвинението нямаше очаквания резултат, но шефът на Морис си отбеляза да го на-блодава по- внимателно.

Животът и на двамата беше поредица от победи и загуби, с едно уточнение: Морис не знаеше, че участва във война. Затова беше по-слаб противник. Чрез връзките на Братството Хари имаше влияние навсякъде, но си плащаше цената за тези привилегии. Братята се възползваха от манията му по Морис и знаеха как да накарат стария Некелман да изпълнява инструкциите им, като изискваха все повече от него. Междувременно високите позиции, които Морис заемаше година след година, помагаха на Хари за осъществяването на плана му. Когато банкерът започна да търси млад заместник за своето място, австриецът видя в това възможност.

Хари Некелман вербуваше нови членове за Братството и не спираше да изпраща на Морис хора, на които можеше да разчита, че един ден ще го съсипят. Швейцарецът обаче беше много педантичен, когато ставаше дума за хората, които наема. От една страна не приемаше всеки, а от друга постоянно подлагаше на изпитания евентуалните кандидати за мястото си. Никое от протежетата на Хари не се задържа и той реши да направи нещо друго. Направи проучване и разбра, че Морис има доверие на един млад мъж – Mark Висконца, който беше син на един от по-ранните братя, Виторио Висконца. Когато научи това, Хари започна да търси начин да вербува момчето за Братството. Успя да го направи чрез Лукас, внука на доктор Майер. Ако нещата продължаваха да вървят все така добре, скоро Некелман щеше да успее да привлече младежка. А след това краката беше една. Но Mark се оказа труден случай. Подлагаше на съмнение всяко предложение и на Хари му се наложи да започне да пле те паяжината си много от далече.

Така или иначе задачата му се бе увенчала с успех и Некелман се почувства удовлетворен. В битката си за надмощие с Морис Монпелие той бе направил много жертвии, но най-голямата от тях беше женитбата с Елен. Така съсина и своя и нейния живот. Остана женен за нея през всичките тези години, за да може присъствието ѝ да му напомня за личната му житейска кауза – да смачка Морис Монпелие.

Той беше напътстван умело от наставника си и заедно с него успяваше да заложи капани на момчето. Проблемът беше, че Mark не можеше да бъде контролиран. Той беше емоционален и често се поддаваше на импулсите си. Хари го следеше изкъсо, докато един ден за малко да изпусне нещата извън релси. Mark беше срещнал Маги, приятел-

ката на Лукас, и се беше влюбил в нея до такава степен, че бе готов да развали годежа си с Елоиз, дъщерята на Морис.

Хари мобилизира цялата си власт и контакти, за да провали серия от сделки на Джована, майката на Марк, и да създава финансови затруднения на семейството му. Чрез фонд за подпомагане на райони, свързани с винопроизводство, Некелман започна да подава фалшиви информация за винениите масиви на Висконца. Скоро бяха назначени проверки на избите, като резултатите им съответно бяха напипулирани по поръчка на австриеца и се оказа, че собствениците могат да загубят много от земите и винениите си масиви в Тоскана. Това съвпадна с времето, когато Марк трябваше да вземе решение за брака си с Елоиз.

Венчаха се в Италия и организираха скромно тържество в Швейцария. Хари Некелман беше постигнал една голема своя цел. Беше вкарал в семейството на Морис алчен младеж, който трябваше да разсипе богатството му. Имаше обаче нещо, което не беше предвидил: Марк работещ усърдно и вместо да провали позициите на Морис, ги замърждаваше. Дори нещо повече – само десет години след като беше нает в банката, му предложиха партньорство. Морис беше готов да се откаже. Момчето надмина очакванията му и се справи далеч по-добре, отколкото банкетът някога се беше надявал. Единственото, което не можеше да бъде поставено под контрол, беше поведението на вята врничавата му дъщеря. Тя продължаваше да живее по същия начин, както когато бяха сгодени с Марк, и това съсипваше баща ѝ. Вместо да се откаже на почивки и пътувания, както правеха повечето швейцарци на неговата възраст, той се занимаваше с това да следи поведението на Елоиз и да замазва гафовете ѝ. Понякога търсеше съдействие от

зет си, но Марк само отчаяно свиваше рамене. Жестът му казваше: „Не сме имали уговорка да се грижа за репутацията на Елоиз“ и Морис продължаваше да се бори сам на този, както се оказа през годините, най-труден за него фронт.

Това продължи до момента, в който един ден Елоиз не катастрофира пияна с автомобила си. Морис страдаше силно и се чудеше как ще живее без дъщеря си, която обичаше повече от всичко. Но времето лекуваше всичко и след година той взе окончателно решение да се отмени. При така стеклите се обстоятелства Марк наследи половина от богатството му. Сега само от него зависеше дали ще се провали в бизнеса или ще успее да замърди позициите си. След смъртта на Елоиз на Морис му беше абсолютно безразлично какво щеше да се случи с банката. Споразумя се с Марк и след като заедно решиха какво ще запазят, разпродадоха останалите имоти и дялове. Така Марк се озова бетониран на поста си, а Морис получи свободата, за която съзнателно или не беше работил цял живот.

На ЛЕВИАТАН ту беше отръзнато да губи в игрите с Беафегор и Мамон. И без това винаги си мислеше, че другите получават по-добри подопечни, а сега на всичко отгоре продължаваха да го надвишват. Постоянните комбинации на противниците ту го изнервяха и имаше моменти, когато след загуба се отмечаше, за да се свие на кълбо. Хапеше опашката си, и добре, че бяха твърдите ѝ перки, иначе сигурно щеше да е намаляла драстично. Не можеше да допусне да продължава да губи! Беше убеден, че това са машините на Мамон, който използваше изобретателността на Беафегор, за да печели в игрите. И тук го осени прозрение. Щеше да се обърне към партньора си Велзевула, за да спечели битката срещу алчния Мамон.

Левиатан знаеше, че двамата често спореха за едни и същи хора. И бе решила да използва Велзевуза за най-голямата слабост на Мамон - Mark. Но как, как да успее да накара Mark, който беше един от най-елегантните мъже, които беше виждал, да се поддаде на лакомията под съблазната на Велзевуза? Отиде да говори с него.

- Колега, писна ли да падам в игрите. Дали е заради моето невнимание или заради твоята леност - не знам, но онези двамата са на път да спечелят Играта на големите. Не можем да го допуснем! Не ми се вярва, че ти е все едно.

- И аз от известно време мисля за това. Подценяваш ме, всенак също съм демон и не саучайно участвам в Голямата игра. Искам да посегна на Mark, прави ли аи те разбираш?

- Да, но дали е възможно. Последното, което можем да кажем за Mark, е, че е тързлив и чревоугодник. Той е толкова самоукив, че гори да направи всички маневри на света, няма да успее да го взема под моята власт. Не се интересува от никого, затова успява. Освен това имам друг фронт в близост до него. Трябва да държа подоко Морис Монпелие, ако искам да контролирам Хари. Аз няма да мога да изкуша и Mark.

- Добре. Ще направя каквото мога, но ти трябва повече време.

- Нямаме много време, още една игра и ще загубим всеки шанс да обърнем резултата.

- Добре, ще побързам. Още утре започвам да работя по въпроса.

- Благодаря, но имай предвид, че изобщо няма да ти е лесно - каза Левиатан. - Отново ще загубим и от това ще изгоря в огъна на разочарованието, ще се стопя в собствен сос.

- Съмнявай се! - отговори му Велзевуза - Но аз ще завладея Mark много по-скоро, отколкото си мислиши. Той всенак е имал имене!

Хари Некелман следеше отблизо развитието на тези събития и вече месеци не можеше да определи дали това беше победа или загуба за него. Отдавна беше прегорял в тази битка и вече не знаеше към какво всъщност се стреми. Фактът, че Марк беше успял да вземе с такава лекота половината от имуществото на Морис, определено беше точка за Хари, но само ако щастлието на човек се измерваше единствено с богатството и успехите. Ако обаче към репутацията за щастие имаше нещо друго, то тогава Некелман беше загубилият.

50

След поредицата от събития в собствения му живот и най-вече след смъртта на Ари, когото освен че беше загубил като любовник, но и не можа да спаси, Хари с всеки изминал ден усещаше, че съществуването му се изправява от смисъл. Имаше добри финансови позиции, заемаше най-високата възможна длъжност в Братството, отправяха му предложения за апетитни политически постове, но това не го правеше щастлив. Светът около него вървеше напред и той постоянно имаше чувство, че не е в крак с времето. Чудеше се на приятеля си Вермер Майер – как успяваше да запази духа си млад и да бъде в постоянна кондиция. Наблюдаваше го как се радва на поредната си нова кола или на някоя от модерните си джаджи. Енергията на Вермер резонираше с новото време, това бе, което караше Хари напоследък все по-често да се чувства не на място.

Той купуваше същите технически нововъведения като на приятеля си, но с часове се бореше да пусне спиреоуребата или компютъра. Цялата му документация беше на хартия и на секретаря му щеше да му отнеме месеци да я качи на електронен носител.

Хари се опитваше да се адаптира, но не се справяше. Все по-рядко посещаваше клуба и вместо това вечерите се задържаше в дома си. И тогава забеляза, че не живее сам в него. Там все още беше Елен. Тя бродеше наоколо като сянка и след като забеляза, че съпругът ѝ си остава по-често вечер въвън, започна да се чуди дали му нямащие нещо. През годините тя си беше изградила свят без него и когато той ненадейно се завърна в дома им, установи, че ѝ липсва личното пространство. Разбира се, Елен беше умна жена и започна да обгръжва Хари. Всеки ден, в който прекарваша определено време заедно, тя забелязваше по нещо в него, което не беше познавала до този момент. Замисли се от колко време бяха женени. Повече от тридесет години. Това време беше загубено, както за единия, така и за другия. Жената не можеше да повярва колко безсмислено беше преминал животът им. А можеха да бъдат щастливи – всеки по отделно. Нейните дни бяха пропилени в модни салони, студии за красота, магазини и спортни зали. Срешищите ѝ с приятелки бяха част от така наречените развлечения, но през последните години се случваша все по-рядко. Елен беше намерила начин да живее в хармония със себе си. Посещаваше курсове по йога, четеше книги и пътуваше. По време на пътешествията си срешише различни хора, които бяха прекарали живота си по начин, който нямащие нищо общо с нейния собствен. Те не разполагаха с възможностите ѝ, но въпреки това изглеждаха щастливи. Елен говореше с тези мъже и жени, разпит-

ваше ги за страните им, за децата и приятелите. И заедно с тях съпреживяващите върховете и наденията им, ставащие участник в съдбите им. Беше обиколила всички европейски страни. Жителите им не бяха по-различни от нея. С тази разлика, че повечето имаха истински семейства, с истински партньори. След като беше научила за гей-връзките на мъжа си, Елен се опита да разбере повече за тези хора. Може би причината беше у нея и не правеше нещо както трябва, за да привлече и задържи вниманието на мъжа си. Мислеше си го, докато беше млада, но с времето осъзна колко наивна е била. Прекара много дни и вечери, общувайки с различни гей-двойки. Стана член на техните организации, бореще се за каузите и правата им. И разбра, че сексуалната ориентация няма никакво значение. Хомосексуалистите бяха хора като всички други. С най-обикновени отношения помежду си. И те се караха, прегръщаха, после ревнуваха, след кое то пак се прегръщаха. Пълноценни връзки между истински човешки същества. Семейства, по-искрени от много други. Нещо, кое то тя и много други „нормални“ нямаха. Това, че бяха различни, ги караше да се обединяват около общи кази, да се забавляват заедно, да търсят подкрепата си. А обстоятелството, че не можеха да имат деца, не правеше живота им по-малко стойностен. Те защищаваха позициите си, помагаха на възрастните си близки и създаваха семейства от съмишленици. Честни, открити, достойни.

Елен се напътжаваше, че през всичките тези години беше пропуснала да има приятели. Фалшивото щастие, лицемерните отношения с Хари и маската, която слагаха пред другите „нормални“ двойки, с които се събираха от време на време, я бяха изморили. Тя имаше усещането, че всичко, кое то се случва в собствения ѝ живот, беше безсмислено.

Когато Хари се завърна, забеляза, че и той усещащие същото. Много отдавна бяха спрели да разговарят и сега се гледаха тъжно, седейки един срещу друг, докато вечерят. Подхвърляха коментари за времето, новините, политиката, но нямаха нищо споделено, за което можеха да говорят. Нямаха общ живот, нито общи цели. Обитаваха ограничено пространство, което в представите на хората изглеждаше като престижен апартамент и още по-престижен брак.

След вечеря Хари се отпускаше на фотьойла, четеше вестник, гледаше телевизия и пиеше бира. Вече дори не искаше да ходи при приятелите си за седмичните игри на карти, спря да спортува и залиня.

Елен се чудеше какво може да направи за него, но знаеше отлично, че каквото и да му предложеше, той няма да го приеме. Дори сбирките на Братството не предизвикваха у него никакво вълнение. Истината бе, че Хари беше остарял. Битката, която беше водил срещу Морис, дълго му беше давала енергия, но сега бе загубил тръпката. Мислеше за съперника си в минало време, а понякога се появяваше и онази змия, която тормозеше съня му преди много години. Но борбата на този фронт вече не го интересуваше. Отдавна беше надвил всичките си конкуренти и никаква победа не можеше да го накара да се почувства удовлетворен от удоволствието, че бе заграбил нещо чуждо.

***

Хари мислеше какво още може да направи и един ден след вечеря каза на жена си:

- Елен, искам да се разведем.

Жената изпусна чинията, в която се канеше да му сервира десерта. Не знаеше как да реагира и се опита да налучка:

– Случило ли се е нещо?

– Нищо особено. Ако се пумаши дали имам друга връзка, отговорят е не.

– Тогава какво?

– Защо трябва да има нещо конкретно. С теб отдавна не живеем като семейство. Защо да не останем сами? Ще бъдеш подсигурена с всичко, от което имаш нужда. Вземи апартамента, колата си. Ще ти преведа много пари.

Елен се замисли. Какво ли беше провокирало това решение на Хари? Той беше разумен човек, сигурно вече се беше консултиран с адвокатите си. Щом ѝ беше казал, значи предварително се е подготвил за всяка нейна реакция. Но това, което най-много изненада жената, беше сумата, която беше решил да ѝ даде. Цифрата надминаваше всичките ѝ очаквания за истинското състояние на Хари. Тя отново се замисли. С тези пари можеше да обиколи света и да живее в най-скъпите места няколко живота. Щеше да има възможност да направи дарения на когото и каквото реши. Можеше дори да си купи имот в любимата си Южна Испания и да се откаже на забавления до края на дните си.

Това, което я озадачи, беше защо? Защо Хари беше решил да постъпи така и защо точно сега, а не например преди десет години? Тези въпроси не ѝ даваха. Добре познаваше мъжа си и беше склонна да заподозре нещо съмнително в предложението му, но той бе напълно отворен с нея. Не искаше да измисля причини, които не съществуваха, за да обоснове желанието си да се разведе. А и защо беше необходимо да го прави?

Елен се отпусна в креслото и за първи път от години насам си наля няколко глътку уиски в една от красивите

кристални чаши и ги изпи без вода и лед. След като парещата вълна премина през гърлото ѝ, остави мек вкус на малц. Напълни чашата си отново, този път до половината. На това питие се наслади и отпива йки всяка следваща гълътка, имаше усещането, че вкусва на малки порции различни емоции. Първо усети вкуса на Испания, любимото си място за почивка. След това полъх от Алпите, а после смях от някоя от веселите вечери с нейните гей-приятели. Отпипи и от миналото си – приятелките от пансиона, пътуванията в провинцията на гости на близките си... Пое и няколко гълътки без да ги назове, просто от времето, в което беше свободна. И накрая последната гълътка, която остана в чашата, посвети на Морис.

Елен не можеше да повярва на късмета си. Скоро щеше да бъде свободна и щеше да може да прави всичко, което пожелае.

– Добре, Хари, щом така искаш, ще се разведем.

Подготвиха документите за развода учудващо бързо. Адвокатите бяха свършили работата си перфектно и заслужаваха всеки цент от огромните си хонорари. Елен не искаше нито да остава в апартамента, в който живееха през последните години, нито да го задържи. Все едно човек да пожелае да притежава затвора, в който е прекарал цяла вечност. Когато всичко прикалючи, тя получи документ. Бракоразводното свидетелство. Зави го на руло и го завърза с красива касифена панделка, а след това го положи в картонена кутия. Докато го правеше, си представи, че живее в Америка преди десета години. Беше робиня, бяла робиня в имението на тиранин. В страната беше избухнala революция – никой не искаше да говори за нея, но всички, дори черните роби, знаеха, че се случва. Беше страшно. До тях достигаше полъх от събитията, без да имат информа-

ция за подробностите – само плащещи идеи за необратими процеси, които щяха завинаги да променят живота на хората от имението. Един ден възрастният бях господар събра многобройните роби, които работеха в къщата му. Бяха голяма група и гори Елен, която живееше от много години в този дом, не разпознаваше всеки. Господарят беше приготвил много листове от кафява груба хартия с нещо написано на тях. Поставяше печата си и бавно, много бавно изрисуваше подписа си върху всеки лист. Това бяха документите, с които робите получаваха свободата си. Когато дойде нейният ред, Елен пристъпи напред. Господарят я погледна с малко тъга и много разочарование:

– Свободна си – каза той. – Можеш да останеш да живееш тук.

Но жената бързаше да си прибере документа и да напусне къщата, от която имаше само неприятни спомени. В нея бяха погребани мечтите и младостта ѝ. Събра малкото си баగаж в една чанта и застана на входа на имението. Можеше да напусне когато си пожелае, без да бъде наказана за това. Елен се усмихваше на себе си, след това се усмихна на времето навън и за съдбите на другите роби в имението, които можеха да преживеят и добро, и лошо, но щяха да го сторят свободни. Не можеше да повярва, че се случващето точно на нея:

– Свободна!

Това беше единственото, което я интересуваше.

51

Хари също не можеше да повярва, че е свободен. Свободен да прави всичко, което пожелае. Не че досега някой му пречеше, но удоволствието, което изпитваше днес, беше с пъти по-голямо от всички наслади, които бе познал в последните години. Отново беше започнал да се чувства добре. Малко по малко възвърна старите си навици, започна да се среща с момчетата на карти и да се гневи на загубите или липсата на добра ръка. Следеше актуалните събития, социални и политически, и се включваше в тях. Всеки ден се оглеждаше и измисляше различни начини как да привлече нови членове към Братството и да натрупа повече активи за него. Наскоро си беше купил спортна кола и през уикенди се наслаждаваше на високите и скорости в близките Словакия и Унгария, където нямаше ограничения по магистралите. Възнамеряваше отново да започне да спортува. Смени фитнеса, който посещаваше преди. Не искаше да се връща към спомените си, а всичко там му напомняше за Ари. Дори отново започна да се заглежда по привлекателните мускулести тела на някои от младежите.

Хари отново беше станал себе си. Нае чисто ново, модерно обзаведено жилище в центъра на града и заживя както не го беше правил никога досега. От заспиряващ човек той се прероди в мъж на средна възраст с жажда за приключения и стремеж към промяна. Хората около него го отдаваха на развода му и на евентуалните млади любовници, с

което Хари се беше сдобил след това. Но те, разбира се, не знаеха истината за вълнението, което бе обзело Хари Некелман през последните месеци. То сякаш му бе подарено свише и донесе радост на този така отегчен в последните години мъж.

Възможността от дълго време беше пред очите му и той се питаше как досега не я бе забелязал. Вдъхновението му се наричаше Вермер Майер. Хари беше започнал да наблюдава живота на приятеля си под луна и неспирно се изненадваше как е възможно да е толкова енергичен. Вермер тренираше няколко пъти в седмицата и посещаваше повечето обществени мероприятия в града. Беше приел ръководни функции в новосъздадената Бизнес партия, чрез която планираше да се включи активно в политическите събития в страната, като в същото време не спираше да сменя малгуне си гардюма, коя от коя по-привлекателни блондинки. Вермер живееше на бързи обороти. Последното нещо, кое то реши, беше да покори връх Еверест заедно с група професионални алпинисти и сега тренираше усилено за това. Хари беше зареден от енергията на приятеля си и типично в негов стил го бе приел за конкурент във всичко, с което се захванеше. Тръгна на същите курсове по алпинизъм и въпреки сравнително по-слабата си физическа форма успяваше да постигне много добри лични резултати. Така след година усилени тренировки по стръмните склонове на Алпите групата алпинисти, която организираше експедицията до най-високия връх в света, реши да приеме многоуважавания Хари Некелман за свой пълноправен член.

Хари празнува цяла вечер. За него това беше повече от лично постижение и представляващо крачка към новата каруза в живота му, първа стъпка към победата над Вермер

Майер. Не беше изминала и половина година от тези събития, и двамата приятели вече се подготвяха за експедицията. Седяха един до друг в самолета, след което се придвижваха заедно в планината. Един ден обстоятелствата се стекоха така, че на склона, който изкачваха, непосредствено до мястото имаше срутване. Вермер беше отишъл по-напред и загуби равновесие, като въпреки обезопасителните въже-та се наклони опасно над пропастта. В този момент неговият спътник заложи на бързата си реакция и му протегна ръката си, успявайки преди това да се застопори за една скала. Вермер улови подадената ръка, а по-късно, когато задъхани от прекивянето седнаха да си починат, каза:

– Благодаря, Хари. Ти ми спаси живота. Приемах те за конкурент, но след днес вече те считам сред най-близките си приятели.

– Вермер, това е планина, приятелю. Никой не може без подкрепата на групата и на хората наоколо.

Експедицията прикалочи успешно и скоро всичките ѝ членове украсиха служебните си кабинети с усмивнати снимки от билото на планината. Няколко такива фотографии, на които се виждаха презърналите се през раменете Хари и Вермер, застанали на върха на света, състояха на смената и на бюрото на Некелман. От време на време той ги гледаше и им се наслаждаваше. Все пак, хората, които бяха покорили Евереск, не бяха много. За Хари това беше голяма лична победа и най-важното – силна точка в съревнованието с Вермер, което беше обявил помежду им.

Той гледаше усмивнатите лица на снимката и си мислеше: „Вермер, приятелю, не можех да си позволя да те загубя още в началото на играта. Как бих продължил да играя, ако те нямаше?“

Случката обаче бе създала съвсем друго отношение в сания Вермер. Той изпитваше дълбока благодарност и почит към човека, който беше застапнал до него и с риск за живота си му беше подал ръка на опасния връх. Вермер беше признателен на Хари и в нито един момент не се усъмни в него или в чистотата на помислите му. Той споделяше с приятеля си всичко. От най-дребните проблеми, свързани с любовниците си, до важните планове относно ангажиментите за политическата партия, на която беше член. Това беше информацията, която интересуваше Хари повече от всичко.

Още с връщането си от Хималаите Хари беше започнал да събира младежка организация, свързана с Братството. В нея членуваха близки до тайното общество хора, които по една или друга причина бяха лоялни на целите на Туле. Те се ползваха с безпрекословно доверие към Хари Некелман и бяха готови да го следват докрай. Каузата, която беше измислил, беше подходяща за новото време. Днес, когато по-голямата част от проблемите на страната изважаха от емигрантите, Хари бе заложил на идея, разваща се на безпрецедентен успех сред младите, а и сред не толкова младите австрийци. Неговата организация се наричаше „За Австрия“ и обединяваше патриотични възгледи, свързани с правата на потомствените австрийци. Обещаваше финансова подкрепа за всички деца, родени в семействата на двама австрийци, беше предложил ограничена квота за емигранти и водеше битка с факта, че повечето чужденци не се съобразяваха с местните закони, данъци и такси. Беше решил да реставрира Музея за история на Австрия и да гаде гласност и поле за изява на всички творци от австрийски произход. Това беше официалната платформа на партията „За Австрия“. Вътрешната ѝ организация обаче заспътва-

ше доста по-крайни позиции, свързани с национализъм, който в определени случаи можеше да бъде наречен екстремен.

Хората приеха радушно новото движение и скоро то събра достатъчно привърженици, които го издигнаха като политическа сила с потенциал да участва в предстоящите избори. Хари беше заложил на най-добрите си кадри. Млади, харизматични и образовани лидери.

Кампанията набираше скорошт и малко преди изборите социолозите започнаха да прогнозират отлични представяне на „За Австрия“ на вота. В същото време Вермер Майер беше лицето на австрийските социалисти.

По виенските улици бяха налепени безброй предизборни плакати на гвеме най-сериозни политически сили, които най-вероятно скоро щяха да си поделят властта в страната. На част от агитационните материали се виждаше будещата доверие усмишка на Хари Некелман, уважаван бизнесмен и общественик, а на останалите бе атлетичната фигура на основния му опонент – любимец на младите Вермер Майер.

Ако можехме да надникнем в политическите централи на гвеме партии, щяхме да видим коренно различна атмосфера. При Вермер Майер самият лидер, заедно с щаба си, преглеждаше плановете на Виена и обсъждаше къде беше възможно да се построят още паркове и спортни съоръжения. В групата централа също кипеше усилен трул. Група младежи, под личното ръководство на Хари Некелман, подготвяше документи, като приложно ги подреждаше в папка с надпис: „Вермер Майер / Строго секретно“. В нея беше цялата информация за връзките на бащата на опонента с Хитлер.

Mark

52

След смъртта на Елоиз Марк не знаеше как ще продължи животът му и решението на Морис да му прехвърли половината си пари го изненада. Той не беше длъжен да го прави. Това развитие на нещата зарадва Марк и засили уважението му към тъста му, който за първи път от много години беше взел решение, съобразено само и единствено със собствените му желания. Поемайки поста му в банката, младият мъж му обеща, че ще се справи с поставените му задачи и ще оправдае доверието, което му беше гласувал.

И наистина – Марк не спираше да трупа пари за себе си и за банката. Беше изцяло потънал в тази игра и се състезаваше в няя на живот и смърт. Работата му вече не беше средство или удоволствие, а кауза. Кауза, заради която все по-често оставаше в кабинета си, далеч след като всички служители си бяха тръгнали. Това не просто крадеше от личния му живот – всъщност Марк вече нямаше личен живот; той бе прехвърлил чувствата, любовта си всичко останало в голямата сграда с мраморните коридори. Но промяната у него не беше само емоционална, а и физическа. През деня обикновено се хранеше на бюрото си, а след работа отиваше в някой ресторант и поръчваше цялото меню, за-

щото не знаеше какво точно иска след напрегнатия работен ден. Започна да пие. Всяка вечер се опитваше да запълни с храна дупката в себе си, за която дори не подозираше колко бездънна бе станала. С времето установи, че яденето по някакъв начин го прави свободен. Можеше да го прави в компания, или в гвойка, или дори сам. Можеше да пропусне едно хранене, или да се тъпче цял ден. Това не разваляше удоволствието. Можеше да разнообразява менюто си по три пъти на ден, без никой да се обиди от това. Проблемът беше само, че тази спонтанна любов към храната започваше да се отразява на елегантното му тяло. Малко по малко променящите размери на ризите и панталоните си и с времето просто спря да се гледа в огледалото. И без това нямаше време за това – работата не му даваше възможност да се замисля за подробностите около личния си живот, както и как изглежда. Напоследък не му оставаше време дори да пътува до родната Флоренция. Понякога само сънуващие прекрасната италианска храна. Истинските вкусове. Прекрасните стекове, сочни и розовеещи като спранищите на младо момиче. Спомняше си един спор с негов приятел готвач. Истински флорентинец, Mark беше пожелал:

- Лука, моля те, направи ми един кървав стек.
- Mark, това не е просто стек. Това е фиорентина!

Mark все по-често си мечтаеше за непретенциозните рестораници из улиците на красивата Флоренция, или дори за обикновените селски кръчми на Тоскана. По носталгията към родната кухня не се различаваше от всички италианци, които живееха в чужбина. Беше се научил да приготвя няколко вида паста и когато оставаше въкъщи, се отдаваше на истинска кулинарна вакханалия с чудесно вино, поръчано специално от Сицилия.

Тази седмица обаче чакаше с нетърпение и нещо друго, освен удоволствието от вкусната храна – Magi искаше да се види с него. Mark се чудеше каква ли беше причината за това неочеквано желание от нейна страна. Много искаше да я види и за първи път от много време насам изпитваше нетърпение да се срещне с някого. В един момент обаче се запита дали тя не го търсеше за услуга, или за пари? Mark се опита да отхвърли тази мисъл, но тя вече беше се загнездила в главата му. Вкусът ѝ беше неприятен. Не му се искаше да повярва, че след толкова години Magi ще го потърси за нещо подобно. Не искаше да се настрои във възползва от него, Mark спря да се разбира както преди, че ще види единственото момиче, което някога беше развлечало сърцето му.

Много скоро отново се отдава на работата си и забрави за обажддането на Magi. Спомни си за нея, чак когато един ден секретарката му го предупреди:

- Magdalena Farkas ѝ търси по телефона.
- Свържи ме.
- Здравей, Mark. Умре пристигам. Самолетът ми каца в единаесет и тридесет.
- Ще изпратя кола да те посрещне. Къде ще отседнеш?
- Резервирала съм хотел в близост до централата на твоята банка.

Mark отново започна да се подготвя психически за предстоящата среща. Стана от бюрото си и отиде да се погледне в голямото кристално огледало. Да, напоследък беше наебрял, но това, което се притесняваше най-вече Magi да види, бе един друг проблем, който се беше появил.

Не беше точно болест, по-скоро нещо като тук. Ръцете му трепереха, когато не правеше нищо с тях. Ако бяха затворени, всичко си беше наред, но дори и за момент да ги оставеше без дейност, започваша да се тресат, докато отново не хванеше нещо в тях. Вечер в леглото ги обвързваше в меки въжета. Така ги лъжеше, че държат нещо, и не се нараниваше, докато спи.

В този момент той отново стискаше в ръце писалка и пристегна колана на костюма си, готов за срещата с Маги. Освен това беше запазил за вечеря най-добрата маса в най-хубавия ресторант. Видя как служебната кола спира пред входа на банката и от нея излиза Маги. Вгледа се в младата жена – тя не се беше променила много от времето, когато бяха влюбени. Изглеждаше по-зряла, беше скъсала косата си и ако съдеше от мястото си на прозореца, през който гледаше, беше отслабнала. Марк седна на бюрото си, гаде последни наредждания на асистентката и зачака да се види с Маги за пръв път след горчивата им разядла в парка преди толкова години.

Тя се появи в кабинета му, преметната елегантната си пътна чанта през рамо. Сега, когато я гледаше отблизо, установи, че наистина е отслабнала, изглеждаше фина и елегантна. В погледа ѝ имаше и един нюанс, който Марк не беше виждал преди у нея. Тя имаше вид на решителна млада жена, но предишната ѝ припъяност и надменност се бяха стопили. Излъчващо едно уравновесено спокойствие и увереност, че знае какво точно иска. Няколкото години живот в Париж се бяха отразили добре на словачката и тя беше заприличала на истинска дама. При това от най-висока класа. Тоалетът ѝ беше дисcretен, свеж и безумно скъп. Марк отново се вгледа в старата си приятелка и неочак-

вано се запита как тя можеше да си позволи да изглежда по този начин. Явно поддържаше висок стандарт, щом беше пристигнала в първа класа и си беше наела стая в един от най-скъпите хотели в Женева. Дали беше омъжена, или сгодена за някой заможен французин? Защо беше останала да живее в Париж, вместо да се премести в близката Виена или в родната Братислава? Mark си задаваше тези въпроси, докато гледаше Maggi от огромния си работен стол.

Когато беше приет в Братството, той се беше запознал с ядо ѝ, Йозеф Фаркас. Братята демонстрираха уважение към него, но в поведението им прозираха смесени чувства, защото мислеха, че той е предател на каузата. Mark не надаваше ухо на слухове, които не го интересуваха, но когато в Братството се заговори, че Йозеф Фаркас е мъртъв и че внучката му Magdalena е обект на интерес от страна на менторите, се зачузи кой ли беше нейният покровител. Скоро след това отново се върна в банката и така попъна в работата си, че нямаше сили да следи никаква странична информация, пък била тя и за членове на Братството или за Maggi. Приятелят му Лукас също беше изчезнал и никой от общите им познати не знаеше какво е станало с него. Хората, които нае, му докладваха, че се намирал в психиатрия. В този ден Mark загуби още една част от себе си.

И сега, когато си мислеше, че е загърбил миналото и сантиментите си, пред него от плът и кръв стоеше Magdalena и го гледаше с широко отворени очи. Mark разбра, че тя не беше дошла при него нито за услуга, нито за пари. Искаше да разбере истината за решението, което беше взел на времето, и може би да му разкрие чувствата си. При тази мисъл се усмихна; усмишката му беше единственото нещо, което не се беше променило през годините. В този момент Maggi направи няколко крачки към него.

- Изглеждаш променен. Mark, дошло га ти каква нещо.

- Разбира се, Magi. Но няма ли да вечеряме? Запазил съм маса в най-добрия ресторант в Женева. Надявам се да ти хареса.

- Виждам, че напоследък се храниши в най-добрите ресторонти...

- Да, изглеждам наедрял, нали?

Mark се опита да се пошикува със себе си, но по реакцията на Magi разбра, че изобщо не ѝ стана смешно.

- Mark, не съм дошла до тук да вечерям с теб. Дошло, за да те помоля за прошка. Прости ми за това, че преди години не пожелах да те изслушам. За това, че от гордост не се опитах да се боря за теб и любовта ни. Прости ми също, че никога след онзи уикенд не попърсих начин да се свържа с теб.

- Но, Magi... Не аз на теб, а ти на мен трябва да ми простиш за тези неща. Бях влюбен в теб, но не направих нужното: да те попърся, да те намеря и да се боря за любовта ни.

- Ще ми простиши ли, Mark?

- Разбира се, Magi, но аз никога не съм се чувствал засегнат от твоето поведение... Защо ми искаш прошка?

- Заради мен, Mark. Обещах на един човек, че ще се прости с миналото си и ще поискам прошка от всички хора, пред които съм се държала гордо.

Mark продължаваше да се чуди за какво всъщност беше дошла Magi. Гледаше я и се опитваше да разбере какво се случва. Прехвърляше писалката си от едната ръка в другата.

- Благодаря ти, Mark. Сега ще мога да заживея спокойно, защото ще знам, че няма да имам за какво повече да търся прошка от теб за миналото. Оставям те, надявам се никога да се видим отново.

- Magi, не знам какво га ти кажа. Само заради това ли доиде чак до Женева?

– Да. Това беше нещо, което отлагам от дълго време.

Двамата бивши влюбени се гледаха като съвършено чужди и непознати хора. Тя взе чантата си, която беше оставила на един от столовете за посетители. Mark се усети, че е изпуснал писалката си и ръцете му треперят. Наведе се, ядосано сграбчи отново предмета на своята защита и стана, за да отвори вратата на Magi, която изглеждаше като че ли няма търпение да се измъкне час по-скоро от кабинета му.

Mark ѝ възпроизвежда съръжанието на чантата си, докато вратата се затвори след нея. След това се доближи до бюрото си, взе мастилницата и с все сила я запрати срещу стената отсреща.

Когато на другия ден един от чистачите на сградата влезе в кабинета на изпълнителния директор Mark Висконца, видя огромно петно от масло на стената. Това, което го изненада, беше, че след като останали след удара на мастилницата, оформяха голямо и ясно видимо златно клоче с изрисувани до детайли няколко нули отгоре му.

Маги

53

Бях започнала да отделям цялото си време на дейността, с която се занимаваше Ариф. Всъщност нищо от нещата, които правех, не ми бяха чужди. Напротив – това беше работата, за която винаги си бях мечтала. Месеците минаваха и след няколко години животът в Париж животът ми бавно, но сигурно се беше променил, както се променяха и аз самата. Идеята ми на всяка цена да се влюбя и да имам връзка беше отминала и вече отделях повече време да се забавлявам, отколкото да си търся приятел. Бях научила от Ариф много, но най-важното беше, че не трябва да правя нищо на всяка цена, да гледам големите неща в перспектива и да се радвам на малките. В момента, в който изцяло прехвърлих тази максима, доиде и яснотата за това какво трябва да сторя. Най-после се реших (година, след като се бях извинила на дядо Йозеф) да намеря Mark, за да приключач неизговореното помежду ни и с него. Все още имах усещането, че изпитвам емоции, към това, което бяхме споделяли. Знаех обаче, че единственият начин да се освободя, бе да преодолея гордостта си и да говоря с него. Дълбоко в себе си му бях простила. Може би обстоятелствата го бяха накарали да скрие, че е сгоден. Може би наистина изпитваше ло-

бов към мен, или пък за него бях само временно увлечение... Не това обаче бяха нещата, които възнамерявах да изяснявам с него. Исках да се освободя от Mark и да продължа напред. Прегледах полетите между Париж и Женева. Запазих си гвупосочен билет и се заех да издирвам контакти с Mark. Опумах се да си спомня името на банката, в която работеше, но в Швейцария имаше достатъчно много банки, за да се обърка човек. Сепух се как ще науча коя е – обадих се на родителите на Лукас. Баща му, господин Вермер, ми даде информацията, която ме интересуваше. Още на другия ден се обадих в банката и след като се представих, секретарката ме свърза с кабинета на господин Висконца. Чух в слушалката гласа на Mark

- Маги?!
- Mark, здравей...
- Имаши ли гъве минути?
- Разбира се.
- След месец пътувам до Женева. Ще намериши ли време да се срецишем?
- Да, Маги. Обади се ден преди да пристигнеш и ще се разберем кога и как да се видим.

Гласът му звучеше уморено, или дори отмежено. Скоро щях да разбера кое от гвете беше вярно.

54

Преминах бързо по коридора на банката и скоро се озовах пред асансьора. Само още няколко минути и щях да се изправя лице в лице с Mark. Среша, толкова чакана през годините. Опитах се да забавя темпото, спрях до прозореца и се загледах. Да ли най-хубавата гледка към Женева и мраморните коридори, по които крачех, си струвала жертвата на Mark? Направих още няколко крачки по посока кабинета му и се озовах в огромно преддверие с дисcretна рецепция, зад която стоеше млада жена, която ме стрелна с пълен с интерес поглед. Веднага след това се направи на много ангажирана, не спираше да гледа екрана на монитора си, след което набра някакъв вътрешен номер и зачака. Даде ми знак да изчакам още малко, като ми посочи с жест да седна на канапето. Отрецищата страна не видяше слушалката и асистентката на Mark каза:

– Господин Висконца не отговаря. Ще проверя дали не е зает.

Отиде до голямата врата вляво на входа и почуква леко. Отвори я и влезе вътре, като секунди по-късно отново се появи:

– Господин Висконца ви очаква.

Минах покрай момичето и влязох в огромния кабинет на Mark. Когато го видях, замръзнах – не можех да повярвам на очите си. Красивото момче, което познавах, беше изчезнало и на негово място стоеше прошарен и даваш вид на преж-

девременно състарен мъж. Явно имаше проблем с килограмите, който елегантният и скъп костюм не успяващ да скрие.

Но как беше възможно само за няколко години да се промени толкова? Не бяха само килограмите. Искрящите очи на момчето, в което се бях влюбила, бяха изчезнали. Сега отсреща ме гледаше отегчен мъж на средна възраст, който беше всичко друго, само не и изпълнен с вдъхновение. Mark се надигна от бърото си и ме покани да седна. В този момент реших, че плановете, които бях направила, да остана няколко дни в Женева, ще бъдат променени. Не исках да споделя нито миг повече от необходимото време с този мъж. Тогава Mark се усмихна. Ето кое не беше се променило с годините, но не беше достатъчно, за да събуди отново теплотите чувства и приятните спомени от изпепеляващата любов между нас. Тази усмишка ме върна няколко години назад. Дните, прекарани заедно, бяха единственото нещо, което ме караше да се усмихвам в трудните моменти. Като всяко момиче, и аз коннеех за единствената неосъществена любов и се връщах към нея, разигравайки наум стомици варианти: какво би станало, ако...

Мъжът, който стоеше срещу мен, обаче не беше онзи Mark, а друг човек – без емоции, без блъсък в очите. Писалката, която премяташе постоянно в ръцете си, изглеждаше като оръжие. Той я насочваше ту към мен, ту към себе си. И за първи път не знаеше какво да каже. Смущението му, свързано с промяната във външния му вид, беше голямо, но се виждаше, че през изминалите години е добил самочувствието на човек, управляващ една от най-могъщите банки в света.

Mark изпусна писалката върху бърото и избута стола си до стената. Изглеждаше като притиснат от невидима сила, а погледът му издаваше молба, страх и безсилие.

Изминаха няколко тягостни минути, през които нито Mark, нито аз намирахме какво да кажем. Той изслуша глупавото ми извинение прие молбата ми за прошка, но ясно се виждаше, че беше очаквал друго от срещата ни. Беше резервиран маса в един от най-добрите ресторани и имаше намерение да сподели вечерта с мен. Аз не обаче не можех, не исках да повярвам, че мъжът, когото бях обичала толкова много, се беше променил до неузнаваемост. Той се опита да се пощегува, за да покаже, че се радва да ме види.

Тогава забелязах и нещо, което ме притесни още повече. Mark беше придобил някакъв тук, заради който ръцете му трепереха. Когато не държеше нищо в тях, те се тресяха неудържимо. Мина ми през ума дали не беше преживял нещо, което да го доведе до това състояние. Може би това, че наскоро беше загубил съпругата си? Той прочете въпроса в очите ми и се чудеше дали да му отговори.

– Наричам този тук Синдромът на Медичи. По време на съдбата те са управлявали родния ми град стотии години... Това е рядко отклонение, което не е опасно, но понякога ми създава затруднения.

– Съжалявам, Mark.

След като бях прикалючила с това, за което бях дошла до тук, вече можех да си вървя. Тогава Mark се изправи и дойде да ме изпрати. Забелязах, че всъщност не беше толкова пълен, просто беше наедрял и от близо изглеждаше направо огромен. Но елегантната стъпка, с която се приближи към мен, показваше, че все пак онова, което изначално човек носи у себе си, не може да бъде напълно загубено. А пригружената с усмивката на Mark, успя да накара нещо в мен отново да потръпне. Но бях взела решение: тръгвам си и това е. Бях обещала на Ариф да прикалюча с миналото.

– Ако все пак нещо се промени или размислиши, обади се.
На тази картичка е личният ми номер.

– Благодаря ти, Марк.

Изминах разстоянието до асансьора за гъва пъти по-крамко време, отколкото на избране. На изхода се възползвах от предложението да използвам кола на банката, за да се придвижа към хотела. Петте звезди си заслужаваха всеки цент. Апартаментът ми имаше същата забележителна гледка към Женева, която се виждаше от кабинета на Марк в банката. Меките кресла и прекрасно зареденият мини бар ми създадоха удобството, от което се нуждаех. Отворих бутулка от първокласното вино на хотела и се отпуснах. Всичко беше приключило.

Бях пропуснала да сменя полета си и щеше да се наложи да остана в Женева тридните дни, които бях планирала предварително. Не би било проблем, ако не бях казала на Марк, че летя за Париж още на другия ден сумрината. Това усложняваше нещата, защото нямаше да мога да се разходя изграда. Ако някой ме разпознаеше, щях да бъда уличена в лъжа, а това беше недопустимо за мен. На закуска от хотела ми предложиха да се възползвам от всички удобства, с които разполагам, като едно от тях беше да ми инсталират преносим компютър. Това щеше да запълни част от времето, през което нямах какво да правя. Когато се върнах в апартамента, го намерих на помощната масичка до прозореца. След като прикалоочих с прегледа на новините на страниците на световните агенции, изведнъж ми хрумна нещо. Отворих търсачката и написах: „Синдром на Медичи“.

Това, което прочетох в интернет, звучеше така:

„Такава болест не съществува. Това е легенда, чието начало датира от 1397 г. във Флоренция, когато роденият в

бедност Джовани ди Бичи се посветил на мечтата си да направи семейството си богато, като създал първата банка в света. Той търгувал с пари буквально на маса на пазара – „banco“ на италиански означава маса и името остава за идните векове за институциите, занимаващи се с таеква дееност. Джовани ди Бичи предлагал заеми на съгражданите си и печелел от лихвите. По онова време улиците на Флоренция били опасни и крадци често ограбвали „търговците на пари“. За да знаят хората, че той вече не може да работи, колегите му счупвали масата на разорения търговец, „Banco rotto“*. Първата банка на друга флорентинска фамилия – Медичи, имала по-голям успех заради желязното правило да не дава заеми на царски особи. Те никога не ги връщали.

Светът на демоните, с които били заплашвани християните в Средновековието, бил съвсем реален и за Медичите, които треперели от страх пред Божието наказание. Според Библията лихварството и търговията с пари били смъртни грехове. Бог разрешавал на хората да печелят парите си с труд, а банкерската фамилия не работела нищо и трупала състояния, стоещи със скръстени ръце. Страхът от Божието наказание е описано и в произведението на Данте, съвременник на Медичи. За търговците на пари авторът отредил най-горещото място в дъното на ада, изпращащи лихварите и банерите в седмия му кръг. Наказани за това, че не са работили, те постоянно движели ръцете си. Не можели да ги удържат, защото през живота си не са правили нищо с тях. В църквата „Санта Мария Новела“ са изрисувани най-големите страхове на Медичите, изобразени във фреската „Капелла ди Инферно“, която показва

---

* От итал. букв. – счупена маса. От там идва и думата банкррут.

живота на флорентиците в отвъдния свят. Особено внимание е отделено за седмия кръг на ада, където се намират лихварите, хомосексуалистите и богохулниците. На преден план се виждат ръцете на лихварите, които не спират да се движат над огнения казан.

Според църковната доктрина този грех може да бъде изкупен, само ако парите, спечелени от него, бъдат използвани за създаването на нещо богоугодно и значимо. Камо произведение на изкуството или архитектурата. Във Флоренция, по подобие на Медичи всеки, който бил натрупал състояние чрез лихварство и искал да си осигури място в рај, можел да го стори, като даде част от мръсните си пари за нещо красиво или за църквата, която от своя страна давала възможност на членовете на тази фамилия, а и на други банкери, да изчистят парите и репутацията си. Те започнали да бъдат изобразявани във фреските до Тримата мъдреци, които поднасят на младия Иисус като подаръци злато, тамян и смирна. От тогава всяка година на шестима януари цяла Флоренция прави шествие, с което почита Тримата мъдреци. Но Медичите все пак били търговци: те започнали да създават творци и да инвестират в тях, като така направили тяхното изкуство един от печелившите си бизнеси. Медичи успели да превърнат дори храната във форма на изкуство. Те въвели ренесанс в готвеното, приготвяйки храните си с много подправки. В средновековна Флоренция подправките били символ на богатството.“

След като прочетох тези редове, много неща ми се изясниха. И тук имаше пръст Братството. Може би Марк беше предал техните интереси, а може би предавайки своите, беше наказан от друга висша сила. Но след вчерашиния ден за мен той беше минало и аз трябваше да направя всичко възможно най-накрая да се отпърва от мислите за него.

55

След пътуването до Женева посветих цялото си време на фондацията на Ариф. Той знаеше, че от Братството го следят и трябващие дълго време да старае, за да заслужи отново доверието им. Те го наблюдаваха през цялото време, затова Ариф правеше всичко пред очите им. Беше отворил ателието си и така всеки, който се интересуваше от работата му, можеше свободно да войде и да го наблюдава. Показвайки се през цялото време, Ариф се беше скрил от Братството. Той работеше от ранни зори до късна вечер и изпълняваше задачите, поставени му от тях така, както се очакваше от него. Мояте задължения бяха да се срещам с млади художници и да наблюдавам развитието им, като събирам за Ариф информация за тенденциите при новото поколение. Той искаше да бъде в крак с времето и да знае в каква посока ще се развиат промените.

От известно време освен с делата на Братството Ариф се занимаваше с една специална книга. Набираше текстове и рисунки за нея, като част от тази информация идваше от някои от по-старите членове на Братството. Мисията му бе да създаде нова вълна, която да обедини стремежите на младите хора и познанието на по-възрастното поколение. А аз трябващие да бъда до него, да споделям стремежите му и да му помагам. За целта щеше да се наложи да напусна Париж и да замина за Братислава, защото трябващие да проучва библиотеката на дядо Йозеф и да проверя

дали в нея не се намира нещо ценно, което Ариф да вклочи в книгата си. Бях решила да се настаня при баба Мага, от една страна, за да съм близо до библиотеката, а от друга – нея самата. Един ден ѝ се обадих, за да я предупредя, че ще опита да живея у тях за неопределен период от време, а седмица по-късно си купих билета от Париж за Братислава.

Докато чаках във VIP-а на парижкото летище, без да искам дочух разговора на възрастна девойка. Те се гледаха в очите и при всяка възможност нежно се докосваха.

– Морис, откъде измисли това пътуване? Не можехме ли да го отложим за есента?

– Не, мила. Вече не отлагам нищо в живота си. Последния път допуснах грешка, която успях да поправя чак след половин век.

– Добре, ти знаеш.

Двамата отново се доближиха един до друг, тя поправи невидима гънка на ревера му, а той – една кърцица, изпаднала от кока ѝ. Останаха долепени един до друг до момента, в който електронният глас на летището не ни повика на гейта за полета. Така се случи, че двамата бяха точно пред мястото седалка и имах възможността да ги наблюдавам още известно време. Възрастният мъж гледаше половинката си, която се отпусна на рамото му.

– Елен, обичам те!

***

Полетът от Париж до Братислава щеше да продължи гъва часа. Потънах в седалката и се опитах да се отпусна, бях се унесла, когато един глас ме стресна:

– Бихте ли си повдигали мантото си?

Отворих очи и видях отегчен мъж с прошарена коса да наглася куфара си в отделението за багаж. Той се настани до мен и се представи:

- Луис Фер.

Визитката му остана в джоба ми и имах намерение да му се обадя, в случай, че исках да общувам с някого. На нея пише:

Louice Fer
00334580978666

МИШЕЛ РАЙТ

СЕДЕМТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

Холандска, първо издание

Превод: Надежда Хансен

Редакция: Мария Панчева

Коректор: Виолета Петрова

Корица и предпечат: „Филип Попов Дизайн“

Печат: „Симолини“

Печатни коли: 23

Издава: „24 квадрат“ ООД

e-mail: 24kvadrata@gmail.com

www.astrocafe.info